

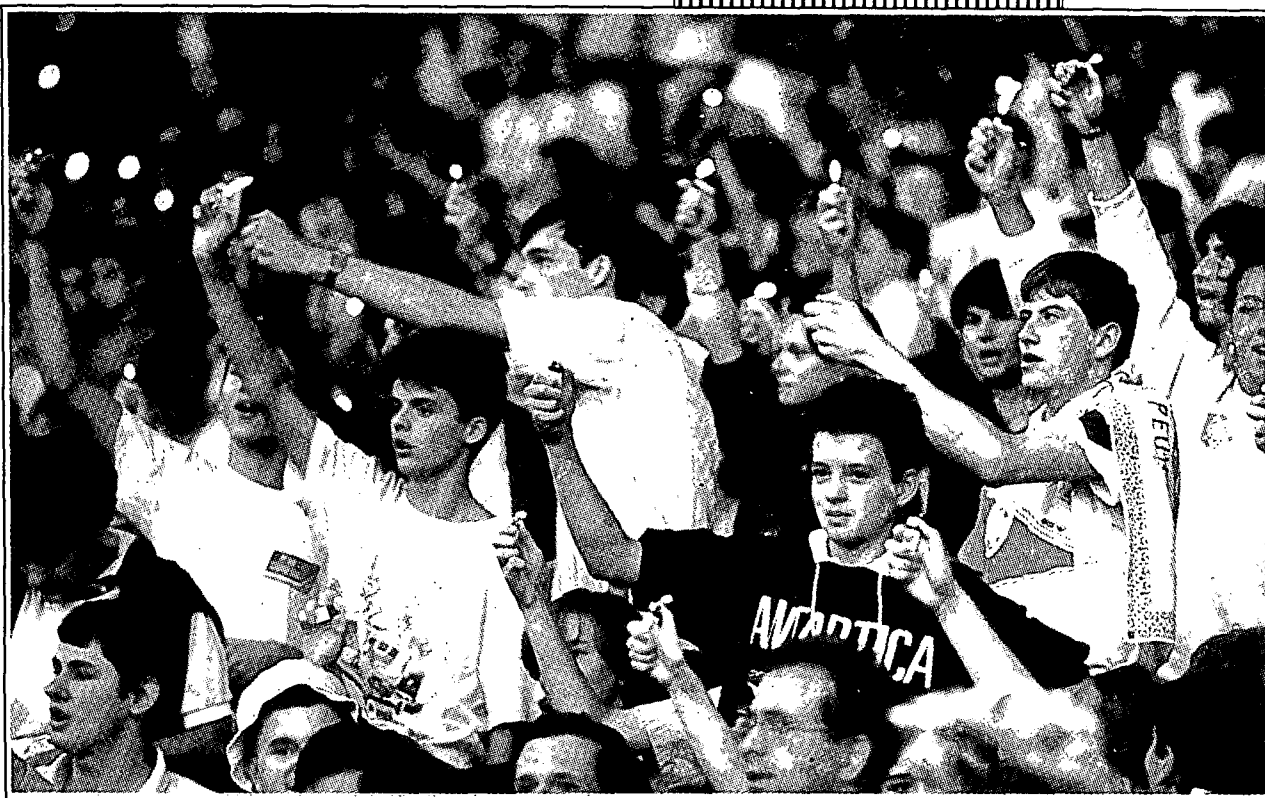
LLINDAR

Les vacances del

Papa a la muntanya

Cada estiu ens arriben puntualment fotografies de les vacances de Joan Pau II. Hom el pot veure, reposant assegut sobre un tronc, en el transcurs d'una excursió per la muntanya, o bé caminant pels prats verds amb un bastó a la mà. La cita anual del Papa amb la muntanya ha esdevingut paradigmàtica. No podem deixar de veure-hi el que té d'estímul i de llicó per a tota l'Església, sobretot per als joves. Quan tan sovint les vacances s'han convertit en sinònim de mera evasió i de consum desenfrenat, les imatges del Papa durant les seves vacances semblen suggerir-nos la importància d'unes vacances alternatives, en què el contacte amb la natura i l'experiència del compartir en siguin com l'element bàsic i fonamental. Fer de les vacances una veritable experiència d'amistat i de solidaritat. Per això m'agraden tant les imatges en què el Sant Pare saluda com un veí més els habitants de Santo Stefano o de Lorenzago di Cadore o en què, refugiant-se de la pluja, se'l veu entrar en una casa. O també quan se'l veu parlar amb el vell rector del poble o amb el grup d'infants refugiats de Bòsnia que han trobat acolliment en aquelles contrades. Les de la celebració de l'Eucaristia a l'aire lliure, voltat de gent jove, ens parlen d'una Església que aposta joiosament per una vida que sols podem trobar en Jesucrist. Totes aquestes imatges les trobo enormement suggestives i plenes d'esperança. Els gestos d'aquest Papa parlen per si mateixos i estan carregats d'autenticitat. ¿Com deu ser la pregària del Papa allà dalt la muntanya? La imago senzill i intensa alhora, profundament contemplativa, amb l'esguard posat sobre els problemes de l'Església i del món. Les vacances del Papa a muntanya testimonien la coherència existent entre el seu missatge constant sobre el valor de la vida i el seu apassionat amor per la natura, un missatge al qual els joves esdevenen especialment sensibles. «La respectuosa fruïció de la natura ha de ser considerada un element important del procés educatiu dels joves—digué aquesta vegada a Santo Stefano di Cadore—. Qui vol realment tornar-se a trobar amb si mateix ha d'aprendre a assaborir la natura, l'ends de la qual s'uneix per una íntima afinitat amb el silenci de la contemplació». Joan Pau II, muntanyenc, ens fa descobrir les meravelles de la muntanya com a mestra de vida, gràcies a la qual ens és possible d'experimentar intensament la bellesa de l'amistat i dels silencis i, sobretot, el goig de l'ascensió als cims. Són com experiències de Transfiguració. La confiança i la pau que obtenim a través d'elles no ens les podem quedar per nosaltres. Les hem de portar al cor de la vida de cada dia. Cada estiu, les vacances del Papa esdevenen una crida a fer de les nostres pròpies vacances un temps de descoberta i de fruïció de la natura i, sobretot, un temps d'aprofundiment en la fe, d'aprenentatge i intensificació de la pregària i d'assaboriment de l'amistat.

■ Manuel Valls i Serra, director

Joves de 105 països s'apleguen a Denver amb el Papa

«Sigueu llum del món per ensenyar-li el camí de la vida»

El papa Joan-Pau II inicià el propassat dia 9 el seu 61è viatge apostòlic. Començà amb una visita pastoral de dos dies a l'illa de Jamaica i, passant després per la ciutat mexicana de Mèrida, arribà a Denver, als Estats Units d'Amèrica, on ha anat a celebrar la VIII Jornada Mundial de la Joventut. Destaca d'aquesta visita del Papa la seva crida

insistent en favor de la vida, així com l'entusiasme dels participants en la Jornada, la varietat de les cultures presents i l'optimisme dels catòlics nord-americans. Tots plegats són testimonis de la con-signa del Sant Pare: «No són moments d'avergonyir-se de l'Evangeli! És l'hora de predicar-lo des dels terrats!»

Informació a les pàgs. 8 i 9

■ La reunió ecumènica de «Fe i Constitució» a Santiago

pàg. 7

■ El compromís social de les Esglésies africanes

pàg. 10

■ El bisbe Carrera presideix la missa internacional de Roses

pàg. 11

■ El «benestar social» de Catalunya

(entrevista amb el conseller Comas)

pàgs. centrals

VIATGE A

Del 5 al 13 d'octubre

Terra Santa

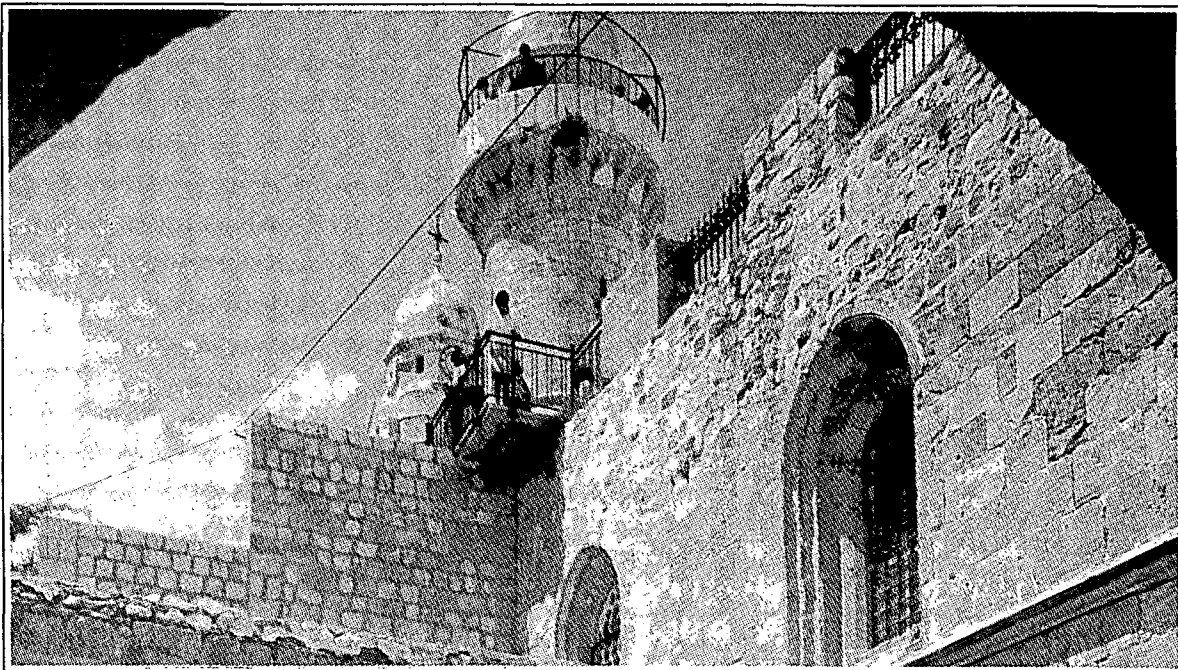
Pas a pas amb el Nou Testament i seguint les directrius de l'Escola Bíblica de Montserrat i les pautes confiades del 1981 ençà als Amics de «Catalunya Cristiana».

PER LA JUDEA I LA GALILEA

Jerusalem (sant sepulcre, via Dolorosa, Litóstratos, cenacle, muralles de la ciutat, muntanya de les Oliveres, esplanada i mur occidental del Temple, Betesda, mont Sió, etc.), els seus barris i el seu entorn (Betània, Ain Karem, etc.), així com Betlem, Jericó i la muntanya de la Quarantena, monestir i coves de Qumran, la mar Morta i el riu Jordà, el llac de Tiberíades, el mont Tabor, Cafarnaüm, Canà de Galilea, Natzaret, el mont Carmel, Cesarea, etc.

UN AUTÈNTIC PELEGRINATGE
AL PAÍS DE JESÚS I UNA VIVÈNCIA
EXCEPCIONAL DE REFLEXIÓ, DE PREGÀRIA I DE
CELEBRACIÓ DE LA FE A LES FONTS MATEIXES
DE LA NOSTRA SALVACIÓ

DEMANEU INFORMACIÓ

VIATGE A LES MISSIONS D'ÀFRICA

KENYA i TANZÀNIA

[països equatorials de la costa de l'oceà Índic]

Del 21 de novembre al 4 de desembre

visites a Kenya (la terra dels bantús)

- **NAIROBI**: capital de Kenya (1.670 m), porta d'accés a una gran i variada aventura
- **NAKURU**: el «llac rosat», amb milions de flamencs i d'altres ocells
- **NAIVASHA**: llac alcalí, a la fossa del Rift Valley
- **MASAI MARA**: una reserva immensa de cebres i de nyus; també hi viuen lleons, búfals, rinoceronts, elefants, lleopards...

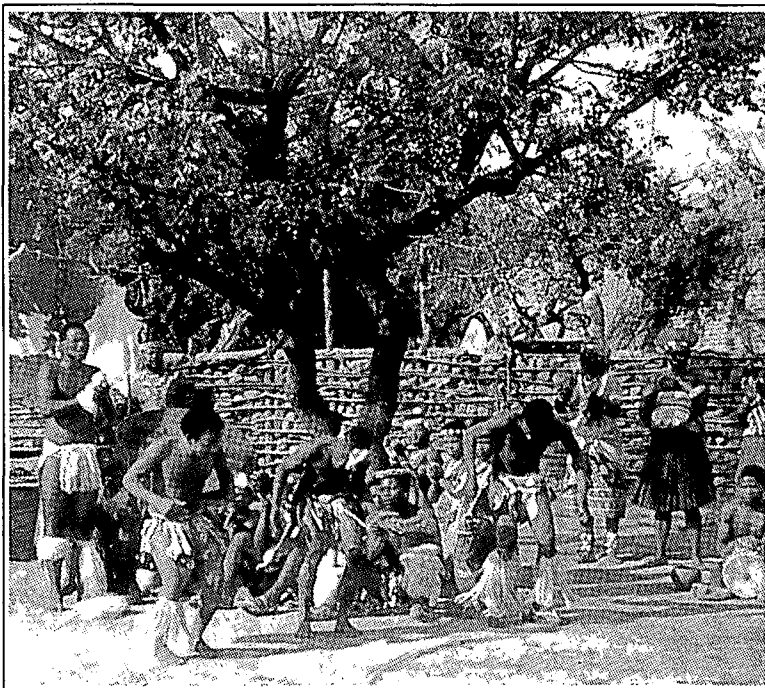
visites a Tanzània (un passadís històric)

- **ARUSHA**: ciutat a mig camí entre el Cap i el Caire; parc nacional amb el volcà apagat del Kilimanjaro (5.895 m)
- **NGORONGORO**: la «gran caldera» (cràter de 20 km de diàmetre) i la seva fauna
- **MANYARA**: llac on es troben una gran varietat d'ànecs i pelicans i elefants, i els lleons grimpadors

Missions previstes de visitar:

Nairobi - Narok - Pow - Arusha - USA River - Karatu - Mto-wa-mibu

Combinat amb safaris de gran turisme

AVÍS:

Les dependències de l'associació d'AMICS, a plaça d'Urquinaona restaran tancades per VACANCES durant tot el mes d'AGOST

Assistència tècnica Ultramar Express

Podeu demanar-ne informació per telèfon, per correu o bé personalment a l'associació
AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA:

Pelegrinatges i viatges: Plaça Urquinaona, 11 3r. 3a. A. 08010 Barcelona - Telèfon: 301 37 18

EDITORIAL

El veritable esperit ecumènic

Un dels actes més significatius celebrats a Santiago de Compostel·la en aquest any jubilar ha estat la gran trobada ecumènica que hi ha tingut lloc recentment. Ha constituït un bon encert que representants de tots els cristians separats es retrobessin, per damunt de les diferències de confessió, allà, precisament, on tota la cristiandat pelegrina, segles abans de moltes de les nostres divisions.

Sembla com si, darrerament, un mal aire de pessimisme esbarriés la gran il·lusió de la unitat entre tots els cristians, que va ser tan viva a l'immediat postconcili. És cert que les dificultats s'han revelat superiors al que llavors s'imaginava. Però el pitjor servei que podríem fer a l'ecumenisme seria el desànim. En realitat, el moviment ecumènic començà essent un gran moviment de pregària. És a dir, un moviment de fe total en la força de l'Esperit. Després han vingut, lògicament, les fases de l'estudi acurat de les diverses qüestions doctrinals i de l'organització del diàleg. En aquest procés, tan laboriós, hem conegut moments en què l'apropament ha estat joiosament palpable. Per exemple, entre anglicans i catòlics. En altres ocasions, com en la qüestió de l'admissió de la dona al ministeri ordenat, hem tingut la impressió que perdiem una bona part del terreny abans guanyat. Però l'essencial és que, enmig de tot aquest procés atzarós, no perdem l'esperança ecumènica. Una esperança menys agitada pels esdeveniments fluctuants de cada dia i més ancorada en la fe. El cardenal de Viena, Franz König, en una entrevista publicada a *30 Giorni*, feia aquesta observació de caràcter general, però aplicable també al treball ecumènic: «A fi d'estalviar-se la pròpia conversió, es crea més i més burocràcia. No podem pas canviar-ho tot, però podem convertir-nos, i no perdre'ns en pseudoactivitats o en un simple activisme».

També en l'ecumenisme allò més important i, alhora, allò que cada cristià té més a l'abast és la conversió. Conversió vol dir, en aquest cas, passar dels prejudicis i dels antagonismes a la comprensió i a l'estimació mútua i creure de cor que la unitat dels cristians, volguda pel Crist, és possible. Vol dir, igualment, aturar el procés de divisió que també té lloc a l'interior d'una mateixa església. Aquesta és una paradoxa especialment dolorosa: mentre perseguim la unitat de les diverses confessions cristianes, creixen les diferències entre grups i mentalitats a la nostra pròpia Església catòlica. Avui que les excomunionis de la jerarquia han esdevingut tan infreqüents, sovintegen les excomunionis pràctiques entre sectors diversos dels qui confessem la mateixa fe. Amb la duresa amb què sovint ens tractem els germans i amb l'aspror sistemàtica amb què en alguns ambients catòlics es parla i s'escriu sobre el conjunt de l'Església, sobre el seu episcopat o sobre el mateix Papa... es fa difícil tenir el cor a punt de pregar per la unitat dels cristians. I són, precisament, el cor reconciliat i la pregària confiada les claus de l'èxit ecumènic.

Partint del fet que actualment el cristianisme atrau una certa consideració per part d'historiadors i antropòlegs, el director de la revista *Esprit*, en un article publicat l'any 1989, es preguntava: «¿És que aquesta valoració no es girarà en contra si queda limitada a una simple situació cultural?». Per la seva part, Alain Besançon, professor a l'Escola d'Alts Estudis de París, deia: «Allò més terrible no és que les coses siguin falses, sinó que siguin insignificants». Perquè la insignificància condueix a l'oblit, mentre que la falsedat obliga a pensar, a precisar les idees i aprofundir-les. A l'autor li semblava descobrir avui a l'Església aquestes dues debilitats: una clara astènia intel·lectual i una certa mesquinesa del cor.

Faig aquestes dues cites com a preàmbul a aquestes interessants declaracions del prestigiós teòleg Òscar Cullmann, publicades per la revista italiana *Trenta Giorni*, en la seva edició castellana. Recordo que fa poc Cullmann ha estat guardonat a Brescia amb el premi Pau VI: un guardó que és concedit a aquelles persones o institucions que més han contribuït a la cultura d'inspiració religiosa. El pastor protestant, observador en el Concili Vaticà II, conserva una sincera amistat amb el cardenal Ratzinger, que ha confessat que «sempre ha après d'ell, fins i tot, quan no estaven d'acord». Però sí que ho estan en afirmar que «actualment, arreu del món hi ha una regressió del cristianisme». Cullmann diu clarament: «A les Esglésies hi ha una crisi de fe». I al periodista li concreta aquesta afirmació dient que en el futur «la regressió quantitativa» serà més gran encara i que, a més, s'hi suma «una regressió qualitativa».

Per corroborar aquestes afirmacions no cal recórrer a estadístiques. Cal citar a tall d'exemple, que és gran la indiferència religiosa i que el magisteri eclesiàstic no influeix gaire en la massa dels creients. El secularisme envaeix la nostra societat. Les seves arrels cristianes ningú no les pot negar. Avui hi ha una crisi del «sentit de Déu», fins i tot, entre alguns cristians: és el nou paganisme, que inclou tota referència al Déu transcendent.

El cardenal Ratzinger, referint-se a Sarajevo, ha repetit el greu problema plantejat per aquest: ¿com el món lliure podrà respondre a la seva responsabilitat moral? L'experiència quotidiana ens demostra que avança «la nova utopia de la banalitat». L'ideal consisteix a aconseguir una societat que no necessiti valors ni criteris absoluts i que col·loqui la seva finalitat en la consecució del benestar. És «l'americanització superficial» d'usos i costums. Hi ha una cursa desenfrenada per generar riquesa en l'àmbit laboral i econòmic, amb la finalitat de consumir sempre més i millor i després organitzar el temps lliure segons li convingui a cada persona.

RESPIR

Preguntar: ¿Per què? és una cosa que s'aprèn de seguida. O potser hom ja neix sabent-la! L'home és un preguntador nat, i sort n'ha tingut i sort en té encara. Però aquesta frase, tan fàcil com és de dir, i tan difícil com pot resultar dir-la bé! Hi juguen el to i la intenció, talment que no costaria gaire de fer l'apologia del ¿per què? i tampoc no fóra gaire difícil de fer-ne una crítica duríssima. Tan difícil com fer-la bé, aquesta pregunta essencial, ho és respondre-la com s'escau. Sembla que sempre hauria de poder ser resposta d'una manera

La societat del benestar és un fet històric positiu, però no pot solucionar definitivament tots els problemes. Entre d'altres raons, perquè en l'ordre inicial continuen les injustícies i han aparegut noves pobreses; en l'ordre religiós s'arracona la qüestió fonamental de l'home, que és el problema de Déu. Per això, no manquen persones que es pregunten si la generació actual inicia una «evolució regressiva» de la humanitat. D'aquí prové el crit de molts, que no es cansen de dir que «el món va malament».

Tot això influeix seriosament en la massa de la gent i aparta a molts del cristianisme. Heus ací la «regressió quantitativa» a què es referia Cullmann. També és present la «regressió qualitativa», concebuda així: «Si l'Església perd la seva diversitat, si en nom d'un fals secularisme renuncia a ser motiu d'escàndol, es fa menys interessant. La gent espera i confia en aquella diversitat. En canvi, molts teòlegs repeteixen les coses que el món ja diu pel seu compte; i millor que ells». El cardenal Ratzinger, dialogant amb el pastor valdès de Roma a primers d'any, pronuncià aquesta paraules ratificades per Cullmann: «A mi em sembla que el perill més gran de les Esglésies cristianes és el de refugiar-se en un cert

moralisme per fer-se més acceptables a un món secularitzat, deixant a una banda el que és essencial».

El «silenci sobre l'essencial»: heus ací el crit inquietant de Jean Guittou en el seu llibre publicat l'any 1987. «S'honora l'essencial amb

el silenci», deia l'autor. I afegia tot seguit: «Arriba un moment en el qual aquest silenci sobre l'essencial ja no pot ser observat sense lesionar el deure de sinceritat i de veritat, sense posar en perill el nucli d'allò essencial».

Però, ¿què és l'essencial en el catolicisme? Des del punt de vista doctrinal, és vàlida aquesta expressió de les Conferències Episcopals d'Àfrica: «Reafirmem, com a opció fonamental nostra, que evangelitzar equival a desenvolupar l'home en totes les dimensions de la seva vocació de fills de Déu».

Un pensador rus cristià del nostre temps ens ha dit que «l'Església no té altra cosa que oferir a la societat sinó Jesús de Natzaret». Heus aquí l'essencial. I afegim que la fe ens pot salvar, però amb una condició: que es tracti «d'una fe autèntica i no d'una fe desconeguda d'energia, al servei de l'enèsim projecte utòpic». Per això, no és estrany que aquell escriptor místic i polèmic, pelegrí de l'Absolut, Léon Bloy, acusés els cristians per la seva mediocritat: són ells, deia, els que deshonren la fe i «sucumbeixen sota l'abominació del respecte».

■ Narcís Jubany, cardenal. Ex arquebisbe de Barcelona (De «La Vanguardia»)

¿Per què?

satisfactòria, però no és pas així. Hi haurà vegades que caldrà respondre-la amb un simple: *Perquè sí!* També aquí hi juga el to i la intenció. Un *perquè sí!* pot significar moltes coses i molts estats d'esperit. La més vàlida és la resposta a la gratuïtat, sobretot en el camp de l'amor. La gran resposta de Déu que ens estima és sempre un gran, simple, humil perquè sí!

■ Miquel Estradé

Director: Manuel Valls i Serra
Director adjunt: Jaume Planas i Pahissa
Coordinació: Josefa Picas i Pauné
Redacció i col·laboradors: Joan Carrera Planas, Núria Albert, Montserrat Albert, Josep M. Aragonès, Jordi Bassas, Pilarín Bayés, Pietat Campmàjor, Oriol Camps, Pere Campàs, Salvador Cardús, Rosa Collé, Guillem Farré, Francesc Gamissans, Núria Giral, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Pau López, Enric Graupera, Jaume Mora, Antoni Munné, Francesc Nicolau, Núria Oriol, Albert Pera, Tomàs Puntí, Jordi Roigé i Solé, Joan Salvador, Pere Tena, David Vidal, Pere Vives, Miquel Estradé, Francesc d'A. Picas, Pere Saumell.
Corresponsals: Leonard Santacana, CERVERA; Carme Frigola, FIGUERES; M. Caballé, GIRONA; Josep Nadal, IGUALADA; Jaume Montaña, LLEIDA; Enric Badosa, ROSES; Joan Boron, TARRAGONA; Norbert Miral, TORREDEMBARRA; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Joaquim Blanch, TORTOSA; Enric Benavent, VILANOVA I LA GELTRÚ; Antonio Gil,

ANDALUSIA i SUD D'ESPANYA; Glòria Carrizosa i Guillem Farré, BARCELONA; Maria del Pilar Brault, FRANÇA.
Disseny: Josep Samper. **Compaginació:** Carlos Aguado
Redacció, administració, publicitat i autoedició:
 Edifici de la Parròquia de la Mare de Déu dels Àngels, c/ València, 244, 2.
 Telèfons: 215 27 39 / 215 27 84. Fax 215 28 05 - 08007 BARCELONA.
Impressió: Publiagraf, S. A. L. Passatge Valeri Serra, 30,
 Tels. 454 16 30 / 17 77 BARCELONA. D.L. B.14.387/79

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 9.100 Ptes.
 Resta d'Europa: 17.732 Ptes. □ Amèrica: 21.892 Ptes. □ Àfrica: 21.892 Ptes.
 □ Àsia: 30.732 Ptes. i Oceania: 30.732 Ptes

Edita: Fundació Catalunya Cristiana, de l'Arquebisbat de Barcelona
Fundadors i membres honoraris del patronat:
 Mn. Joan E. Jarque i Jutglar i Mn. Francesc Malsosa i Riera
President: L'Arquebisbe de Barcelona, Mons. Ricard Mª Carles i Gordó
President delegat: Mons. Joan Carrera Planas, bisbe auxiliar de Barcelona
Vice-president executiu: Ricard Foraster i Ruiz
Patrons: Josep-Rafael Carreras, Ramon Casals, Antoni Bascompte, Gaspar Vilamúries, Pere Planellas, Pere Fàbregues, Marcel Coromines, mossèn Joan Pujol i mossèn Manuel Valls
Secretari: Jaume Planas
Gerent: Jaume Roigé i Torreneguerós
Difusió controlada per O.J.D.
MEMBRE DE LA UCIP

ARA MATEIX

Els neo-catecumenals: un «nou moviment» (I)

El context

■ J. Carrera Planas

Voldria apropar-me serenament a una realitat pastoral de la qual sol parlar-se, tant si és a favor com si és en contra, amb una certa excitació. Em refereixo a un dels anomenats «nous moviments»: el dels neo-catecumenals, concretament, que, dels compresos en aquesta denominació, és el que ha tingut més difusió a Catalunya, sobretot a Barcelona. Ho faré, tanmateix, sense abandonar del tot la perspectiva més àmplia del conjunt dels «nous moviments», ja que més d'un tret els és comú a tots.

Val a dir, d'entrada, que les diòcesis catalanes no han estat un terror gaire propici als «nous moviments». El seu gruix quantitatiu és relativament poc i ho és també la seva presència en l'opinió pública eclesial. D'això se'n poden fer deduccions negatives o positives, segons el punt de vista de qui ho valori. Quedem-nos, de moment, en la constatació del fet. En canvi, pel que fa als moviments apostòlics de la família de l'acció catòlica especialitzada, podem dir que n'hem estat a l'avantguarda des del primer moment, comptem amb experiències pròpies i n'existeix una mentalització positiva en una franja significativa del clergat. De vegades, aquesta opinió favorable supera, fins i tot, la realitat existent... ¿Cal posar en una relació de causa i efecte la lenta difusió dels nous moviments i la fidelitat de molts als d'acció catòlica? En tot cas, no és difícil adonar-se que uns i altres responen a sensibilitats diferents i que els nous moviments són, en part, una rèplica objectiva al tarannà pastoral dels altres i, sobretot, a l'exacerbació pràctica d'alguns dels seus trets que ha tingut lloc en alguns moments i en alguns sectors. Observem, però, que aquí, una bona part de la crítica a aquella exacerbació, no ha anat a parar als «nous moviments», sinó que discorre per altres camins. La JOBAC, per exemple, va significar una reacció important en els moments més crítics de la JOC dels anys 60, però a la recerca del veritable esperit jocista. L'Hora-3 que, nascuda en un context social més interclassista, ja va prescindir de l'especialització, ha mantingut, tanmateix, un estil proper, en molts aspectes, a l'acció catòlica. I tampoc els diversos grups de joves de parròquies que es mouen en una certa línia d'acció catòlica general, no han entrat en una dinàmica de «nous moviments», ni de lluny, com no hi han entrat els sorgits a partir de l'escola religiosa, com les

El moviment neocatecumenal no neix a partir de la vida ordinària del clergat, ni de les comunitats parroquials, ni dels col·legis religiosos... Arriba inesperadament i arriba també amb un estil nou i amb una força nova. Però un estil i una força al servei de l'evangelització.

comunitats Berchmans i altres.

Ens trobem, doncs, amb una realitat pastoral veritablement nova, al marge dels moviments correntment anomenats diocesans i dels altres sorgits, pràcticament, en el mateix context eclesial. El moviment neocatecumenal no neix a partir de la vida ordinària del clergat, ni de les comunitats parroquials, ni dels col·legis religiosos... Arriba inesperadament i arriba també amb un estil nou i amb una força nova. Però un estil i una força al servei de l'evangelització. Se situa, per tant, en el terreny d'allò que més volem, d'allò que constitueix la nostra raó de ser. Ens cal, com sempre que un nou carisma apareix a la comunitat, considerar-lo amb la mirada neta i amb el cor obert. Ens cal un bon discerniment: «Sabeu conèixer l'aspecte del cel, i els senyals dels temps, ¿no els sabeu desxifrar?», ens diu Jesús (Mt. 16,3). Però no podem precipitar-nos, d'entrada, com els deixebles atabalats: «Mestre, n'hem vist un que expulsava dimonis en nom vostre i li ho vollem impedir, perquè no és de la nostra colla». «No li ho prohibiu», ens replicaria el Senyor (Mc. 9,38).

J. Carrera Planas és bisbe auxiliar de Barcelona

A menys d'un any de les eleccions europees, que permetran mesurar la influència recíproca dels diferents corrents polítics a la Comunitat, la Democràcia Cristiana es troba en crisi. Aquesta crisi no és pas simplement l'afebliment de certs partits que, després de la segona guerra mundial, han exercit una influència decisiva en aquest moviment, sinó que és sobretot un interrogant sobre l'estratègia general d'aquesta tradició política, que ha estat la punta de llança, al llarg de mig segle, de la construcció europea.

Tradicionalment, dues orientacions oposades han dividit la Democràcia Cristiana a Europa. La primera, tot i que inspirada en el discurs social catòlic i protestant, posa l'accent sobretot en la necessitat d'aplegar tots els conservadors en un liberalisme econòmic i un conservadorisme polític, que impedeixin que hi hagi altres opcions a la seva dreta. Considera la social-democràcia com el seu adversari històric (encara que de vegades, les necessitats han obligat a fer amb ella alguna "gran coalició"), i és coneguda com la gran força dels moderats, on la inspiració cristiana permet corregir l'excés de liberalisme (i d'aquí aquell concepte econòmic anomenat "economia social de mercat"),

per tant, una fórmula política nova del tot.

A Bèlgica, la Democràcia Cristiana és una realitat sobretot flamenca, barrejada gairebé per òsmosi amb el moviment catòlic. La secularització de la societat flamenca i la irresistible puja del nacionalisme, han minvat la seva influència fins al punt que la regnant CVP (la DC flamenca) té ara una competència molt forta amb uns nouvinguts, el VLD, sorgit de la fusió de nacionalistes i liberals flamencs, amb un programa que combina el liberalisme thatcherià i el nacionalisme. Les properes eleccions regionals i les europees poden comportar el canvi de lideratge en aquell país.

I mentre les DC italiana i belga s'enfonsen, la CDU-CSU es manté com a mestre de cerimònies i imposarà la seva visió, d'antuvi més conservadora, i més ara que ha de lluitar per reduir la influència de l'extrema dreta alemanya de cara a les legislatives de l'any que ve.

Fins aleshores, però, la CDU-CSU té dues patates calentes a les seves mans. D'una banda, el retrobament de punts comuns amb els altres partits germans de la DC per fer una estratègia federalista europea. De l'altra, pal·liar l'absència de grans partits democristians en nombrosos estats europeus, mirant de fer una al·liança amb partits conservadors

governants (i que són membres també de la Unió Democràtica Europea, constituïda des del conflicte dels euromissils, l'any 1978), com ara els conservadors thatcherians i el RPR francès. Aquesta doble estratègia ja comença a prendre cos quan es va deixar que entressin a la Federació Europea dels partits democristians (el

El futur de la Democràcia Cristiana

■ Jacques Mounier

i fomentar una ètica individual i familiar. Els estats germànics (Alemanya, Àustria) són el bressol i la punta de llança d'aquesta tradició.

La segona tendència, més oberta a les al·liances i menys conservadora en el seu programa, cerca per a la Democràcia Cristiana un aplegament "inter-classista", semblant al del catolicisme, on hi ha gent de totes les classes de la societat i dels seus organismes representatius (associacions, sindicats). Aquesta tendència, per tant, se situa no pas a la banda dreta de l'espectre polític, sinó més aviat al centre. No hi ha un enemic a batre (com ara la social-democràcia), sinó que el seus aliats potencials es troben, segons les necessitats del moment i l'equilibri de forces, tant a la dreta (liberals) com a l'esquerra (socialistes, i fins i tot comunistes, com a Itàlia). La mateixa Itàlia i el Benelux han estat fins ara les zones d'influència d'aquesta tradició.

Cap a la meitat dels anys 70, aquestes dues tradicions coexistien en el mateix moviment, fins i tot quan, sobretot en els anys anteriors, els alemanys i la seva tendència a l'aplegament dels conservadors intentaven arrossegar tot el grup, o quan l'evolució política a Itàlia i Bèlgica feia trontollar aquell equilibri inestable.

A Itàlia, després de mig segle d'hegemonia, la Democràcia Cristiana ha patit una crisi històrica, que ha posat en qüestió la seva mateixa existència. En les darreres eleccions municipals, ha estat bandejada pels nous moviments, o seriosament amenaçada en el seu bastions del sud. El vell principi que defensaren certs representants de l'Església durant bastant temps, sobre la unitat política dels catòlics, ha esclatat definitivament: el mateix Papa hi ha col·laborat força, i els bisbes l'han seguit després. A les eleccions europees de l'any que ve, i potser en les legislatives anticipades que hi haurà abans a Itàlia, la DC pot quedar ben lluida. A més a més, la "refundació" que és en curs (materialitzada ja per un canvi de nom: Partit Popular Italià) té el risc de fer que es perdi el referent cristià, i de constituir,

Partit Popular Europeu, PPE) uns quants d'aquells partits (com la Nova Democràcia grega de M. Mitsotakis), i amb la integració d'altres partits al grup parlamentari del PPE al Parlament europeu, com el Partit Popular espanyol d'Aznar i, l'any passat, els conservadors britànics.

La desaparició del contrapès belga-italià pot dur els alemanys a accelerar la seva tendència, i a convertir oficialment el seu moviment democristià en l'aplec dels moderats, en el qual els democristians no serien més que un element entre d'altres. Així doncs, podríem assistir de facto a la desaparició d'una tradició, en una crisi política que no fa altra cosa que confirmar la crisi ideològica que patim de fa tant temps. Accidentalment, aquest canvi potser permetrà als alemanys posar-se al dia amb França, on, després de l'enfonsament del MRP, la CDU-CSU haurà de trobar-hi un aliat de la seva talla, com a *partenaire* (la UDF i/o el RPR).

Al llarg de mig segle, el federalisme ha estat la pedra de toc del projecte democristià. Els nous aliats de la CDU-CSU, els grecs i els portuguesos, els espanyols i els britànics, són, però, més reticents en aquest aspecte. ¿Arribaran aquests partits a assumir el nou projecte democristià? Podem posar-ho en dubte, si considerem el vessant nacionalista del CDS portuguès i de la Nova Democràcia grega, o les reticències dels *torres* respecte a la lectura federalista de Maastricht. I a l'inrevés, ¿podem esperar una evolució dels democristians alemanys cap a una posició més pragmàtica en l'àmbit europeu, tenint en compte que el seu abandó de fet del projecte federal, serà compensat pel centralisme incontestat de les forces polítiques alemanyes, en la nova geopolítica dels partits europeus? Les postrimeries de la generació heroica dels democristians alemanys, de la qual Helmut Kohl és el darrer representant, i l'arribada al capdamunt de la CDU-CSU d'una nova generació menys marcada pels debats de la postguerra, no faran més que ratificar aquest tomb.

Jacques Mounier, és politòleg i col·laborador de «la Croix»

SABER ESCOLTAR

La preocupació de Jesús per l'home

Tinc a les mans un quadern italià que conté les catequesis del dimecres del Papa. Inclouen el període març-maig de 1992. M'han interessat perquè tenen un esquema molt lògic. La casa editora ha posat al marge, amb negretes, els diversos apartats. Ajuden molt a veure els punts bàsics de cada sagrament.

Per causa d'un curset que he d'impartir, m'he posat a llegir primer «La Unció dels malalts». Un sagrament amb perspectives enormes que convindria descobrir molt més. Una realitat de gràcia arran del dolor i la malaltia greu. Reclama l'atenció de cada cristià i la de l'Església sencera. Crist sofrent s'apropa als malalts, a través del ministeri eclesial, per confortar-los en el dolor i la prova. Vull, aquí i avui, subratllar com Joan Pau II indica que

el fonament d'aquest sagrament es troba en la sol·licitud i la cura que Jesús tenia pels malalts. Des de l'inici de la seva vida manifestava un gran amor i una sincera compassió pels malalts, els necessitats, i els atribulats que li demanaven la seva intervenció. La seva mirada, però, no restava només en la salut del cos, sinó en la guarició de l'ànima, en la salvació espiritual.

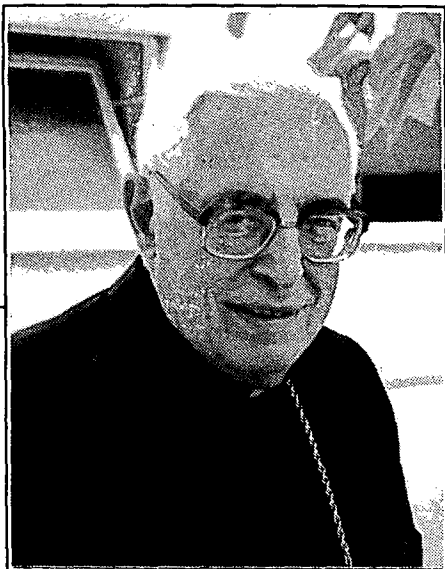
La preocupació de Jesús pels malalts ha de ser també la dels seus deixebles. El fet de la Unció reclama una Església que en té cura especial, situada en plena dimensió —transcendent— de la persona.

■ Joan Guiteras

A casa nostra, quan algú dels nostres celebra l'aniversari del seu natalici, li diem: Felicitats i per molts anys. És el que avui s'escau de dir al cardenal Jubany en el seu vuitantè aniversari.

Fa vuitanta anys, el 12 d'agost de 1913, en una modesta llar de Santa Coloma de Farners, al cor de la comarca de la Selva, es va sentir per primera vegada una nova i joiosa melodia. Al cap de casa, en Francesc Jubany i Planes, músic de cobla, aquella cançó que començava li deuria semblar la millor simfonia del món. Qui la interpretava era el fill que la seva esposa Dolors Arnau i Ametller, la planxadora del poble, acabava de donar-li. Era el primer fill, un noi. Al plor del nadó —¿quina cançó més dolça volem per als joves esposos?— s'hi unien els alegrois dels pares i els avis i les enhorabones dels veïns i amics. I encara, al cap d'una setmana, a la cançó familiar s'hi ajuntaren les campanes de la parròquia que tocaven festives a bateig, celebrant la incorporació a l'Església d'aquell infant, a qui els seus li havien esposat el nom de Narcís, que era el nom de l'avi i padrí, i que sense que ningú ho sabés, Déu ja havia ullat i amb veu imperceptible però segura, cridava a seguir-lo.

Ara som al 12 d'agost de 1993. Aquell nadó ha fet vuitanta anys. És un ancià, que no vell. I menys encara revellit i xaruc. El Narcís de la planxadora és cardenal de la Santa Església Romana. Ha estat arquebisbe de Barcelona, bisbe de Girona, bisbe auxiliar del bisbe-arquebisbe Modrego, canonge de la seu barcelonina, capellà de monges, consiliari de les noies d'Acció Catòlica i vicari de la parròquia de Piera, que és on va començar a exercir el seu ministeri sacerdotal. Vuitanta anys de servei a l'Església. Vuitanta anys de donar testimoni de fe, d'enteresa i de bon guiatge espiritual, fins i tot de governant assenyat i d'animador d'il·lusions i esperances enmig del poble, que és també una manera de fer país. Per això des d'aquesta altura, el cardinal Jubany es mira amb serenitat i amor Barcelona, Catalunya i l'Església que peregrina en aquest país. És el Cardenal de Catalunya, si més no perquè no en tenim d'altre. Però, no sols per això, que no deixa de ser una

El cardenal Jubany complí 80 anys

El passat 12 d'agost, el cardenal Narcís Jubany complí 80 anys. «C.C.» el felicita ben cordialment, tot desitjant-li el millor per a la seva persona. Que el Senyor li concedeixi, com fins ara, bona salut i energies suficients per continuar servant l'Església en les responsabilitats que encara té encomanades.

realitat eventual, sinó perquè la seva persona, gràcies a Déu ben pletòrica de vitalitat espiritual i material, segueix enmig nostre alligónant-nos des del seu digne capteniment, situat una mica a l'ombra del retir i un bon tros en la permanència fidel de l'exercici del ministeri sacerdotal i episcopal. Que de sacerdot i de bisbe no se'n fa, sinó que se n'és. I encara de tant en tant—cada quinze dies—des dels seus escrits

de la senyora Lola, la seva mare, que va viure més d'un segle.

Tots necessitem la presència i l'exemple de persones com el cardenal Jubany, que en la seva ancianitat —la seva maduresa— són emblemàtiques per a tots. Vivim temps difícils, a voltes molt difícils i delicats a tots els nivells. La temptació de girar l'esquena i abandonar la lluita, més d'un cop és massa forta, tant, que sembla que el més assenyat sigui retirar-se i deixar fer als qui, en lloc de fer, més aviat desfan, sense saber on van. En moments de desànim, d'hores baixes i d'esperit resignat de vol curt i camús, necessitem que els «joves de vuitanta anys» —aquells joves consolidats del tot, amb frase encertada de Mn. Joan Batlles— com el cardenal Jubany continuïn injectant-nos il·lusió, voluntat de ser i de servir amb seny i amb joia, el seny i la joia del creient que s'ha deixat prendre per l'Esperit.

La cantilena estrenada aquell venturós 12 d'agost de 1913 a Santa Coloma de Farners, es convertí en coral de Barcelona i Girona i ara és una gran simfonia de tot el país. Cantata d'acció de gràcies i pregària al Senyor: «Dominus conservet eum... que el Senyor el guardi i li concedeixi salut i vida...» Lloa de felicitació i de reconeixement, senyor Cardenal, gràcies pel seu servei, per la seva amistat, pel seu mestratge. Gràcies pel seu seny, la seva clarividència, tot i que algunes vegades és també el seu fre, gràcies pel seu tarannà català, fins i tot per la seva dosi de murrieria d'home de poble, pel seu do de pacificador i pel seu bon humor, que han enriquit, i molt, l'intel·lectual que també ha estat i és. Gràcies en definitiva pels seus vuitanta anys tan serens i plens d'aquells barreja d'espirit sobrenatural i del gust i olor de la terra catalana. Que el Senyor ens el mantingui durant molts anys entre nosaltres. Nosaltres que hem estat i som al seu costat. Felicitats!

Josep M. Aragonès, és rector de Torrelavit

**Senyor Cardenal,
per molts anys!**

■ Josep M. Aragonès

a «La Vanguardia» parla a tothom amb la lucidesa, el seny i el saber dir que sempre l'han caracteritzat. Això per circumscriure'ns únicament a l'àmbit de casa. Perquè el seu consell, la seva veu sempre matisada i actual, també es deixen oir en altres àmbits com en la Conferència Episcopal Espanyola o en la tribuna del conferenciant en cercles intel·lectuals.

Catalunya Cristiana

València 244, 2n.
08007 Barcelona

CATALUNYA CRISTIANA nasqué ara fa 14 anys i, malgrat les dificultats, ha esdevingut un fet i una realitat amb què molts ja comptem. I no en podem prescindir.

CATALUNYA CRISTIANA actualment Fundació de l'Arquebisbat de Barcelona, no es vol llimitar a aquesta diòcesi, sinó que vol aprofundir la seva vocació de servei a totes les diòcesis catalanes.

CATALUNYA CRISTIANA se sent cridada a esdevenir vincle d'unió de tots els catòlics de Catalunya, mitjà informatiu indispensable del proper Concili Català, obrint-se a tots els sectors de la nostra Església.

CATALUNYA CRISTIANA per tant, no es vol quedar on és. Vol renovar-se amb el vostre ajut. Us demanem la vostra subscripció.

SUBSCRIVIU-VOS A CATALUNYA CRISTIANA!

Nom Adreça
Població D.P. Província Tel.

☐ Se subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" català/castellà per l'import anual (52 números) de 9.100 ptes.
☐ " " " " semestral (26 números) de 4.550 ptes.

El pagament de l'esmentada subscripció el faré mitjançant

☐ domiciliació bancària
(en aquest cas empleueu l'ordre de domiciliació)

☐ xec nominatiu que adjunto

Data.....

Signatura del subscriptor

ORDRE DE DOMICILIACIÓ

Banc / Caixa Agència.....
Adreça.....

Senyors,

Els prego que, a partir d'ara i fins a nou avís, paguin els rebuts que els presentarà **FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA** per la meua subscripció a "**CATALUNYA CRISTIANA**" amb càrrec al meu compte corrent/llibreta

Data.....

Signatura del titular del compte/llibreta

• **TROBADA DE CONSILIARIS DEL MUECALMIRACLE.** — S'hi analitzarà el tema «Societat de consum», del **3 al 5 de setembre**, a la casa d'espiritualitat del Miracle (Solsonès), amb la participació dels consiliaris del Moviment i amb intervencions a càrrec d'Arcadi Oliveres, Antoni Nello, Salvador Bacardit i Noemi Ubach. Informació: tel. 658-11-96.

BARCELONA

• **PELEGRINATGE ALS SANTUARI DE LOURDES.** — Organitzat pel Grup de Pregària de l'Hospitalet amb el suport dels amics dels vells i malalts Sant Martí de Porres, el dies **30 i 31 d'aquest mes i l'1 de setembre**. Més informació al tel. 423-18-30 o al 423-50-81.

• **EXERCICIS ESPIRITUALS PER A JOVES.** — Al monestir de

Montserrat, del **3 al 8 de setembre**. Informació i inscripcions: tel. 835-02-51 (monjos Josep-Enric Parellada, Lluís Juanós o Josep-Maria Henríquez).

• **CENTRE D'ESTUDIS PASTORALS.** — Cursos anuals: *Curs bàsic de pastoral*: Dimarts, de 7 a 8.45 de la tarda. *Curs general sobre la Bíblia*: Dimarts i/o dijous, de 5 a 6.45 de la tarda; *Qüestions actuals d'Església*: Dijous, de 5 a 6.45 de la tarda. Tema general:

«Un concili pastoral per a Catalunya». Informació a la Secretaria, Rivadeneyra, 6, 3r. 08002 Barcelona, personalment o per telèfon: 317-48 58.

TARRAGONA

• **SANTES CREUS: XV CICLE DE CONCERTS DE MÚSICA SACRA.** — Organitzat per la Fundació Obra Cultural Santes Creus, **dissabte 28**, a les 22.15h, actuació de la Coral Verge del

GIRONA

• **EXERCICIS ESPIRITUALS PER A PREVERES.** — Dirigits per Mn. Josep Bastardas, vicari episcopal al bisbat de Vic, del **6 al 10 de setembre**, a la Casa d'Espiritualitat de Banyoles.

◆ Satisfacció pel record del Dr. Balcells

Sr. Director:

Comtemplo amb gran satisfacció com van apareixent amics del virtuós prevere barceloní, Dr. Ramon Balcells Masó.

La carta signada per T. Farré en el núm. 717 de *Catalunya Cristiana* (17-VI-93), ha afegit noves dades a la treballada recopilació de la seva història. És una aportació valuosíssima i un clar testimoni del seu zel apostòlic; no va tenir cap dubte a exposar la seva vida per salvaguardar els interessos de les obreres del *Patronat Social Escolar d'Obreres*, on hi havia establert seguretat social semblant a la que molts anys després s'instituiria oficialment en tot el territori nacional.

Característica peculiar del Dr. Balcells, fou el seu lliurament als altres, i això fins a les darreres conseqüències. S'oferí per acompanyar fins a Perpinyà el seu bon amic Xavier Conil Bastús, que en aquells dies infausts corria perill de ser assassinat. Donà la seva vida per Déu a Sant Salvador de Toló, del 3 al 4 de març de 1937; utilitzant els milicians una metraladora a boca de canó, per la qual cosa quedà totalment destrossat. A la seva butxaca es va trobar un «cordonet amb deu nusos», el seu rosari.

S'invita els amics i simpatitzants del Dr. Balcells, que puguin aportar algun detall de la seva vida i obra, així com de gràcies rebudes per la

seva intercessió, es posin en comunicació amb el Patronat, c/ Provença, 389-391, tel. 457 88 48. S'invita també la Sra. T. Farré.

M.P. ROCA
Barcelona

◆ Pelegrinatge de l'esperit

Sr. Director:

Pelegrins de diferents països arriben diàriament a Santiago de Compostel·la des que el passat 1 de gener començà l'Any Sant. Només per Setmana Santa hi arribaren 100.000 visitants i l'arquebisbe expedí a 7.000 compostel·lans, el certificat oficial que s'ha fet el camí com a pelegrí.

El Camí de Santiago assolí el seu esplendor a l'Edat Mitjana, quan era punt de referència obligat de les arrels cristianes de la cultura europea. Al segle XV s'observa una reducció del nombre de pelegrins. La ruptura de la unitat europea pel protestantisme fou també una causa important de la disminució de peregrinacions xacobeas.

Fou a partir del 1950 quan alguns pelegrins francesos tornaren a prendre el bordó cap a Compostel·la. Al principi només eren uns quants. Però any rera anys s'hi anaren ajuntant pelegrins d'altres països. Cada any, durant el mes de juliol —el de major

afluència de pelegrins— la catedral de Santiago torna a recordar aquells segles medievals. Pelegrins de totes les edats, de tots colors i de diferents confessions resen davant l'Apòstol. El motiu que porta a pelegrinar avui és molt divers. És més habitual el cas del qui, tenint un manifest sentit religiós, pelegrinen alhora moguts per l'interès històric i artístic del Camí. D'altres cerquen una ocasió per a la reflexió interior, una oportunitat de retrobament personal. L'europeu actual, ficat de ple en una civilització tècnica, orientada vers la venda i el consum, pot adquirir, a la velocitat de

5 quilòmetres per hora, l'assossec necessari per trobar-se a ell mateix.

Veus aquí el testimoni d'un director general de la Comunitat Europea, després de 99 dies de pelegrinatge i 2.289 quilòmetres recorreguts: «L'Europa sense fronteres es descobreix caminant. Existeix. Només cal aparcar el cotxe i els vells costums, i tirar endavant a peu. En sortir de casa meua no era més que un caminant. En arribar a Santiago era un pelegrí. Al llarg del Camí vaig experimentar una mutació profunda: vaig perdre 11 inútils quilos; vaig considerar a distància la meua vida passada,

tot separant el gra de la palla; vaig pensar, meditar, imaginar, veure, creure i entendre moltes coses; vaig admirar meravelles; vaig conèixer homes i dones; joves i grans de totes les nacionalitats, professions i creences... I vaig resar per vosaltres a Santiago!».

FINA TRÈMOLS I GARANGER
Barcelona

◆ Al Sr. Sanpedro

Sr. Director:

Em va fer pena el seu missatge publicat en els mitjans de comunicació de tot el país. ¿Com podria parlar-li d'esperança? La meua patrona considerava aquesta vida «com una mala nit en una mala posada»; és clar que ella era una santa i nosaltres no; és dura la seva posició i comprenc la seva postura.

Voldria dir-li que no tingui por de viure, ja que el morir ve de Déu i Ell l'està esperant al cel, per donar-li una felicitat eterna, havent passat aquí el seu purgatori. Tant se val sofrir 25, 30 o 40 anys si després el cel és per a sempre ¿No ho ha pensat? Els seus familiars, els seus amics, ¿no poden transmetre-li confiança i il·lusions per esperar la vida que realment val? Penso que les dificultats i el dolor no han de desanimar-nos si imaginem el futur feliç i etern que ens espera al final de la nostra vida.

Jo tampoc, Sr. Sanpedro, no tinc por de la mort perquè sé que el meu pare Déu m'acollirà el dia que em cridi al seu costat quan arribi la meua hora, però no abans si durant la meua vida m'esforço per servir-lo. ¿Vol que li escrigui tot sovint? Li asseguro que aconseguiré temps traient-lo de les meves ocupacions.

M. TERESA LLADÓ
Barcelona

Per a les comunitats cristianes de Catalunya IMPORTANT NOVETAT EDITORIAL

PREGUEM EL SENYOR

PREGÀRIES DELS FIDELS

Formularis preparats per Mn. Pere Farnés

Moltes de les pregàries d'aquest llibre provenen de formularis emprats per cristians que ens han precedit en una mateixa fe i en un idèntic amor a Jesucrist. Resulta expressiu que també hi figurin altres compostes de bell nou, perquè la tradició orant de l'Església abasta tots els temps. Tant de bo que aquestes pregàries constitueixin un instrument eficaç perquè les comunitats cristianes de Catalunya puguin acompanyar cada dia millor el seu ofici del poble sacerdotal i no cessin de pregar pel nostre món.

(De la presentació de Mons. Ricard Me Carles, Arquebisbe de Barcelona)

De venda a llibreries

Format: 17 x 24 cms. 479 pàgines - Imprès a dues tintes. Preu: 3.500 ptes.

EDITORIAL REGINA, S. A.

Mallorca, 87 - 89 - 08029 Barcelona

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

Ja són més de 500 les missioneres i missioners que reben Catalunya Cristiana gràcies a les persones que "apadrinen" la seva subscripció.

"Catalunya Cristiana arriba cada setmana i és una finestra que deixa veure una mica l'Església de Catalunya que és una part de l'Església del món." **Albert Jou. ÍNDIA**

MISSIONERS QUE ESPEREN PADRI;

JOSEP RUBIO CALVAO RUA SEBASTIAO PAULA C.P. EL 13170 VILA REAL SUMARE S.P. BRASIL.....	21.892 Ptes
GNA M. DOLORS BORRAS. CARM. MSS. THER. HOSP. ST. JEAN DE DIEU. B.P. 43 THIES SENEGAL.....	21.892 Ptes.
JOSEFA FALCO SOLSONA CAIXA POSTAL 24 MAPUTO XINAVANE MOZAMBIQUE.....	21.892 Ptes.
ANGEL BENEDETTI I KALITOWSKI SACCIDAMANDA ASHRAM, VALAVAD SIHOR, 36420, GUJARAT INDIA.....	30.992 Ptes.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom i cognoms.....
Direcció.....Tel.....
Població.....D.P.....Província.....
subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" el missioner.....
(nom i cognoms)
L'import el faré efectiu mitjançant:
☐ taló que adjunto ☐ gr postal
☐ domiciliació segons l'adjunta autorització:
Domiciliació: Banc / Caixa.....
Sucursal n°.....
N° compte corrent.....
Població.....Província.....
Prego al Banc / Caixa que consideri aquesta butlleta com la meua autorització per aquest pagament.
Població.....Data.....
Signatura:.....

"CATALUNYA CRISTIANA" c/. València, 244, 2º - 08007 Barcelona - Tel.: 215 27 39

Residència Geriàtrica BON VIURE

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convalescències. Poques places. Tel. 427 44 53.

ESPANYA

El propassat 4 d'agost, va tenir lloc a Santiago de Compostel·la la cinquena conferència mundial de «Fe i Constitució» que té la seu central a Ginebra i de la qual formen part 322 conferències cristianes d'arreu del món. L'Església catòlica no és membre del Consell, però hi és representada i col·labora en molts dels seus organismes.

És la primera vegada que l'Església catòlica participa amb una delegació oficial —de trenta persones— en una conferència d'aquest tipus. Ha encapçalat aquesta delegació el cardenal Cassidy, president del Consell Pontifici per a la Unitat dels Cristians.

La conferència, que es clausurà el 13 d'agost, fou inaugurada a la catedral de Santiago, en un acte en què

Konrad Kaiser, secretari del Consell de les Esglésies i Günther Gassmann, director de Fe i Constitució

En la V Conferència Mundial «Fe i Constitució»

els cristians no han de «quedar presos en motlles rígids i inflexibles: No hem d'esperar certeses fonamentalistes. Si la unitat visible és viure en el món la comunió de la mateixa vida de Déu, la nostra visió de la unitat visible ens sorprendrà per la seva diversitat».

Mary Tanner va considerar la importància de «ser capaços de viure junts pagant el preu de la diferència. La unitat visible només s'aconseguirà amb una església disposada sempre a córrer el risc de projectar-se cap enfora amb l'esperança de trobar Déu en el món».

També assenyalà la necessitat que el diàleg ecumènic no es limita a la discussió teològica i doctrinal. Referent a les noves experiències ecumèniques, com les comunitats de base, destacà que el mètode a utilitzar «reflecteixi constantment la tradició

Més de tres-centes confessions cristianes s'han reunit a Santiago

hi assistiren l'arquebisbe de Compostel·la, Antonio María Rouco, i el president de la Xunta, Manuel Fraga. L'arquebisbe de Tarragona, Ramon Torrella, antic vice-president de l'organisme vaticà encarregat de l'ecumenisme, participà en la conferència i tingué al seu càrrec l'homilia del servei religiós inaugural. També hi assistí el Dr. Antoni Matabosch, professor de la Facultat de Teologia de Catalunya i expert en ecumenisme.

Distintes tendències i presència de dones

El director de la comissió de «Fe i Constitució», Günther Gassmann, en una conferència de premsa avançà que es veuen diferències entre les delegacions. Unes donen prioritat a la qüestió teològica del diàleg ecumènic; unes altres ressalten els passos concrets que s'estan donant i el testimoni que s'està adoptant actualment, i unes altres defensen les situacions en la relació «Església i societat».

Günther Gassmann féu referència als trenta teòlegs joves que participaren a la trobada i la presència de l'element femení: un 32 per cent dels delegats són dones.

Intervenció del cardenal Cassidy

El president del Pontifici Consell per a la Unitat dels Cristians, cardenal Edward Cassidy, afirmà en la seva allocució sobre el futur del moviment ecumènic que, «Déu està cridant els cristians a reconciliar-se uns amb els altres de manera que puguin actuar en la reconciliació de la societat». Posà èmfasi en la recerca d'una «unitat visible que abraça i respecta tota la diversitat legítima que hi ha entre les esglésies». També aclarí la importància dels diàlegs bilaterals davant el Vaticà i diverses confessions cristianes.

Afirmacions de la delegació llatino-americana

En la seva intervenció, els delegats d'Amèrica llatina emfasitzaren que en el món actual es nega la comunió entre els pobles en existir «una creixent misèria que produeix milers de morts per fam i violacions fla-

«Fe i Constitució», organisme del Consell Mundial d'Esglésies, creat el 1927, és un moviment que busca la unitat de doctrina i també de l'estructura eclesial de les esglésies dividides.

En la cinquena conferència mundial, la de Santiago de Compostel·la hi han assistit el doctor Konrad Kaiser, nou secretari general del Consell Ecumènic d'Esglésies, i el doctor Günther Gassmann, director de «Fe i Constitució».

grants dels drets humans».

«Una confessió autèntica de la fe —afegeixen— ha de portar-nos a participar en els esforços que busquen trencar les barreres que separen rics i pobres, que estableixen prejudicis culturals, racials i sexistes. Només així es pot confessar la fe en comú».

La violència social que s'expandeix en tots els sectors a causa de la dependència i l'explotació que generen els mecanismes del deute extern i la bretxa tecnològica amb els països centrals, és una preocupació primordial per al moviment ecumènic llatinoamericà. «S'està generant una cultura de mort que fa que els nostres pobles no se sentin persones. Això qüestiona el sentit mateix i la possibilitat d'arribar a la comunió d'uns amb els altres».

Desmond Tutu, Premi Nobel de la Pau 1984

L'arquebisbe Desmond Tutu, Premi Nobel de la Pau 1984, oferí una ponència sobre el tema central de la Trobada, «la comunió en la vida, la fe i el testimoni».

Desmond Tutu en parlar dels desafiaments que viuen diàriament les esglésies sud-africanes que lluiten mancomunadament per la fi definitiva de la política d'apartheid i per la democratització total de Sud-àfrica, emfasitzà la importància de viure la comunió en la fe a través d'exemples de vida i de testimoni. Descriu la manera en què protestants, catòlics, líders polítics, negres i blancs, han estat disposats a marxar agafats de la mà, formant una barrera no-violenta contra l'opressió i a donar una imatge viscuda de la comunió ecumènica que permet arriscar la pròpia seguretat personal en la lluita per la justícia i la pau.

«Si les esglésies poden dialogar

per arribar a accions conjuntes aconseguiran superar moltes barreres i demostraran que cal no separar el treball per la unitat entre les esglésies», afirmà. Per l'arquebisbe, les esglésies ecumèniques són responsables d'una bona part dels grans canvis que s'han produït a Sud-àfrica en els darrers anys.

Participació de monsenyor Ramon Torrella

L'arquebisbe de Tarragona i president de la C.E. de Relacions Interconfessionals, Mons. Torrella, predicà el dia 4 en el Culte d'Obertura, que va tenir lloc en la catedral de Santiago. L'arquebisbe posà èmfasi en el testimoni ecumènic a favor de la reconciliació entre les persones. «Els ecumenistes cristians, i el moviment ecumènic en particular, han de ser capaços de comunicar al món un profund testimoni i una experiència de reconciliació, perquè la reconciliació és en el cor mateix de l'esforç ecumènic».

El Papa reafirma el compromís de l'Església catòlica en la tasca ecumènica

Joan Pau II envià un missatge a la V Conferència Mundial de Fe i Constitució dirigit a Mary Tanner, teòloga anglesa que presideix aquesta Conferència. El Sant Pare, en el seu comunicat, expressa el seu suport «al pacient treball per superar les divisions entre els cristians». També assenyalà la importància de no limitar la unitat a la reflexió teològica. «La comunió eclesial no és només objecte d'interès per als teòlegs, sinó que les mateixes Escripures utilitzen aquest concepte com la clau per comprendre l'eficàcia de la gràcia divina en la vida dels deixebles».

El Sant Pare manifesta en el seu missatge que les divisions entre els

cristians són «una pedra d'ensopercal al món», reafirma «el compromís de l'Església catòlica en la tasca de promoure la unitat dels cristians».

Mary Tanner, teòloga moderadora de «Fe i Constitució»

La teòloga anglesa, M. Tanner, va manifestar els objectius de la V Conferència Mundial, celebrada a Santiago. «La nostra visió de la unitat visible presentarà una Església que sempre està en diàleg, que sempre està procurant discernir la veritat de Déu i la conducta de vida correcta d'uns amb els altres».

La teòloga anglesa assegurarà que

transmesa i les noves formes de comprendre i viure la fe de l'Església en el món d'avui».

Valoració del Dr. Antoni Matabosch

En tancar la nostra edició no co-neixem encara el Document final que es redactarà en cloure's la Conferència Mundial. El professor de la Facultat de Teologia de Catalunya, Dr. Matabosch fa una valoració anticipada de «Fe i Constitució» i de les previsible aportacions de la Conferència de Santiago.

Els 300 participants, delegats de les seves esglésies, experts en ecumenisme, han recapitulat i valorat el que s'ha fet en el camp de l'apropament doctrinal ecumènic durant els darrers trenta anys. Han intentat, també, superar les manifestacions de desil·lusió i de cansament en el camí de l'apropament inter cristià. Finalment, s'han ocupat proposar noves finalitats, nous programes, que puguin reactivar l'impuls ecumènic».

● CC

La Federació de Cristians de Catalunya fa saber als seus associats i amics que la presentació del llibre *Martirologi de la Federació de Joves Cristians de Catalunya*, a S.S. el Papa Joan Pau II, serà feta en el transcurs de l'audiència concedida pel dimecres dia 13 d'octubre vinent a les onze del matí al Vaticà. El viatge d'anada i tornada i estada a Roma els dies 9 al 17 d'octubre, en autocar, i els dies 9 al 13 en avió. Inscripcions: Federació, Canuda 26, 08002-Barcelona. Tel. (93) 318 40 77 de 12 a 2 i de 6 a 9, i Viatges Ultramar Express, Rambla 109, 08002 Barcelona. Tel. (93) 301 17 98.

A les 12.40 (hora espanyola) del dilluns, 9 d'agost, Sa Santedat Joan Pau II va emprendre el seu 61 viatge internacional en 15 anys de pontificat, amb el boeing 747 d'Alitalia, que des de l'aeroport «Leonardo da Vinci» de Fiumicino el traslladà amb un vol directe d'onze hores a Kingston (Jamaica). Des d'allí va anar a Mèrida i finalment a la gran cita amb els joves d'arreu del món a Denver, per cridar en favor de la vida i de la pau.

Joan Pau II a més de mig milió de joves reunits a Denver

«Comprometeu-vos a la lluita per la justícia, la solidaritat i la pau arreu del món»

Joan Pau II va acudir a una nova cita amb els joves d'arreu del món, dins la VIII Jornada Mundial de Joventut, que cada dos anys se celebra fora de Roma i aquesta vegada a Denver (Estats Units)

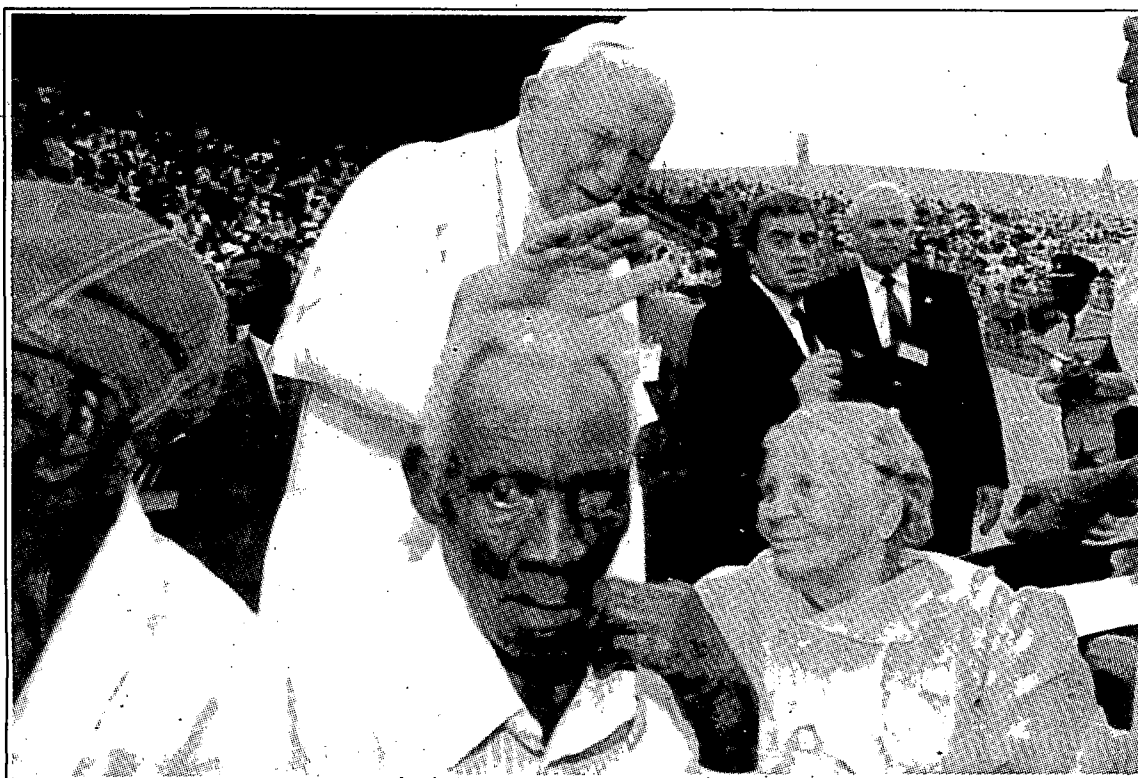
Joan Pau II va iniciar el dilluns 9 d'agost dos dies de visita pastoral a Jamaica, la primera vegada que un cap de l'Església catòlica arriba a aquesta illa de majoria protestant.

Des de la capital de Jamaica, una de les més grans illes de les Grans Antilles, Joan Pau II va retre homenatge a la cultura afroamericana i invità els països de l'àrea caribenya a una més gran integració regional per elaborar un futur de justícia, de pau i solidaritat.

El Sant Pare fou rebut per l'arquebisbe de Kingston, monsenyor Samuel Carter, i pel primer ministre de l'illa, Percival Patterson.

Joan Pau II va recordar, després de besar el terra de Jamaica, que la seva estada en aquesta illa forma part de les commemoracions del V Centenari de l'arribada de l'Evangeli a Amèrica.

«L'Església no podia perdre aquesta cita, que recorda la me-

Jamaica. Joan Pau II beneeix un grup de malalts leprosos

JAMAICA: Una Església compromesa amb els pobres

ravellosa empresa de l'evangelització de les Amèriques», empresa feta «de santedat de vida i caritat cristiana, però també dels errors i pecats d'altres».

Per part de la jerarquia catòli-

ca hi va haver de tot, des de conductes reprobables fins a testimonis exemplars, com el de l'abat Francisco Márquez de Villalobos, que al 1581 va denunciar la mala administració deis

governadors, el maltracte als indígenes i el desinterès de la família Colom, propietària de l'illa.

Joan Pau II va tenir paraules de record per un poble que amb el remolí de l'esclavitud negra pas-

sà desaparcebut: el dels aborígens «arawak», arribats a Jamaica l'any 650 des de les costes de sud-amèrica: «Pregem perquè les ferides de passades experiències siguin definitivament curades perquè cada u treballi, en el ple respecte de la dignitat de cada persona, per un futur de justícia, pau i solidaritat».

Mirant el futur, el Papa es referí a la vinculació de Jamaica l'àrea regional caribenya i augurà que «una més gran integració ajudi els pobles d'aquestes nacions insulars a afrontar els nombrosos reptes del present».

Al marge de la visita de cortesia al governador general, Sir Howard Felix Hanlan Cooke, el Papa va dedicar la tarda a reunir-se amb un grup d'un centenar de persones indigents que reben atenció en les Cases dels pobres que regenten a Kingston les Missioneres de la Caritat, les monges de la Mare Teresa de Calcuta.

La ciutat de Mèrida, capital de l'estat mexicà de Yucatán, coneguda amb el nom de «ciutat blanca» lluita després d'haver estat sotmesa a una intensa operació de neteja i modernització,

exposà la seva joia «per trobar-se una vegada més en aquesta beneïda terra de Mèxic», i evocà «la bàrbara i injustificada violència» que segà la vida del cardenal Posadas, i saludà a tots els mexicans «des del Yucatán fins a la Baixa Califòrnia».

A continuació explicà que amb el seu viatge pastoral, «recents encara les commemoracions del V Centenari de l'Evangelització d'Amèrica» volia retre un homenatge als «descendents dels homes i dones que vivien en el

continent americà quan la creu de Crist fou plantada aquí, el 12 d'octubre de 1492». En finalitzar els discursos del Papa i del president de Mèxic, el Sant Pare es traslladà en helicòpter a la sagrada ciutat maia d'Izamal, a 70 quilòmetres de Mèrida, on es va reunir a l'atri del convent franciscà amb més de tres mil indígenes.

L'elecció d'aquesta petita ciutat de la península del Yucatán és perquè és considerada com el centre catòlic del Mèxic indígena, ja que l'any 1549 es va fundar una de les primeres missions del país, per Diego de Landa, i on es conserva la imatge de la Mare de Déu de la Immaculada

Concepció —popularment coneguda com a la Virgen de Izamal—, patrona de la regió.

El Sant Pare pronuncià un missatge que va consistir en una viva invocació en defensa dels drets d'aquest sector marginat i va condemnar els abusos i l'explotació a què estan sotmesos els grups natius del continent, exposats a les agressives campanyes del proselitisme de les sectes religioses.

Després de l'entrevista amb el president Salinas, el Papa realitzà una visita a la catedral i es reuní amb els bisbes mexicans en el seminari de San Ildefonso. El tema obligat d'aquesta trobada fou el confús assassinat del cardenal Juan Jesús Posadas.

En una carta lliurada al Papa a la seva arribada a Mèrida, el bisbe de San Cristóbal de las Casas, monsenyor Samuel Ruiz García, denuncia la injustícia social, la corrupció i els vicis electorals imperants en el seu país.

Mèrida va tenir el seu moment culminant a la tarda, quan Joan Pau II va oficiar la missa en el camp de Xoclan, on participaren més d'un milió de fidels catòlics.

MÈRIDA: Més d'un milió de fidels en el camp de Xoclan

per rebre el papa Joan Pau II, en una curta però emocionada estada de 24 hores.

Mèxic té actualment 80 milions de catòlics, aproximadament el 90 per cent de la població total. Hi ha un centenar de bisbes i prop d'11.000 sacerdots.

El president Salinas de Gortari va acudir al peu de l'escala per rebre el Sant Pare i, en una salutació que fou retransmesa a tota la nació per ràdio i televisió, va parlar d'una nova missió moderna de Mèxic en el món, en l'àmbit de la qual l'arribada de Joan Pau II va oferir una ocasió propícia per a la unitat i la concòrdia. Sa Santedat

Joan Pau II des que arribà a Denver no va donar un moment de descans als Estats Units. Si en el mateix aeroport es va guanyar l'admiració i els aplaudiments de Bill Clinton i dirigí al país una poderosa crida en favor de la vida, la seva primera trobada amb els joves a l'estadi Mile High va constituir una nova onada de xoc per a tota la nació per l'alegria dels participants, la varietat de cultures i l'optimisme dels catòlics nord-americans.

L'estadi de Mile High, la catedral del beisbol en les Muntanyes Rocalloses, desbordava d'entusiasme dels 85.000 afortunats guanyadors del sorteig d'entrades per a l'acte de benvinguda a Joan Pau II. Curiosament, els cent mil que es quedaren fora no es consideraven desafortunats. A més, van poder seguir l'acte a través dels grans monitors de televisió instal·lats en alguns parcs de la ciutat.

A parer dels nadius, aquesta Jornada Mundial de la Joventut ha portat a Denver una gran varietat de

rares i cultures de 105 països, moltes de les quals mencionaria explícitament el Papa per delícia dels interessats.

En les seves paraules de benvinguda, el cardenal argentí Eduardo Pironio, president del Pontifici Consell dels Laics i de la Jornada Mundial de la Joventut, va comentar que la trobada de Denver s'havia convertit en «una gran festa de la vida i crec, Sant Pare, que ni vostè va pensar que seria tan gran». A continuació, l'arquebisbe de Baltimore, William Keeler, president de la Conferència Episcopal, mencionà alguns trets de la vitalitat de l'Església catòlica nord-americana, com l'haver batejat l'any passat un milió de persones.

L'Església catòlica, absolutament marginal el segle passat, reuneix ara el 25 per cent dels nord-americans, i el Papa no dubtà invitar a noves converses. A catòlics i no catòlics, el Papa assenyalà que «Jesucrist és la veritable vida que dona esperança i sentit a l'existència terrena, obre les nostres ments i cors a la bondat i bellesa del món que ens rodeja, a la solidaritat i l'amistat».

La moderna ciutat de Denver en el meravellós marc natural de les Muntanyes Rocalloses personifica el treball humà en realció amb l'obra del Creador. «Busquem el reflex de Déu no solament en la bellesa de la naturalesa sinó també en els èxits de la humanitat i de cada persona individual».

Aquest pelegrinatge, va continuar el Papa, portarà «una visió més clara del que Déu espera de vosaltres. Cada u ha de tenir el coratge d'anar i estendre la Bona Notícia entre la gent del final del segle XX i, en particular, entre la gent jove de la vostra edat que portarà el pes de l'Església i la societat en el segle XXI».

Bill Clinton: «M'ha impressionat del Papa la profunditat de la seva fe»

Per primera vegada des de la seva arribada a la Casa Blanca, Bill Clinton ha estat el «número dos» en el seu propi país. En l'aeroport de Denver, Clinton va rebre somrient el Papa, l'aplaudí en més de deu ocasions, el seguí a través de la multitud i l'acompanyà fins a la porta

de l'helicòpter sota la pluja.

El president, de religió baptista, manifestà «haver estat educat per monges catòliques de petit i per sacerdots jesuïtes de jove». Clinton va manifestar al Papa que «tots els nord-americans us agraeixen el vostre lideratge moral», así com «haver estat l'espurna que ha encès la llum de la llibertat» a Europa oriental. En la seva opinió, «Amèrica és una nació millor, a causa de la vostra influència en els darrers anys».

«M'impresionà vivament la profunditat de les conviccions de Sa Santedat, la profunditat de la seva fe i la profunditat del seu compromís a confirmar la seva missió», va manifestar el president dels Estats Units.

Emocionat, el Papa va agrair les mostres d'afecte però anà directament al gra dels seu missatge central recordant que «la grandesa d'Amèrica es mesura especialment per la manera en què tracta els més dèbils i més indefensos». Joan Pau II va demanar «respecte pels que no poden defensar-se per si mateixos» i llançà un poderós crit a tot el país: «Amèrica, defensa la vida!»

Oració i reconciliació personal

El ritme s'accelerà a Denver. Allò que va començar com «una gran festa de la vida» orientada a protegir els més indefensos, es transformà en una «renovació personal» a mesura que Joan Pau II centrava els trets en l'ànima dels participants en aquesta Jornada Mundial de la Joventut. Va ser un dia de pregària forta, examen de consciència i reconciliació sacramental. El Papa va iniciar la jornada amb una missa a la catedral per als delegats de 105 països.

La metròpolis era un extens altar on la mateixa elevació geogràfica i la claredat de l'aire invitaven a mirar cap al cel.

Amb la seva mentalitat juvenil, el Papa estrenà immediatament les sabates esportives regalades per un grup d'estudiants.

«Creixeu-vos —digue— davant les dificultats i injustícies de la vida. Comprometeu-vos a la lluita per la justícia, la solidaritat i la pau en el món. Oferiu la vostra energia juvenil i els vostres talents per construir una civilització d'amor cristià. Sigueu testimonis de l'amor de Déu per a l'innocent i el dèbil, el pobre i l'oprimit». L'arribada del Papa a Denver re-

trunyí com una canonada als Estats Units precisament per la seva rotunda defensa de la vida. Des d'aleshores, les càmeres de les grans cadenes televisives, que no pensaven posar gaire atenció a la visita, el seguien sense perdre detall.

«Joves: convertiu-vos en llum del món per ensenyar-li el camí de la vida»

En un matí assolellat i transparent de diumenge, Joan Pau II va concloure la vuitena Jornada Mundial de la Joventut amb una vigorosa presentació de l'«Evangeli de la Vida» com a resposta cristiana a la massiva acumulació de crims en la segona meitat del segle XX. La força del missatge, la bellesa de les Muntanyes Rocalloses i l'entusiasme de la multitud s'uniren en una jornada memorable, la darrera d'aquest viatge.

El Papa avançà el to en la vetlla de la vigília denunciant que «el segle XX ha estat una època d'atacs massius contra la vida, una inacabable sèrie de guerres i un assassinat continu de vides humanes innocents. Els falsos profetes i els falsos mestres han obtingut el més gran dels èxits.

El Papa va denunciar «la cultura de la mort» que intenta imposar-se al

nostre desig de viure i de viure plenament. «El fruit dels qui refusen el dret a la vida és la injustícia, la discriminació, l'explotació, l'engany i la violència».

Segons el Pontífex: «la cultura de la mort ha assumit formes de legalitat social i institucional per justificar els més horribles crims contra la humanitat: el genocidi, la "solució final", la "neteja ètnica" i la massiva eliminació de vides humanes fins i tot abans del naixement o del seu moment de mort natural».

Com a resposta a l'escruixidora situació, el Papa va exhortar els joves pelegrins a «convertir-se en llum del món per ensenyar-li el camí de la vida». El desafiament és convertir el «sí» de l'Església a la vida en quelcom concret i eficaç. L'esforç serà llarg i necessita cada un de vosaltres. ¡Comprometeu la vostra intel·ligència, el vostre talent, el vostre entusiasme, la vostra compassió i la vostra fortalesa plenament al servei de la vida». No és moment d'avergonyir-se de l'Evangeli! És el moment de predicar-lo des dels terrats!».

A aquestes altures, l'entusiasme dels joves era delirant i incontenible, malgrat l'esgotament físic de la caminada i per a més de dos-cents cinquanta mil, la nit al ras en el parc després de la vigília. Segons un visitant de Minnnesota, «en la meua generació, els joves només es reunien per recitals de rock. Ara es congreguen per resar amb el Papa i el seu entusiasme és encara més gran».

I, per a sorpresa dels ciutadans de Denver, no hiva haver ni el més mínim incident desagradable. El cap de Policia no s'acabava de creure el civisme i la cura dels visitants, mentre molts veïns sortien a oferir aigua o entrepans a la renglera de joves pelegrins que anaven a la cita.

Tornada a Roma

Com a comiat, el Papa els va donar cita a Manila per a la pròxima Jornada Mundial de la Joventut a principis de 1995. Poc després, mentre els joves retornaven als 105 països d'origen, Joan Pau II visità encara la comunitat vietnamita i un hospital infantil abans d'agafar l'avió cap a Roma.

Denver. Bill Clinton: «Tots els nord-americans us agraeixen el vostre lideratge moral que ha fet del nostre país una nació millor, així com haver estat l'espurna que va encendre la llum de la llibertat a Europa Oriental»

Denver. Gest de sorpresa del Papa davant mig milió de joves als quals va comprometre a lluitar contra les matances ètniques, l'avortament i l'eutanàsia

FRANÇA

Una catedral per als infants

REIMS.— Tots els pares que arrosseguen fills rondinaires als museus o als monuments històrics que hi ha en l'itinerari de les vacances apreciarien la iniciativa del grup «Acol·lida a la catedral» de Reims. Un prospecte «especial infants» els explica, en paraules i en dibuixos a l'abast de tot-hom, què és una catedral, l'estil gòtic, o fins i tot els principals oficis dels constructors. El llibret no oblidava d'evocar la consagració de 25 reis de França, i proposa un petit joc de pista per incitar els joves visitadors a obrir els ulls. El prospecte és disponible a la porta de la catedral i a la parròquia Notre-Dame-Saint Jacques de Reims. (La Croix)

BÈLGICA

Una exposició sobre «els perfums de la Bíblia»

MAREDSOUS.— L'abadia benedictina de Maredsous és un lloc elevat de pelegrinatge belga dedicat a sant Benet, i una fita turística reconeguda. Situat al cor de la vall de la Molinee, la immensa església atreu cada any milers de fidels o de curiosos. Per ells, l'abadia presenta una exposició que té un títol que pessigolleja les narius: «Els perfums de la Bíblia». Una vintena d'olors o de perfums són esmentats en les Escriptures: d'aloès a la mirra, de l'adragant al làdanum del Gènesi. És justament l'apòstol Pau qui exhorta els cristians a exhalar la «bona olor del Crist». ¿D'on vénen aquests perfums, quins eren els seus usos, ahir i avui? Ho podreu saber si passeu a «olorar» per Maredsous aquest estiu abans del 29 d'agost. (La Croix)

ITALIA

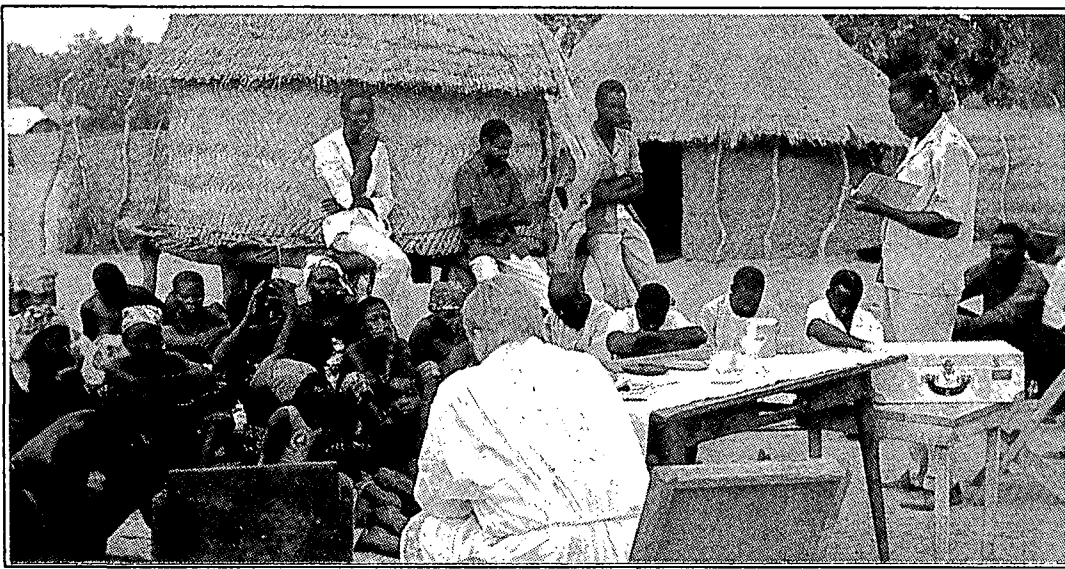
Estadística de la Companyia de Jesús

ROMA.— 23.466 jesuïtes són empadronats arreu del món, segons les darreres estadístiques publicades per la Companyia de Jesús. Entre ells, més de 4.000 aspirants es preparen per al ministeri sacerdotal. És a l'Índia on els jesuïtes enregistren el nombre més gran de vocacions. (La Croix)

ANGLATERRA

L'ordenació de dones entre els anglicans

LONDRES.— L'Església anglicana va decidir la creació d'un cos de «bisbes volants», per resoldre els problemes vinculats amb l'ordenació de les dones i d'intentar de posar fi a les amenaces de cisma. Els opositors a l'ordenació de les dones podran rebre l'ajut espiritual d'un «bisbe volant» proper a les seves posicions, bo i restant sota l'autoritat del bisbe de la seva diòcesi. Els partidaris de l'ordenació de les dones dependent d'un bisbe diocesà d'opinió contrària es beneficiaran de la mateixa possibilitat. «Això ens permetrà quedar units, de treballar junts i de fer saber que nosaltres pertanyem a la mateixa família, tot respectant les nostres diferències», va afirmar John Habgood, arquebisbe de York. (La Croix)

Les petites comunitats cristianes, el futur del continent

El compromís social de les Esglésies africanes

Els representants de les conferències episcopals de setze països africans es reuniren a Yaoundé, al Camerun, del 5 al 8 de juliol. Aquesta trobada, organitzada pel Consell pontifici «Justícia i Pau», tenia per tema: «L'ensenyament social de l'Església en el context de l'Àfrica francòfona».

El cardinal Christian Tumu, arquebisbe de Douala i president del simposi de les conferències episcopals d'Àfrica i de Madagascar (SCEAM), ha subratllat l'oportunitat del tema en la situació actual d'Àfrica, caracteritzada per una doble transició: de la societat tradicional a la societat moderna, del sistema de partits únics al multipartidisme. D'altra banda, el cardinal Etchegaray ha subratllat que aquests canvis defineixen unes línies d'acció concretes.

Quatre grups de treball han fet emergir les prioritats següents: la formació i la reflexió socio-polítiques; l'educació de la consciència dels cristians a les realitats socials i polítiques, en una exigència de justícia i de

veritat; la voluntat de diàleg entre Església i Estat, una Església lliure en un Estat lliure; la contribució de l'Església al sorgiment d'autèntiques societats polítiques i d'Estat de dret; l'exigència d'un episcopat unit en la concertació i la solidaritat.

En fi, els participants han subratllat la creació de comissions episcopals «Justícia i Pau» a nivell de diòcesis així com conferències episcopals regionals i nacionals.

Les petites comunitats cristianes

Crear petites comunitats cristianes és, des de fa vint anys, una prioritat pels bisbes d'Àfrica de l'Est. Un prevere ugandès, el P. Joseph Obunga, acaba de dedicar una tesi de doctorat en teologia a la Universitat catòlica belga de Lovaina. Segons ell, l'experiència només ha reeixit parcialment. D'una manera general, ha precisat, «la realització no ha estat gaire satisfactòria».

Segons les intencions originals dels bisbes, les petites comuni-

tats cristianes constitueixen el mitjà més segur de construir una Església veritablement africana i ben arrelada en la cultura i la vida locals. Aquestes comunitats són cridades a ser lloc de vida cristiana i d'ajuda mútua.

Prevere de la diòcesi de Kampala, la capital ugandesa, el P. Joseph Obunga ha dirigit especialment la seva atenció sobre la regió d'origen. No critica la pertinença de l'opció majoritària dels bisbes de l'Àfrica de l'Est. Anota i analitza els principals problemes que frenen el desenvolupament i el ple reeiximent. I suggereix finalment algunes pistes per resoldre aquests problemes: crear equips d'animació encarregats de seguir les comunitats, desenvolupar l'afany de ser «el més proper possible a la base», adaptar la formació en els seminaris.

Va ser el 1973 quan els bisbes membres de Conferències episcopals d'Àfrica de l'Est (AMECEA) van prendre la decisió de donar prioritat sobre les petites comunitats cristianes per construir el futur de l'Església. (La Croix)

ESLOVÀQUIA

Restitució dels béns religiosos

BRATISLAVA.— El govern eslovac ha donat llum verda a un projecte de llei que permetrà, després de l'aprovació pel Parlament, restituir els béns a les Esglésies i associacions religioses. Per a les Esglésies, aquest període es remunta al 8 de maig de 1945, data de la caiguda de l'Estat eslovac, aliat del III Reich nazi, mentre que per les propietats de les comunitats jueves, es remunta al 1938. El text preveu restitucions de béns, d'immobles, de terres i de boscos, amb restriccions i excepcions especialment de certs establiments escolars i culturals així com terres de situades en les reserves naturals. (La Croix)

FILIPINES

Missatge dels bisbes contra el control de la natalitat

MANILA.— El cardinal Jaime Sin, arquebisbe de Manila, ha criticat la campanya governamental del control de la natalitat. Durant una homilia, va declarar que valia més obeir Déu abans que els homes. El cardinal va donar suport a la carta pastoral de conjunt dels bisbes filipins que, feia dues setmanes, cridava els catòlics a seguir l'ensenyament de l'Església en matèria de contracepció, d'esterilització i d'avortament. En aquesta declaració, els bisbes exhorten els cristians a refusar aquestes pràctiques, encara que s'hagi d'oposar a la voluntat de les autoritats. El govern ha iniciat un programa de planificació familiar per frenar el creixement demogràfic; recomana a més a més l'ús dels preservatius per prevenir l'extensió de la sida. (La Croix)

MÈXIC

Relació de l'Església amb el govern

MÈXIC.— Patrocinio González, ministre de Governació de Mèxic, ha declarat que les relacions del seu govern amb l'Església «són respectuoses i constructives, després de més de cent anys que no havíem parlat oficialment. Les dues parts estem aprenent molt sobre aquest nou tracte». (OFIM)

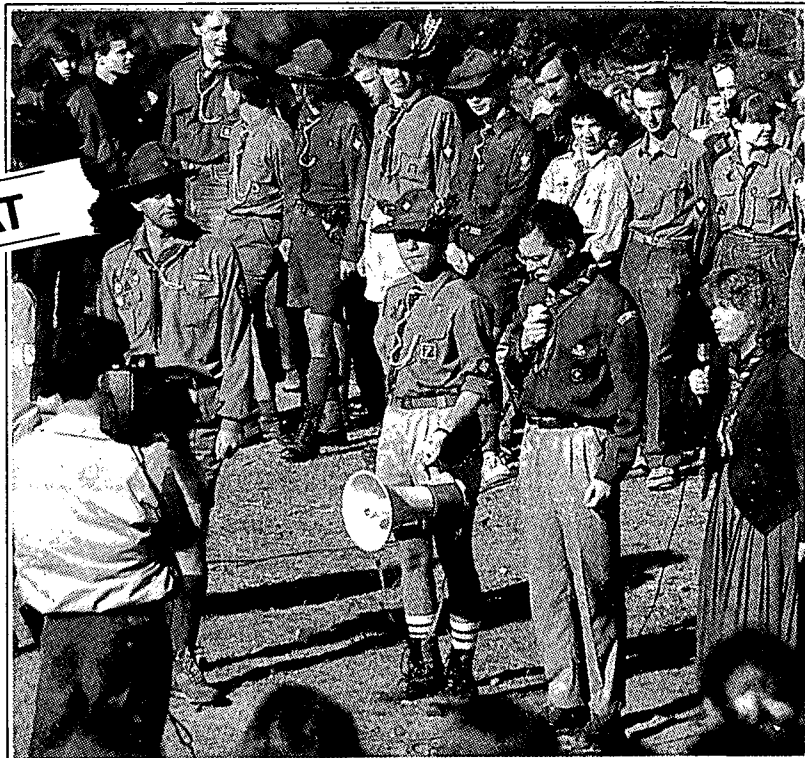
GRÈCIA

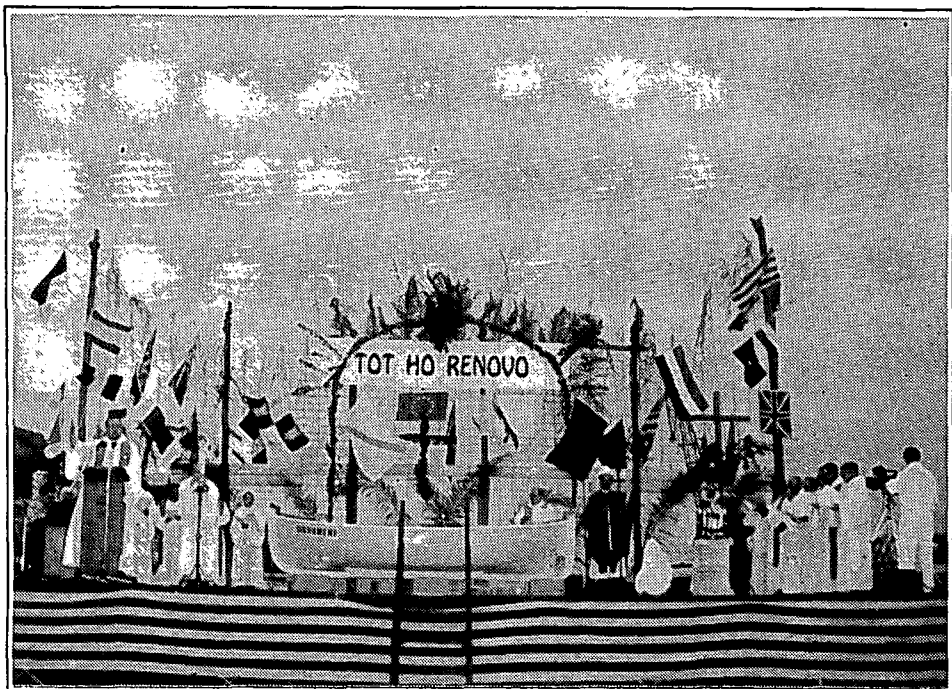
Les religioses amenaçades d'expulsió

ATENES.— Algunes religioses catòliques són amenaçades d'expulsió o de no-renovament del seu permís de permanència per les autoritats gregues. Sor Maria, una religiosa polonesa de la congregació de les Filles de la Caritat, a Atenes, ha rebut l'ordre de marxar de Grècia d'aquí a una setmana, «per les raons d'interès públic». La policia ha confiscat el seu passaport. Unes altres cinc religioses estrangeres d'aquesta comunitat, fundada per la Mare Teresa, temen una sort semblant. «L'opinió general mantinguda per les autoritats i la jerarquia ortodoxa és que un grec ha de ser ortodox, sinó no és veritablement grec», ha afirmat el P. Michel Roussos, secretari de la comissió ecumènica. (La Croix)

ACTUALITAT

A Ucraïna, l'escoltisme es desenvolupa molt ràpidament, sostingut per la diàspora i les Esglésies ortodoxa i uniata. A la fotografia, un moment del jurament de la promesa escolta

Celebració de la VII Missa Internacional «Oikoumene» a Roses el lema de la qual fou «Tot ho renovo»

Nombroses persones del poble de Roses i d'arreu d'Europa assistiren a la Missa d'enguany

Fou presidida pel bisbe auxiliar de Barcelona Mons. Joan Carrera

Celebrada la VII Missa Internacional «Oikoumene» a Roses

GIRONA

ROSES.— Amb una assistència aproximada d'unes 3.500 persones, se celebrà la VII Missa Internacional «Oikoumene». Va tenir lloc al port de Roses i fou presidida, tal com es va anunciar, pel bisbe auxiliar de Barcelona Mons. Joan Carrera. Concelebraren una vintena de capellans, alguns d'ells eren del bisbat i la resta d'altres països d'Europa.

Aquesta Missa Internacional de Roses va ser pensada, conjuntament, fa set anys per un grup de francesos i per la mateixa parròquia amb la finalitat d'aplegar en una sola celebració els cristians que es troben durant l'estiu a les terres gironines. Mobilitza a Roses moltes persones que s'ofereixen voluntàriament per tal d'aconseguir una festa ben reeixida.

Enguany s'utilitzaren set llengües: català, castellà, italià, francès, anglès i alemany; i les parts invariables de la Missa foren en llatí. Per la seva part, els cants foren la majoria en català i en llatí, encara que també en castellà, francès i italià.

Les ofrenes comptaren també amb la participació d'un grup de joves de la parròquia que ballaren la sardana «Santa Maria de Roses», del mestre Vilar, que s'estrenà l'any passat en complir-se el bicentenari de l'església parroquial de Roses. S'afegiren també a les ofrenes el cant d'unes sevillanes que ballaren uns altres joves del poble.

Al moment de la pau, mentre els capellans intercanviaven la pau amb tots els presents, un grup de nens i nenes de la parròquia, que enguany havien fet la seva primera comunió, van deixar volar un bon estol de coloms i d'altres repartien a tots els assistents

un ramet d'olivera com a signe de pau.

La celebració acabà amb la lectura de Ap 21, 4-5 fent referència al lema de la Missa d'enguany: «Tot ho renovo».

Un petit refrigeri acabà de donar, després de la Missa, el to festiu de la trobada. Molts foren els que, acabada la celebració, aprofitaren per saludar el senyor bisbe i agrair-li la seva presència i les seves paraules tan encertades de l'homilia.

La parròquia es mostrà agraïda no tan sols als assistents, del poble i d'arreu d'Europa, emocionats per la celebració i pel fet de trobar-se gent tan diferent sota una mateixa fe, sinó també a tots els que, amb la seva ajuda fan possible, any rera any, que aquesta trobada amb d'altres cristians sigui una realitat ben plena.

■ M.C.S.

Homilia pronunciada per

Mons. Joan Carrera amb ocasió

de la VII Missa Internacional

«Oikoumene»

«Cada vegada que ens apleguem per celebrar l'Eucaristia, fem una experiència de Déu. La seva és una presència fina, imperceptible quan estem distrets, suau. Déu no ens imposa la seva presència per mitjà d'una força abassegadora. Se'ns insinua, només, a fi que puguem trobar-lo lliurement. Només qui el cerca el troba. Només qui el desitja arriba a posseir-lo.»

És important que aquesta tarda el reconeguem enmig de nosaltres: és en la paraula que acabem de proclamar; serà en el pa vivent que ens alimentarà. La celebració de l'Eucaristia és un espai de trobament amb Ell. És un temps per pregar, és a dir, per escoltar-lo i per parlar-li.

Però la nostra experiència de Déu no és limitada a l'Eucaristia. És present en tota la nostra vida i el podem trobar a tot arreu. En plena natura, per exemple, i més quan som més amos del nostre temps, com s'esdevé a les vacances. El Senyor passa per les nostres vacances. Felicitat qui el troba i se'n fa amic...

Recordem l'Evangeli que avui hem escoltat. Allò que feia Jesús: pujar a la muntanya, no lluny de la mar, i pregar, ens indica la ruta a seguir. ¿Som capaços de pregar, en plena natura? ¿O restem tancats sobre nosaltres mateixos, sense comunicació amb el Déu vivent? Què n'és de bell l'episodi d'Elies que ens ha recordat la primera lectura! Déu no se li manifestà en la ventada que atabala, ni en el terratrèmol que terroritza, ni en el foc que destrueix... Déu era en la brisa que ens acarona. Ell, en aquestes vacances, ens diu com va dir a Elies: surt de la cova, supera el teu tancament, estigue't fora, a l'aire lliure, a la presència del Senyor que ara mateix passarà. Sapiguem-lo descobrir...

La segona lectura, de l'Evangeli de sant Mateu, ens ha explicat que els apòstols van prendre Jesús per un fantasma. No el van conèixer. I van tenir-ne por... Pensem un moment, germans i germanes, en la presència de Jesús en els pobres, en els petits, en els malalts, en els presos, en els famolencs. No els prenguem per fantasmes. En cada un d'ells hi és Jesús. Però nosaltres ens acovardim, perquè ens agrada més estar amb la gent agradable a la vista, amb els nostres... Ens enfonsem en el mar de les convencions socials i dels egoïsmes. «Quina poca fe», ens diu lamentant-se Jesús. «Per què dubteu?». El cristià no veu mai fantasmes: reconeix la presència de Jesús en cada germà.

Que aquesta celebració festiva a la vora del mar, en la qual tants germans de països diversos ens trobem, ens estimem, compartim, preguem, oferim el Cos de Crist; ens ajudi a descobrir la presència del Senyor en la mateixa Eucaristia, que ens cal viure amb fe i amb joia; en la pregària de cada dia, que és un distintiu del deixeble de Jesús, també en plena naturalesa; en els germans necessitats, que són realment, imatge del Fill de Déu.»

■ M.C.S.

Més de 5.000 infants gironins hi participen

Gran èxit del Servei de Colònies

i Vacances del bisbat

GIRONA

Prop de sis mil nens i nenes pertanyents a una cinquantena de parròquies del bisbat de Girona participen aquest estiu en els diferents serveis que es posen al seu abast. Hi ha, en total, 70 torns de colònies, 19 casals, 17 campaments, 20 rutes i 2 camps de treball.

En aquest moment són 55 els centres federats al Servei de Colònies i Vacances que utilitzen les cases que s'han habilitat per les colònies. La majoria, són antigues rectories de pobles petits sense capellà. Més de 600 monitors, nois i noies, voluntaris atenen els més

de 5.000 infants i adolescents que participen aquest estiu en els casals, colònies i campaments.

El president diocesà del Servei de Colònies i Vacances, Ferran Pérez, manifestà que «als centres federats, l'estiu és diferent perquè les seves activitats tenen un esperit diferent a les que organitzen altres entitats com ajuntaments o col·legis». Ferran Pérez recordà que al bisbat de Girona, ja fa més de trenta-cinc anys, es van organitzar els primers torns de colònies a càrrec dels aspirants d'Acció Catòlica de la Salle i que, de llavors ençà, l'esperit s'ha mantingut «amb un sentit eclesial i de servei».

Aquelles primeres colònies tenien un lema: «Vacances per als

que no en tenen». Van sorgir per tal de garantir un estiu diferent als infants que tenien menys possibilitats econòmiques. El president Ferran Pérez afirma que «la proposta educativa de la Coordinadora Catalana de Colònies, Casals i Clubs d'Esplai, a la qual pertany Girona, és clara: una proposta humanitària i personalitzada, feta des de l'animació, des de l'Església, per un país, Catalunya, amb incidència social i comunitària des del voluntariat».

El Servei de Colònies i Vacances intenta també continuar la seva tasca a l'hivern, amb casals i clubs durant el curs escolar.

■ M. Caballé

Organyà acull set refugiats bosnians

URGELL

ORGANYÀ.— Un grup de set bosnians, que han fugit de la guerra del seu país, han estat acollits a Organyà. Una associació d'organyanencs llança la iniciativa i ara tenen cura de les atencions als bosnians.

Davant les diverses informacions que arribaven sobre la necessitat de donar acolliment a famílies bosnianes, un grup de senyores de la vila de les Homilies suggerí la possibilitat de col·laborar en la iniciativa. La idea arrelà i, com la llavor de mostassa, va créixer i aviat donà bons fruits. Amplis sectors de la població es van engrescar en la idea i van endegar l'acció. Una senyora del poble posà un pis a disposició de l'associació, que obrí un compte per rebre els

donatius per als bosnians. Es van fer els tràmits necessaris i els set refugiats bosnians van ser acollits amb escalf. Cada setmana reben 25.000 pessetes per a la seva manutenció i despeses ordinàries.

«Les famílies d'Organyà són molt agradables», manifesten els bosnians. El clima i el paisatge són semblants als de Bòsnia i això ha ajudat també a sentir-se encara més ben acollits, realitat que expressen amb una frase bonica: «Bog Otac (Déu és Pare)». Són feliços a la seva nova llar, però enyoren el seu país d'origen. «A Bòsnia, en temps de pau, teníem un bon nivell de vida». Zuezana, una mare jove que parla castellà, explica que al seu país «abans hi havia molta tolerància, ara tot ha estat arrasat». No confien que la guerra acabi aviat.

Zuezana Andelicté trenta anys,

ha vingut amb dos fills petits, Sara i Ayosa. El seu espòs roman a Bòsnia i des del febrer no n'ha tingut notícies. Nebojsa i Tajba Tesanovic conviuen amb la seva filla Tara. Rusica Adamon és una senyora gran i sola. L'estada del grup a Organyà s'ha previst per un termini de sis mesos.

«Era foraster i em va acollir» (Mt. 25,35), avui és el missatge vivent de la vila de les Homilies. Els bosnians afegeixen: «Bog Otac». Déu és Pare. Josep Espar, el poeta d'Organyà, desgranà els mots que han configurat l'ànima del poble: font Bordonera, Santa Maria, Santa Fe, els Vinyets... Al cant de les glòries de la «bona gent i Santa Maria a l'altar major», avui hi afegiria que obre les portes al foraster i acull els germans necessitats.

■ Antoni Mirabet

El retaule del Roser, de pedra policromada, ha estat objecte de restauració

Els feligresos d'Alòs porten la seva església al cor

ALÒS DE BALAGUER.— L'església parroquial forma part del patrimoni espiritual que distingeix els pobles. Alòs de Balaguer llueix encara més la seva església. Només cal escoltar els alossencs quan mostren el temple, visitar els retaules i adonar-se de la pulcritud i l'ordre de l'església. Ara hi han esmerçat sis milions de pessetes en la consolidació de la coberta i embelliment interior.

Han reconstruït sòlidament la coberta del temple i han renovat l'escala interior del cor. L'import total gairebé ha assolit els sis milions de pessetes. La Diputació hi ha aportat el 50 % del pressupost, el bisbat d'Urgell 400.000 pessetes i de la resta se n'ha fet càrrec el poble.

L'amplitud, l'ordre i la neteja del temple desvetllen l'admiració del visitant, que aviat descobreix dues valuoses obres d'art: els retaules del Roser i de Sant Feliu. Dues obres de pedra policromada que, mitjançant l'escultura i la pintura, fan presents els misteris del rosari i la vida de sant Feliu, patró de la parròquia. Els trasllats i els anys han afectat la conservació dels retaules; precisament la Generalitat de Catalunya acaba de protagonitzar una acció de restauració del retaule del Roser. El poble custodia i mostra amb orgull el seu patrimoni cultural, signe del seus valors més entranyables.

■ A.M.

Vuit joves colombians ingressaran al seminari diocesà d'Urgell

LA SEU D'URGELL.— Està previst que vuit joves colombians vinguin de Bogotà a Catalunya per ingressar al seminari d'Urgell i iniciar el curs introductori dels estudis eclesiàstics.

La segona setmana de juny els preveres Ramon Sàries i Josep Grau, van anar a Bogotà per entrevistar-se amb un grup de joves colombians que, a través del missioner diocesà, Sebastià Bonjorn, havien manifestat el desig de seguir la vocació sacerdotal i treballar apostòlicament a la diòcesi d'Urgell. Els dos preveres diocesans, responsables de la pastoral vocacional, van establir contactes amb divuit joves. Van sostenir entrevistes personals i els van explicar la història i les característiques de la diòcesi d'Urgell. Després d'aquesta acció inicial són vuit els joves que, en un primer torn, seran admesos a la residència vocacional de la Seu d'Urgell. Els vuit joves aniran a Urgell el proper dia 20 de setembre amb els seus companys que, després de fer el curs introductori al seminari diocesà i tres mesos de vacances a Bogotà, retornaran al Bisbat.

L'ajuda vocacional que ara arriba de Bogotà és possible gràcies a la col·laboració missional que l'Església d'Urgell aportà a Colòmbia fa trenta anys. Vuit preveres d'Urgell han treballat apostòlicament a Bogotà i les vocacions sacerdotals són la primícia d'una generosa comunió eclesial en el camp de les vocacions.

■ A.M.

TORTOSA

El dia 6 de juliol es va donar lectura al decret de beatificació de nou màrtirs de la Germandat de Sacerdots Operaris, en una sessió de cardenals,

**Aprovada la beatificació de
nou màrtirs de la
Germandat de Sacerdots
Operaris diocesans**

**La primavera de 1994
seran proclamats beats**

presidida pel Papa. Mesos abans, però, s'havien superat feliçment les proves històriques i teològiques de la comissió de pèrits de la Congregació per a les

causes dels Sants. Ara sols resta fixar la data. De fonts fidedignes, se'ns informa que serà cap a la primavera de 1994.

La Germandat de Sacerdots Operaris—a Tortosa, molt coneguts com «els Josepets»— fou fundada pel beat tortosí Manuel Domingo i Sol en 1886. El nostre entranyable Mossèn Sol, volgué santificar l'Església des de la plataforma privilegiada de l'educació dels futurs sacerdots. I li plogueren les peticions episcopals d'arreu del món, per tal que els seus operaris regiren col·legis i, després, seminaris.

Quan esclatà la guerra civil de 1936, un nombre grup (vora 300) va ésser assassinat, com molts d'altres de l'extensa diòcesi de Tortosa.

D'entre els nou operaris que seran beatificats, quatre pertanyen a altres diòcesis d'Espanya. Hem de fer esment del director general, Pedro Ruiz de los Paños i Àngel. De la resta, cal aclarir que cinc els podem considerar històricament tortosins perquè fins l'agost de 1960, la nostra diòcesi s'allargava a la vora de Sagunt. És el cas de mossèn Pasqual

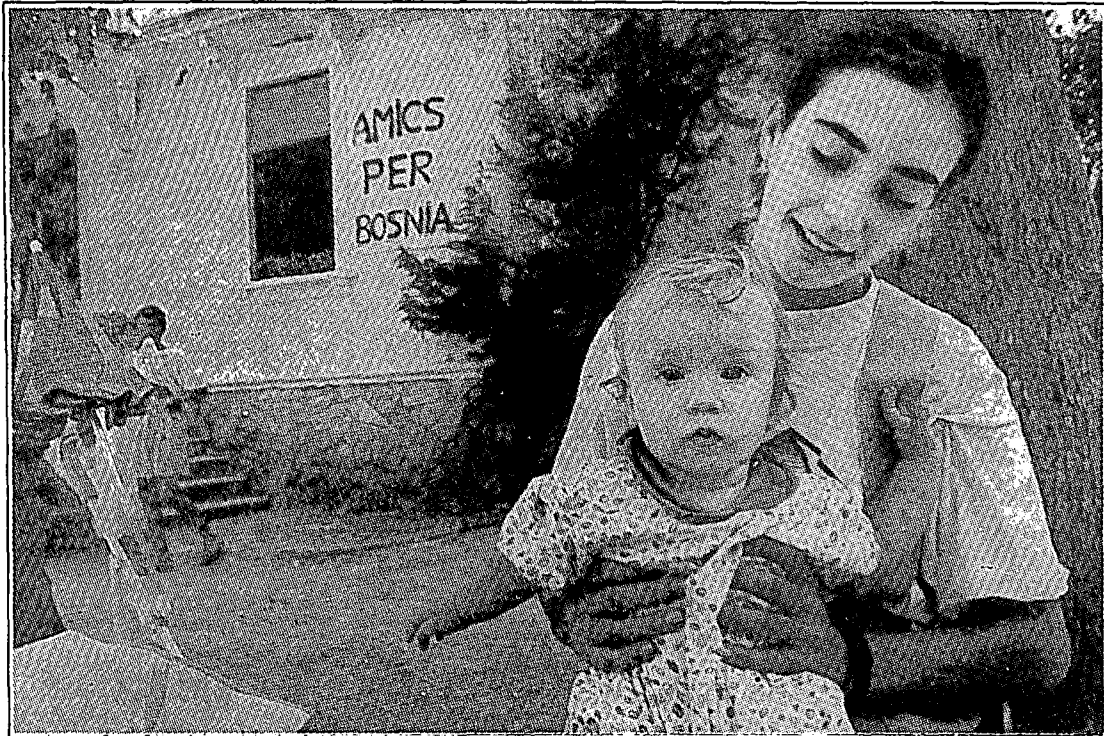
Carda, de Vila-Reial, i de Recared Centelles, de la Vall d'Uxó.

Ha estat sempre una delícia santificadora per als capellans i laics grans, recordar l'extraordinària qualitat humana i sacerdotal de tots ells. Gosariem nomenar mossèn Peris, rector del seminari de Barcelona (1936), amb aura de sant i d'inspirat músic i compositor. També Recared Centelles, catequista famós i rector del seminari menor a Tortosa.

Dels altres que també seran beatificats, pel miracle del seu martiri sabent perdonar els botxins, pensem que també n'ha de constar la referència a Isidor Bover, de Vinaròs, i Antoni Perulles, de Cornudella (Priorat).

No hi ha dubte que els preveres tortosins i els operaris d'arreu del món, per les calendes primaverals de 1994, cantaran el *Haec est dies*, peça magistral del màrtir Mn. Peris, formant un cor més vibrant i afinat que mai.

■ J. Blanc Bahima

Trenta-tres refugiats acollits a Gualba

El Baix Montseny se solidaritza amb els bosnians

BARCELONA

Els ajuntaments de Gualba, Sant Celoni, Santa Maria de Palautordera, Vilalba Sasserra i Breda han col·laborat intensament amb la Creu Roja de Sant Celoni per oferir aliments, roba i allotjament als trenta-tres refugiats bosnians que, des de finals de juliol, es troben a la casa del Patronat de Gualba. La campanya *Ajudem el poble bosnià* ha fet que la col·laboració ciutadana a les poblacions del Baix Montseny hagi estat tot un exemple de solidaritat. Els ajuts han superat totes les provisions. Els trenta-tres refugiats, dones i criatures en la seva totalitat, han entrat al nostre país gràcies al projecte dut a terme per l'organització cívica CIEMEN i restaran a la comarca durant un període de tres mesos. Passat aquest temps, els acollits podrien anar a viure amb les famílies que els han convidat, fins al final de la guerra.

● C.C.

Organitzada pel MUEC a La Molina

Catalunya, país anfitrió de la Summerweek

Aquest 19 d'agost comença la Summerweek, trobada d'estiu de la Coordinació Europea del JECI-MIEC a Catalunya, a La Molina. La trobada internacional amb el lema «Hi havia una vegada uns valors...», comptarà amb la presència d'experts en el tema i l'aportació del president de la Generalitat, Jordi Pujol.

Durant la Summerweek es farà una aproximació a la diversitat de valors de la societat actual, a la relativitat dels valors, i també a una reflexió cristiana entorn el tema. La trobada europea també té com a objectiu donar a conèixer la realitat del país organitzador, en aquest cas Catalunya.

Per aconseguir aquests objectius, diferents experts faran una

aproximació al tema dels valors. També hi haurà l'aportació i participació del president de la Generalitat, Jordi Pujol, i del secretari general de Joventut, Josep Coll, el 22 d'agost.

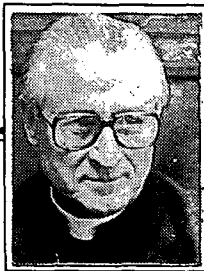
El M. H. Jordi Pujol farà una ponència sobre els joves estudiants i els valors necessaris per a l'Europa del present i del futur. El president de la Generalitat també parlarà del paper i responsabilitat de Catalunya i d'Europa en la construcció d'un món més just i solidari.

La Coordinació Europea del JECI-MIEC (Joventut d'Estudiants Catòlics Internacional-Moviment Internacional d'Estudiants Catòlics) està representada per més de vint estats i nacions euro-

pees, entre elles Catalunya, a més d'estar representada a nivell mundial. Aquest any la Summerweek té lloc a Catalunya i l'organitza el MUEC (Moviment d'Universitaris i Estudiants Cristians) fins al 28 d'agost amb la participació d'uns 100 universitaris de 14 nacions europees.

La Coordinació Europea està formada per moviments d'estudiants catòlics de: Àustria, Bèlgica, França, Espanya, Gran Bretanya, Grècia, Itàlia, Irlanda, Luxemburg, Malta, Polònia, Portugal, Alemanya, Suïssa, Eslovènia, Croàcia, Eslovàquia, República Txeca, Hongria i Catalunya.

● M.U.E.C.

CARTA DOMINICAL

Els no-creients

L'atenció als malalts és una de les activitats pastorals sacerdotals en què es palpa més l'ajut als germans i que és més enriquidora per al mateix sacerdot. Recordo un dels casos més dolorosos i preocupants —pocs, gràcies a Déu— que un sacerdot no pot oblidar. Em van cridar per a atendre un home que s'havia posat malalt molt greu. Es tractava d'una persona senzilla, sense fe ni cultura de cap mena, i que després de sentir-me em va dir que Déu no era sinó el sol, i afegí amb tristesa que l'única diferència que hi havia entre ell, que s'estava morint, i una bestiola era que a ell el durien al cementiri, i a les bèsties, al canyet. No era fàcil el diàleg; el vaig poder veure un altre cop, però l'única seguretat meva recolzava en la misericòrdia de Déu. Gairebé sempre, aquesta atenció als moribunds dona pau; altres vegades, dubtes, i alguna, com aquesta, una preocupació que no s'arriba a oblidar amb el pas del temps.

El tema dels no-creients és un dels objectius pastorals de la diòcesi. El drama dels humanismes ateu consisteix a mutilar l'home separant-lo radicalment de la seva font i del seu terme, que li donen existència, consistència i transcendència, i sense les quals, segons la frase de Malraux davant un cadàver, l'home no seria sinó una aparença farcida de secrets.

A aquests humanismes no-creients dedicà Pau VI, a la cloenda del Concili, unes paraules, plenes de lirisme, per l'amor amb què van ser dites: «La vella història del samarità ha estat el model de l'espiritualitat del Concili. Una simpatia sense límits l'ha envaït plenament... Reconeixeu-li, si més no, aquest mèrit, vosaltres, els humanistes moderns, que renunciieu a la transcendència de les coses supremes i sabeu reconèixer el nostre humanisme nou: nosaltres també, i més que ningú, tenim el culte de l'home.»

«Un corrent d'afecte i d'admiració es desbordà—afirma el cardenal Poupard— des del Concili sobre el món modern. La religió catòlica i la vida humana reafirmen així la seva aliança, la seva convergència vers una sola realitat humana: la religió catòlica és per a la humanitat; en un cert sentit, és la vida de la humanitat, a causa de l'explicació que la nostra religió dona de l'home, l'única explicació, al capdavant, exacta i sublim. L'home, abandonat a ell mateix, ¿que no és un misteri als seus propis ulls?»

Em sembla que la conclusió teòrica de la increença prové, no pas poques vegades, d'una elecció voluntària, que precedeix l'argumentació. Hi pot influir també el fet que la societat de consum i de l'opulència, que envolta els homes d'un horitzó material en què la lluita per la supervivència mobilitza totes les fonts de pensar i d'obrar i no deixa reflexionar, sinó excepcionalment, sobre les raons de viure.

«El misteri de la fe només es pot viure sinó d'una manera existencial. I el retrobament multiforme de l'ateisme, de la increença, de la indiferència, requereix l'existència de creients amb unes conviccions ben estructurades i que visquin una experiència cristiana; dit amb unes altres paraules, que tinguin una formació sòlida, que no estigui al marge ni de la pregària ni del testimoni evangèlic. La fe és un do de Déu, una gràcia, i, encara més, suposa l'amor» (Joan-Pau II).

■ † Ricard M. Carles
Arquebisbe de Barcelona

IMPROMPTU

Una veu discordant

Passats els honors fúnebres per Balduí I, rei dels belgues, el seu germà el príncep de Lieja ha prestat jurament de fidelitat al país i a la Constitució, i regnarà des d'ara amb el nom d'Albert II.

Durant el solemne acte de jurament, una veu estentòria va llançar un apassionat «Visca la República» que fou immediatament rebutjat per tots els presents. Sempre hi ha idealistes exaltats que no passaran mai d'idealistes incapaces de captar la realitat.

La realitat és que Bèlgica va constituir-se com a Estat barrera després de les guerres napoleòniques, i amb unes diferències ètniques i culturals tan profundes, que només una monarquia podia mantenir una unitat impossible al primer cop de vista.

Aquesta ha estat la tasca i també la glòria dels cinc monarques que l'han regida, i que es disposa a continuar Albert II.

Perquè crec que si Bèlgica hagués estat una república, ella mateixa s'hauria esborrat del mapa.

■ Oriol Camps

Parlem amb el conseller de Benestar Social, Antoni Comas i Baldellou, sobre la pobresa, la infància maltractada, la malaltia, la disminució psíquica o física, la vellesa, la indigència i la família. Quan Europa es commou sota la crisi econòmica, diverses veus s'aixequen per discutir si s'han de retallar o de mantenir les prestacions de l'actual model d'Estat. Sense pretendre entrar en aquesta discussió, l'entrevista apunta a validar una societat amb serveis socials, una societat que va més enllà de ser solidària, per poder ser integradora i igualitària. En paraules del conseller Comas «una societat únicament pot dir-se que és pròspera, quan és humana».

«Una soc pròspera

El conseller de Benestar Social, Antoni Comas i Baldellou, em rep en el seu despatx a les noves dependències del Palau de Mar (edifici que permet unificar tots els serveis del Departament de Benestar Social). Amb Barcelona per un cantó i el mar per l'altre, comencem una entrevista, lleument acompanyada del brogit dels últims retocs de condicionament de la seu.

—Conseller, podria començar resumint el camí recorregut per aquest Departament i les seves activitats més destacables.

—Penso que la visió del President va ser molt actual en idear aquesta conselleria. Ell no volia un departament que s'encarregués només dels afers socials, sinó que aquests s'incloguessin en un concepte de Benestar Social que afecta tots els ciutadans i que atén, a través de múltiples prestacions, les persones que ho necessiten...

Segons la política social que es realitzi, podem ser influïts en la nostra qualitat de vida. Per exemple, si el govern té o no té una bona política de serveis comunitaris en el barri on vivim, o una bona política d'acció cívica, de voluntariat, de convivència, o una bona política de cursos de formació per a adults —entesa com a formació continuada—, influeix en la nostra qualitat de vida, i aquestes, entre altres, són algunes de les activitats que porta a terme la conselleria.

La fegeix: A més d'actuar oferint prestacions, el nostre objectiu principal és la normalització de la persona. Només treballar amb l'assistència social ens sembla inadequat per al món d'avui, nosaltres volem normalitzar la gent, que siguin persones estructurades i integrades, intentem possibilitar els mecanismes i les condicions perquè les persones es realitzin.

—Tanmateix, quan es treballa amb experiències humanes doloroses, com la pobresa, la marginació, la malaltia o els ancians abandonats, molts professionals que treballen per a la seva normalització reconeixen que es donen molts fracassos, i quan no es desanimen els assistits, a vegades fallen els recursos emprats.

—Jo no estic d'acord que ens haguem de creure aquesta filosofia. Ja sabem que hi ha persones que mai no es podran normalitzar...! No nego que hi hagi casos, fins i tot un tant percent elevat de casos que no es poden integrar a la societat. Però hem de lluitar per resoldre-ho.

Fa una pausa: En el tema de la normalització un col·lectiu important de dones, de la generació dels 60 als 45 anys, educades solament per casar-se, i que han estat abandonades, per exemple, pateixen una gran desvertebració personal. Abans dels cursos laborals, han de fer cursos de vertebració personal.

La gent que dorm al carrer vol dir que han abdicat del seu llit, no han sabut defensar-lo... Doncs bé, primer s'ha de donar un tractament perquè senti la necessitat de tornar a viure en un pis... Aquest esperit optimista hauria de regir les nostres conductes, perquè si no en el camp social hi hauria molt poca cosa a fer. També són molt pocs els nois que surten de la droga i per això no ens n'hem d'ocupar?

Crec que hem de treballar enduts per l'interès i la tenacitat, convençuts de la dignitat de la persona humana.

—¿Els recursos disponibles són o no suficients?

—Partim de l'evidència que no tenim mitjans suficients per ocupar-nos de tants i tants casos que hi ha: no tenim mitjans suficients per als ancians, no tenim mitjans suficients per atendre els menjadors d'indigents... Amb tot, el fet que no disposem dels mitjans que voldríem, no vol dir que no haguem de fer tot allò que sigui possible per aquests col·lectius.

Si bé els mitjans materials són

necessaris, no ho són tot.

El desembre de 1991 el Parlament de Catalunya va aprovar una llei de barreres arquitectòniques. Es va aprovar, no perquè no existís una normativa, que hi era, a l'Estat espanyol i a Europa, sinó perquè la sensibilitat ciutadana era insuficient. La llei va ser creada a fi de donar un capítol sancionador. Avui, en menys de dos anys, s'ha donat un pas de gegant, la consciència ha augmentat.

D'altra banda, si entrem en la temàtica de la gent gran, comprovem que hem de convèncer la societat que el primer responsable d'un ancià és el seu fill... Es poden tenir no gaires diners, però si la gent està persuadida que s'han d'ocupar dels seus pares podem solventar els problemes pràctics que es presenten quan es conviu amb un ancià o anciana i al mateix temps s'ha de continuar treballant.

Toquem el tema que toquem, en una societat que sap que té drets i deures, volem fomentar el voluntariat i les accions cíviques i socials. No volem actes de racisme i xenofòbia una societat que tingui una gran xarxa associativa.

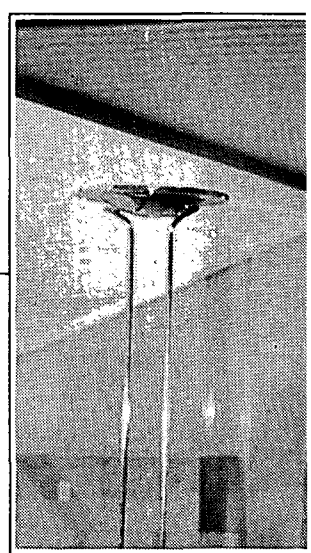
No tot és qüestió de diners. Si comptem amb molts diners i al mateix temps, la societat es deshumanitza, si construïm una societat on les persones no interessen si no podem beneficiar-nos d'elles, creem un lloc on no es pot conviure.

—Tanmateix, es donen situacions i realitats molt dures que demanen respostes urgents.

—Cert, cert —afirma ràpidament—, però en els programes no podem situar la persona en un nivell tan idealista que aleshores sembli impossible atènyer qualsevol mena de resultat. Per exemple, convé que es millori i faciliti l'accés a les guarderies, ja que la dona, després de tenir fills, ha de poder reincorporar-se al seu treball i ha de saber que deixa els seus fills en bones mans. Però si en cada guarderia hi ha d'haver un professional de la pedagogia i un altre de psicologia, el cost és impossible de cobrir. Si volem solventar el problema de les guarderies, no haurem de planificar d'una altra manera.

I voldria dir que quan jo era petit la situació era molt difícil, es passava gana i altres penúries, i ningú no es qüestionava la il·lusió d'un fill. En canvi, ara, moltes parelles es plantegen tenir un fill o poder anar de vacances. Això és egoisme! Repeteixo que cal solventar la visió dels valors.

—El conseller fa una llarga pausa. Després creua les cames i continua dient: Cap actuació és suficient... Ara, tot allò que fem i farem tindrà èxit si sabem actuar positivament en el camp de la transmissió dels valors. Els mitjans de comunicació es basen en el show i en l'espectacle i aquesta no és una manera positiva

✓ «No hi ha mitjans tants i tants casos»

✓ «Abans, mai no anar de vacances»

✓ «La gent jove t

d'enfocar la realitat. Nosaltres hem impulsat un programa de televisió «Tothom per a tothom» de cara al voluntariat i tindrà èxit si sabem inculcar a la societat una atenció respecte les problemàtiques que tracta el nostre Departament. Per exemple, cal que els ancians tornin a ocupar el lloc que els pertoca dins de la societat.

Un Departament amb cinc Direccions G

En el marc de la política social del govern de la Generalitat i, amb la finalitat de consolidar-la i ampliar-la, l'any 1988 es creà el Departament de Benestar Social, que assumeix les següents competències i funcions en matèria de serveis socials de la institució autonòmica:

- Elaborar la planificació general dels Serveis Socials d'Atenció Primària i els serveis especialitzats.
- Fer l'ordenació dels serveis socials, reglamentant les entitats, els serveis i els establiments públics i privats que atorguen aquests tipus de prestacions.
- Coordinar les accions i els programes, tant del sector públic com del privat, en el camp dels serveis socials.
- Avaluar i inspeccionar aquestes prestacions.
- Fer estudis i investigacions en matèria d'acció social a Catalunya.

El Departament de Benestar Social ha assumit les competències i funcions, relatives a l'orientació de serveis socials, que fins ara tenien la Direcció General d'Afers Interdepartamentals del Departament de Presidència, el Departament d'Ensenyament, el Departament de Sanitat, el Departament de Justícia i el Departament de Política i Obres Públiques.

Al mateix temps, creà programes d'actuació, com el d'Actuacions Urgents per a Disminuïts, el de Lluita contra la indigència, el de la Renda Mínima d'Inserció, el Pla Integral de la Gent Gran, i el Pla Integral de Suport a les Famílies, entre altres. Per dur a terme aquesta tasca, el Departament de Benestar Social s'estructura en cinc Direccions Generals, una Secretaria General i el Gabinet del Conseller.

Direcció General d'Afers Socials: Exerceix les competències i l'avaluació dels serveis socials. Redacta i coordina els programes d'afers.

Direcció General de l'Institut Català d'Assistència Social: Presta les prestacions d'assistència social i de Serveis Socials, així com les activitats que determinin els plans de treball amb el Departament de Sanitat i de Seguretat Social, amb el Departament de Drogodependències, Programa de la SIDA, Programa Sectorial d'Estimulació Precoç i Programa de Salut Mental.

Direcció General d'Atenció a la Infància: S'ocupa del gestió de les entitats i les activitats dirigides a atendre i prioritzar aquells que es troben en circumstàncies de risc.

Direcció General de Serveis Comunitaris: Treballa per millorar les condicions de vida de les persones que resideixen en habitatges de protecció pública i d'aquells que presenten problemàtica de l'habitatge en general. Porta a terme les condicions de vida de les persones que resideixen en habitatges de protecció pública.

Direcció General d'Acció Cívica: Es dedica a la promoció de la participació dels ciutadans i col·labora amb les entitats i associacions de ciutadans. També ofereix un servei d'informació i orientació als ciutadans públics que estan al seu abast i gestiona els recursos del Departament de Benestar Social.

cietat es pot dit quan és humana»

«econòmics suficients per ocupar-nos de
«existeixen»

saven en la mateixa balança tenir un fill o

ta la raó de cercar ajuts per a la família»

at. Encara que siguin ancians no
no han viscut tot i per tant no han
le perdre el temps, passant les
ardes sota el sol.

És bo que en el camp religiós la
gent entengui que cal servir acti-
ament els altres, els ideals reli-
giosos també treballen per
aquests valors que estic mencio-
nant. L'Església no parla amb dis-

curso abstractes, parla de coses
concretes que s'han de dir, agra-
din o no agradin, no sempre s'ha
de parlar només perquè agrada a
aquell que escolta. Fa poc va ha-
ver-hi l'Encontre dels Esplais
Cristians a Manresa i va agrupar
més de sis mil joves, aquesta és
una notícia positiva, que potenciï
uns nobles valors i és un model
per a la societat.

Sap... un avi en una reunió em
deia: He estat un menja-capellans
tota la meua vida, però això que
no s'ensenyi cap religió a les es-
coles, ho pagarem car. Els infants
no rebran aquells valors que fan
que un home o una dona puguin
ser solidaris i tenir una transcen-
dència en la vida...

—Jo crec —explica Antoni Co-
mas— que avui s'ensenyi millor
que a la meua època, tanmateix
ensenyament i educació no són
sinònims... És important que els
nens aprenguin uns valors a
l'escola, sobre experiències
encarnades, que els barris siguin
educadors...

—¿Agafant-li la darrera idea,
no creu que es podria poten-
ciar molt més la dinàmica i la
capacitat de gestió dels barris?

—Certament, els barris que
donen qualitat de vida són aquells
que tenen un nivell associatiu fort.
Miri, un nen que hagi nascut al
barri de Gràcia té un nivell de
qualitat de vida superior a un nen
que neixi en un altre amb menys
teixit associatiu. El primer trobarà
en fer-se grà uns mecanismes
de cohesió i vertebració personal
que no es gaudeixen en altres

barris. A més a més hi ha barris
que deseduquen.

Una actuació que estem fent és
potenciar la vertebració dels bar-
ris. Hi vaig molt perquè un conse-
ller de Benestar Social ha de pro-
curar que hi hagi cohesió. Un
govern de progrés d'un país ha
de cercar que els barris siguin
forts. Les associacions de veïns
són un camp molt important en la
cohesió dels ciutadans.

—¿Donaria poders als barris,
com si es tractés d'una mena
de descentralització?

—No hi estaria en desacord...
Però tampoc no començaria la
casa per la teulada... En el pregó
que fa tres anys vaig fer amb
motiu de la festa major de Gràcia
vaig dir que es mereixia unes
prerrogatives per la seva història,
encarnades en el moment actual.
Però no puc afirmar el mateix
d'altres barris, cadascú pot portar
un tipus de vestit, ni més gran ni
més petit. És indubtable que els
barris han de tenir una idealitat i
unes possibilitats de vertebració
de la societat, però les coses no
s'arreglen per decret.

—¿Com valora la sensibilitat
ciutadana envers les proble-
màtiques socials?

—En la societat trobem gent
solidària, molt maca; tanmateix,
en general, el món tendeix a la
insolidaritat. El món és molt poc
sincer: s'escandalitza d'un avi que
mori sol, abandonat en la seva
demència, i al mateix temps mai
no s'ha preguntat què pot fer per

evitar que aquestes situacions
succeeixin.

Tothom diu que hem de fer
alguna cosa per ells, però després
vostè intenti posar un centre de
rehabilitació de toxicòmans i nin-
gu no el voldrà. O bé posi un
edifici d'habitatges tutelats per
als avis i la gent s'hi oposarà. Aquí
algunes religioses i la mateixa
Generalitat no diu els llocs de
residència dels malalts de sida per
evitar problemes, no podem dir el
nom dels nens que porten anti-
cossos de la sida, només ho sap el
director de l'escola on acudeixen...
Això és propi d'una societat
insolidària... Els diumenges
s'abandonen uns cinquanta avis
en les sales d'urgència dels hos-
pitals, perquè la gent no es vol
quedar sense vacances. El 25%
dels avis en residències de tercera
edat són expoliats pels seus pro-
pis fills... En un món insolidari no
podem viure.

—¿I per treballar en aquest
canvi de valors com ho fan?

—Doncs implicant tots els es-
taments socials que poden fer-
ho: per exemple el programa de
televisió que fem sobre el volun-
tariat, a través de l'Església, de
tenir en compte els ancians,
d'educar en aquesta línia a les
escoles, etc. És una tasca de tots,
que inclou els mitjans de comu-
nicació.

—A manera de conclusió,
m'agradaria preguntar-li dues
qüestions concretes. La prime-
ra és que les parelles demanen

més ajuts de cara als fills. ¿Què
li sembla?

—Crec que tenen raó aquestes
parelles que demanen més ajuts
per tenir més fills i atendre'ls mi-
llor. Encara que la gent avui no té
fills no per manca d'ajuts... Però
tornant a la pregunta, si els ajuts
han de venir amb les guarderies,
que la dona no quedi separada
del seu món professional, que
trobi camins de reciclatge. Perquè
si s'està tres o cinc anys sense
treballar, després li serà impossi-
ble reintegrar-se al món laboral.
Hem de fer que la legislació sigui
diferent i que el pes no recaigui
sobre les empreses. En aquest
sentit la gent jove té tota la raó de
cercar ajuts.

O per exemple, les famílies que
atenen els ancians impossibilitats,
que rebin uns ajuts per poder
atendre'ls millor... Aquests temes
ens desafien.

—La segona pregunta està
relacionada amb les dones que
són abandonades pels seus
marits i es queden sense mit-
jans, ja que no treballen. ¿Es
podria trobar alguna solució
perquè elles rebin alguna
aportació econòmica durant el
temps que s'està tramitant la
separació o alguna altra me-
sura legal?

—Miri, aquesta temàtica ens
interessa molt, vostè ja sap que si
una dona és abandonada d'en-
trada pot rebre la renda mínima
d'inserció, més un plus per cada
fill. A més es poden buscar solu-
cions perquè els nens vagin a les
escoles sense pagar, entre altres.
Actualment, l'Institut Català de la
Dona i el Departament de Benestar
Social estem cercant la manera de
crear una mena de fons —encara
no sabem com— perquè des d'un
primer moment, fins que la justícia
fa el seu curs, una dona no quedi
desamparada econòmicament.
Pensem que el camí seria crear
una mena de banc que deixi uns
diners i, quan la persona ja tre-
balla, els anés retornant a poc a
poc. Tanmateix això que li dic no
és un projecte, sinó que ho estem
estudiant.

Acabada aquesta conversa
queden molts temes a tocar, les
problemàtiques socials són molt
àmplies, amb tot, s'ha esbossat el
camí del Departament de Bene-
star Social. Mentre les institucions
públiques creguin en el valor de la
solidaritat, sempre hi ha un camí
obert per continuar treballant per
una societat més justa i més hu-
mana.

herals

tències de planificació, orde-
a la normativa sobre aquests

veïs Socials (ICASS): Gestiona
a Generalitat i de la Seguretat
actuació social. En coordinació
ncarrega de: Programa Social
a «Vida als Anys», Programa
rtal.

la programació, el suport i la
necessitats dels infants, amb
necessitat.

el camp de l'habitatge públic,
estions relacionades amb la
programes socials de millora
en barris desfavorits.

oció del comportament cívic
ns dedicades a aquest tema.
ciutadà respecte als recursos
ponents del Departament de

Un economista vinculat al món editorial

Antoni Comas i Baldellou, neix a Barcelona el 1934, estudia
Econòmiques i treballa en el camp de les editorials, ocupant
llocs de responsabilitat a Seix Barral i Plaza i Janés. De 1978 a
1981 presideix el Gremi d'Editors de Catalunya. Casat i pare de
tres fills, es va introduint a la política a poc a poc.

L'any 1979 va ser elegit regidor de l'ajuntament de Barcelona
i va ocupar la tinença d'alcaldia de Finances fins a l'octubre de
1981. En les eleccions municipals de 1983 i de 1987 va resultar
reelegit regidor de la Ciutat Comtal i va ser portaveu de
Convergència i Unió des de l'any 1980 fins el 1988, data en què
va ser nomenat conseller de Benestar Social.

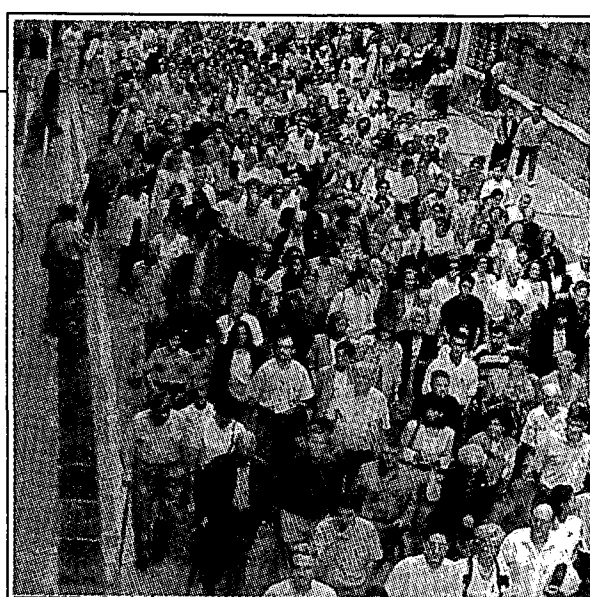
L'any 1985 va ser qualificat president del comitè executiu de
la Comissió Catalana del Cinquè Centenari del Descobriment
d'Amèrica, de la Generalitat. Dins del partit Convergència
Democràtica de Catalunya va ser delegat del secretari general
des de l'octubre de 1981 fins al maig de 1983. Des de gener de
1985 fins a gener de 1989 va ocupar la secretaria d'organització,
en ser elegit pel VII Congrés de CDC. És membre del Secretariat
Permanent, del Comitè Executiu Nacional i del Consell Nacio-
nal.

Dues noies escolten atentament les paraules del Papa durant la Jornada Internacional de la Joventut a Denver (Colorado-USA)

Els serbis han abandonat els turons que dominen Sarajevo, condició prèvia a la continuació de les converses de pau a Ginebra

Manifestació a San Sebastián en protesta del segrestament per ETA de l'industrial basc Julio Iglesias

10, dimarts

Brussel·les: el nou rei jura la Constitució

El fins ara Príncep de Lieja i des d'ara rei dels belgues, Albert II, va jurar la Constitució davant del Parlament i del Senat. En el seu primer discurs com a rei, Albert II va fer aposta pel manteniment de la política del seu antecessor Balduí I, i va fer una crida a favor de la unitat i el federalisme del país, que pugui servir d'exemple per a una futura Europa federal.

Sarajevo: la guerra dels Balcans

Les negociacions a Ginebra per la pau a Bòsnia es troben en punt mort. Els mediadors de l'ONU, Owen i Stoltenberg es veuen incapaçs de restablir el diàleg entre les parts enfrontades, i els serbis no cedeixen a les exigències ni a les amenaces dels aliats. Fins i tot dan la impressió que se'n riuen. Mentrestant, l'Aliança Atlàntica ha aprovat els plans militars per protegir la missió humanitària dels soldats de l'ONU. I el poble bosnià continua vivint el seu sagnant drama.

Tòquio: constitució del nou govern

El nou primer ministre del Japó, Hikosawa, ha presentat el nou govern del país format especialment per gent jove, per dur a terme una controlada reforma política. Destaca el retorn dels socialistes al govern, i la presència de tres dones ministres, que s'encarregaran de les carteres d'Educació, Medi ambient i Planificació econòmica. El ministeri de Justícia ha estat confiat a un professor independent, per donar més marge de maniobra a la lluita contra la corrupció.

11, dimecres

Ginebra: els serbis, obstacle màxim per a les negociacions

El serbis continuen fent gala de la seva habilitat diplomàtica i militar, i eludeixen les amenaces de l'Aliança Atlàntica i així es treuen de sobre les responsabilitats pel bloqueig de la conferència de Ginebra. El líder serbi, Radovan Karadzic, va advertir que si els Aliats intenten trencar el setge de Sarajevo es produirà el caos... I de fet es produeix un nou fet: el comandament de les Forces de Protecció de l'ONU ha manifestat el temor que es produeixin represàlies contra els cascos blaus i el personal afecte al servei humanitari.

Tunis: la crisi de confiança entre els palestins

Les intenses negociacions que des de diumenge passat protagonitzen el líder de l'OAP i els negociadors palestins a Washington sembla que han arribat a un punt d'acords: moderar les demandes polítiques per continuar apareixent com a únics interlocutors davant d'Israel. Arafat voldria que l'estatut final de Jerusalem es discutís en l'última fase de les negociacions sobre el poder palestí. Aquesta fase començaria al tercer any del nou govern autònom a Cisjordània i Gaza, tal com fou acordat a la conferència de Madrid.

Washington: els EUA acceleren la retirada de Somàlia

L'atemptat que va costar la vida a quatre soldats nord-americans el passat diumenge han incitat l'administració Clinton a accelerar la retirada de Somàlia. L'ONU ha acusat el general Aidid de ser al darrere de l'acció armada malgrat que la seva guerrilla ho hagi desmentit, i va clausurar ahir una pista d'aterratge utilitzada pels seguidors del senyor de la guerra...

12, dijous

Nova York: la crisi dels Balcans

Cansats de la manera de jugar dels serbis, burlant la comunitat internacional amb afirmacions d'un dia que neguen el dia següent, els mediadors internacionals, Owen i Stoltenberg, han donat un últim termini, fins aquest matí, al líder dels serbis de Bòsnia, Radovan Karadzic perquè els seus soldats es retirin dels monts Igman i Bjelasnica, conquerits la setmana passada i que són unes posicions estratègiques per emprendre l'atac final contra la capital bosniana. Aquesta retirada també és la condició prèvia perquè el president bosnià Izetbegovic retorni a la taula de negociacions de Ginebra.

Cartagena d'Índies: manifestacions de Fidel Castro

El dictador cubà s'ha reafirmat una vegada més en la seva posició contra el bloqueig nord-americà i va instar a trencar-lo a través de contactes bilaterals. També va dir que no prendrà mesures de xoc. Va insistir que tot diàleg amb els Estats Units ha de ser «sense condicions». Per altra banda la situació econòmica de Cuba es va fent cada cop més difícil, ja que en abandonar Rússia les seves bases militars, també ha reduït molt els seus comerç amb l'illa... Aquestes manifestacions, Castro va fer-les després de la seva entrevista amb el president colombià César Gaviria.

Tunis: la Conferència de Pau sobre el Pròxim Orient

Un alt responsable de la delegació palestina va informar ahir que els tres principals membres de l'equip negociador, Feissal Huseini, Hanan Ashrawi i Saeb Erekat han acceptat ajornar la discussió amb Israel sobre l'estatut de Jerusalem. Per la seva banda Arafat va assegurar que la crisi amb els delegats palestins està sota control...

13, divendres

Ginebra: les negociacions per la pau a Bòsnia, bloquejades

Els serbis desafien l'últimàtum de la CE i de l'ONU i continuen ocupant el turó d'Igman i, per tant, bloquejant les negociacions. Els serbis, en resposta a l'últimàtum llançat pels mediadors Owen i Stoltenberg s'han limitat a retirar un simbòlic nombre de soldats, però l'artilleria i altres elements bèl·lics continuen emplaçades allí. I no solament s'han limitat a això, sinó que el líder serbi s'ha permès amenaçar Europa amb atacs nuclears, encara que després que apareguessin les seves amenaces als periòdics, ha dit que tot era un muntatge i que l'entrevista era de molt temps enrere... I, sobre el problema balcànic, cal afegir que en la presa de possessió del nou cap de les forces conjuntes nord-americanes, general John Shalikashvili, aquest s'ha mostrat partidari de l'ús de la força a Bòsnia, i considera que «aviat podrem arribar a una solució del conflicte»...

Moscou: la dura lluita entre poders a Rússia

Ieltsin va exigir ahir que es convoquin eleccions passant per damunt del Soviet Suprem, que és qui constitucionalment pot convocar-les, per sortir d'una vegada de la pugna de poders entre president i Soviet Suprem que constantment contradiuen les decisions de l'un o de l'altre. La pugna molt personalitzada entre Ieltsin i Khasbulatov, entre reformistes i conservadors, ha d'acabar d'una vegada si és que es vol sortir de la greu crisi político-econòmica en què està sumida Rússia.

Tunis: les converses per la pau al Pròxim Orient

L'OAP ha aconseguit presentar-se com a únic interlocutor vàlid davant Israel. Iàsser Arafat ha ratificat en els seus càrrecs de delegats a les converses de pau a Washington, Feissal Hussein, Hannan Ashrawi i Saeb Erekat, als quals ha promès consultar les decisions que pensi prendre...

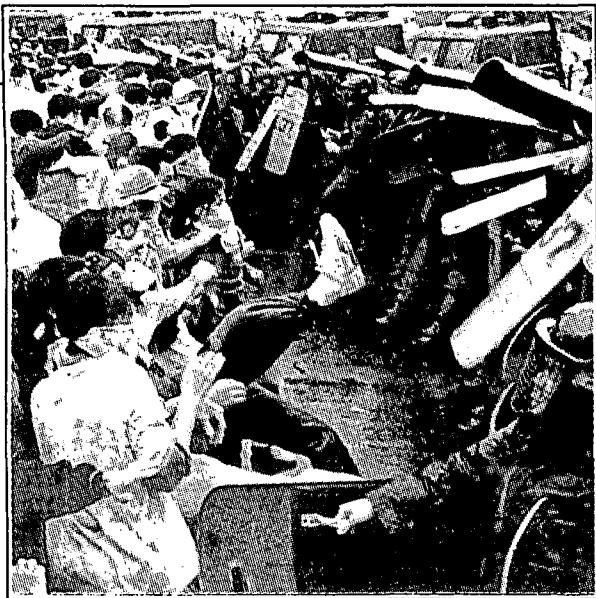
BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA

➤ Comemorant el 48è aniversari de l'explosió de la segona bomba atòmica sobre el Japó, l'alcalde de Nagasaki ha fet una crida als líders del món perquè es prohibeixin totalment les armes nuclears.

➤ El penediment personal o d'un Estat per actes comesos contra la humanitat sempre és una bona notícia: el nou cap del govern japonès, Hikosawa, ha admès que l'actuació del Japó durant la II Guerra Mundial va ser «agressiva»... ja era hora que ho reconeguessin!

➤ Des d'Ankara comuniquen que han estat alliberats els dos últims turistes segrestats per la guerrilla kurda a Turquia. Es tracta del britànic David Rowbottom i la seva cosina australiana Tània Miller.

➤ Els deportats del sud del Líban han acceptat el repatriament esglaonat que els ha estat ofert per Israel. També és bona notícia la declaració feta pel primer ministre israelià, Rabin, que «la pau amb Síria serà aquest any»...

Enfrontaments entre la policia i els estudiants que protesten a Seül per la política del govern contra la unificació de Corea

Ha començat l'evacuació de ferits greus a Sarajevo, entre els quals hi ha nombrosos nens

La reina Fabiola de Bèlgica no pot dominar la seva emoció durant l'acte de jurament d'Albert II com a nou rei dels belgues

14, dissabte

Sarajevo: els serbis accepten deixar els turons clau

Les forces serbo-bosnianes de Ratko Mladic s'han compromès a retirar-se dels turons d'Igman i Bjelasnica, que envolten Sarajevo. Si es fes efectiva la retirada, el camí quedaria de nou expedit per poder reprendre les negociacions de Ginebra. Es manté el dubte, donats els precedents. Durant més d'un any i mig la guerra de Bòsnia s'ha mantingut tot i els molts acords i pactes a què totes parts han arribat.

Jerusalem: Israel accepta negociadors palestins de l'OAP

Israel ha obert la porta a les converses directes amb l'Organització per a l'Alliberament de Palestina (OAP). Yitzhak Rabin ha acceptat continuar negociant amb els mateixos delegats que integraven fins ara l'equip palestí a la Conferència de Pau, malgrat que hagin estat nomenats oficialment com a representants de l'OAP.

Moscou: Ieltsin no aconsegueix suport contra el Sòviet Suprem

Boris Ieltsin no ha aconseguit convèncer els representants de les 88 repúbliques autònomes i regions de la Federació Russa per a la creació d'un parlament paral·lel que suplantí l'actual Sòviet Suprem. La proposta del president rus de crear l'anomenat Consell de la Federació fou acceptada però només a condició que tinguí sols un caràcter consultiu, sense entrar en conflicte amb l'autèntic poder legislatiu.

15, diumenge

Bogotá: Paraguai estrena president civil

El president electe del Paraguai, Juan Carlos Wasmosy, pren avui possessió com a nou cap d'Estat. Wasmosy, pròsper empresari paraguaià, serà el primer president civil del país de les últimes dècades, però pertany al mateix partit que els seus antecessors: el Partit Colorado. Wasmosy tindrà davant seu la difícil tasca de governar amb un Congrés hostil i amb el llast de les forces armades, que ja han anunciat que pensen seguir cogovernant el país.

Moscou: malfiança de Khasbulatov vers Ieltsin

El president del Sòviet Suprem rus, Ruslan Khasbulatov, ha criticat els intents del president rus, Boris Ieltsin, de convocar eleccions legislatives a la tardor. Khasbulatov ha suggerit que el cap del Kremlin estaria preparant un «autocop» d'Estat aprofitant uns possibles disturbis que es produïssin el dia del segon aniversari del cop d'Estat fallit.

París: censurada a França la llei sobre immigració

El govern de centre-dreta d'Edouard Balladur ha patit un fort revés. El Consell Constitucional francès ha censurat la llei sobre el control de la immigració — l'anomenada «llei Pasqua» — que preveia l'enduriment de les condicions d'entrada i estada d'estrangers a França.

16, dilluns

Sarajevo: la retirada sèrbia permet la negociació

Les negociacions polítiques entre les tres parts enfrontades en la guerra a Bòsnia i Hercegovina es reprenen avui a Ginebra després que els serbis hagin complert amb la seva promesa d'evacuar els turons estratègics que envolten Sarajevo. Serbis, croats i musulmans tomaren a estendre sobre la taula els mapes de divisió de Bòsnia en tres mini-estats ètnics. El president de Bòsnia, Alija Izetbegovic, manifestà: «La meua lògica és acceptar el pla de divisió ètnica de manera temporal, perquè és l'única manera de sobreviure».

Jerusalem: Israel repatriarà palestins deportats al Líban

Israel repatriarà a mitjans de setembre 187 dels 395 palestins que van ser deportats a terra de ningú al sud del Líban el desembre del 1992. Els expulsats, la majoria dels quals són pròxims al moviment de resistència islàmica Hamas, han acceptat en referèndum el retorn per etapes, que s'enllestirà a finals d'any.

Johannesburg: manifestació per la pau a Sud-àfrica

Més de 40.000 persones, entre elles el líder del Congrés Nacional Africà (CNA), Nelson Mandela, han celebrat el que es considera la més gran manifestació en favor de la pau organitzada mai a Sud-àfrica. Les últimes xifres oficials precisen que la violència política mata cada dia una mitjana de cinc persones en tot el país, però principalment en feus de comunitats negres.

Cap a la plena normalització

L'Estatut d'autonomia de Catalunya fou sancionat pel rei Joan Carles I el dia 18 de desembre de 1979. S'iniciava una nova etapa per Catalunya, per als catalans. El «Preàmbul» de l'Estatut comença amb aquestes paraules: «En el procés de recuperació de les llibertats democràtiques, el poble de Catalunya recobra les seves institucions d'autogovern». Molt ha plogut des d'aleshores. Gairebé tres lustres d'estira i arronsa entre el govern central i el català.

El president de la Generalitat, Jordi Pujol, ha criticat i reprotxat una infinitat de vegades la política restrictiva autonòmica duta a terme per l'executiu estatal. La crida de Pujol per al traspàs d'un major nombre de transferències i competències envers Catalunya ha estat escoltada. Una comissió mixta PSOE-CiU les estudia. El nou procés de negociacions entre ambdós governs s'ha iniciat recentment. Jordi Pujol dormirà, ben segur, més tranquil.

Sovint es qualifica els governs civils d'organismes d'estructura caduca. Moltes veus assenyalen que les seves funcions haurien de ser assumides i desenvolupades pel delegat del govern, prèvia potenciació de la seva figura. Segons el Reial Decret 3117/1980, el governador civil és «el representant permanent del govern de la nació a la província».

Els temps canvien. Heus ací un botó de mostra. Al recent acte de presa de possessió de Miquel Solans com a nou delegat del govern a Catalunya, el vice-president de l'executiu central, Narcís Serra, reconegué obertament que el president de la Generalitat és el representant de l'Estat a Catalunya.

Cal avançar cap a un procés de plena normalització perquè com més normalització hi hagi a l'àmbit autonòmic, més normalització hi haurà a l'àmbit democràtic.

■ Miquel Àngel Codina

NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA

➤ El capo mafiós Felice Maniero, vinculat a la Cosa Nostra, ha estat detingut a l'illa de Capri per la policia criminal italiana, que el buscava des de feia dos anys, acusat de traficar amb drogues.

➤ Les forces sèrbies han abandonat els estratègics turons d'Igman i Bjelasnica, al sud-oest de Sarajevo, tal com havien acordat amb les Forces de Protecció de les Nacions Unides (Forpronu).

➤ L'anomenada «Operació Irma» ha tret de l'infern de Sarajevo 39 persones malaltes o amb ferides greus, entre les quals es troben 11 infants, amb destí a diversos hospitals de la Gran Bretanya i de Suècia.

Vida Creixent

MOVIMENT CRISTIÀ

«De fet, "formar-se" no és pas d'antuvi acumular un saber complementari... és, essencialment, un misteri de CREIXEMENT».

(Michel Hubaud fr., a «La Croix» - Catalunya Cristiana, 8-8-91)

Fou presidida pel bisbe de la diòcesi al santuari de la Verge del Toro

Trobada de germanor i reflexió a Menorca

S'ha celebrat la Trobada de Gent gran de la diòcesi menorquina, a la qual varen assistir prop de 150 persones, les unes ja incorporades al nostre moviment i d'altres que s'hi senten atretes o interessades.

Els temes que foren proposats per a la reflexió, i el diàleg a fer posteriorment, van ser: «Feu tot el que Ell us digui» (Noces de Canà) i «Ens cal renéixer» (Diàleg amb Nicodem). Al final de cada una d'aquestes dues exposicions, que van anar a càrrec del consiliari general de les diòcesis catalanes, el P. Lluís Antoni Sobrero, s.j., es distribuïren els assistents en 10 grups de treball, les conclusions dels quals van ser posades en comú mitjançant un diàleg general, i obert a tothom que hi volgué participar.

A migdia, va celebrar-se un dinar de germanor, a base de tota la vianda que els assistents havien adobat prèviament i que va ser compartida enmig d'una gran joia i fraternitat.

La jornada va cloure's amb una concelebració eucarística, presidida pel bisbe, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, el qual va exhortar tots els presents a mantenir-se perseverants i a treballar perquè l'any vinent l'assistència almenys sigui duplicada. Va anunciar que pròximament el Butlletí de la Diòcesi publicarà el decret d'erecció canònica d'aquest moviment, nascut a Menorca arran de la tanda d'exercicis espirituals que va donar-hi el P. Sobrero, durant els dies 7, 8 i 9 d'agost de l'any passat, i que actualment està implantat en gairebé totes les parròquies de la diòcesi menorquina.

Prop de 150 persones varen ser presents a la trobada

Les residències de gent gran són pous d'experiència i de virtuts rellevants, com la paciència, l'acceptació, l'amor envers els qui ens han oblidat —encara que costi reconèixer-ho— i amb l'espera confiada en un més enllà alliberador...

No sempre, però, l'amor és una manifestació exempta d'egoisme.

Creiem que estimant i sentint-nos estimats ens sentirem més acompanyats... Quan això falla per un costat o un altre, hom es desitja aleshores una fi propera per sentir-se alliberat de la solitud que l'oprimeix.

La darrera lluita

Malgrat que aquell desig amorós vagi embolcallat amb paraules plenes de fe i de confiança en

el bon Déu, hom no sempre es veu capaç d'alliberar-se de les seves pròpies xacres, físiques i/o psíquiques.

Ens diu sant Pau: *Si sofriu amb Crist, és per ser també glorificats amb Ell (Rm 8,17)*. Per Pau, viure era el Crist, i morir un guany, però, viure en aquesta cam mortal representava poder continuar duent a terme un treball fructuós... Pau, davant d'aquest dilema, no sabia què escollir... (Fl 1,21-22).

Aquest mateix dubte, l'experimentà Teresa de Jesús, quan el Crist li oferia una mort immediata amb la certesa de la salvació o bé poder restar un quant temps més sense una tal seguretat... Teresa preferí continuar treballant per la glòria de Déu i deixà el futur en les mans d'Aquell del qual podia fiar-se...

Aquesta lluita entre estimar i sentir-se estimat..., entre continuar vivint o anticipar el viure per sempre..., entre acceptar o refusar el sofriment..., la va viure també Jesús a Getsemaní. La seva pregària fou impregnada de disponibilitat aprofundida...: *Pare, si voleu, allunyeu de mi aquest calze, però que no es faci la meua voluntat, sinó la vostra...! (Lc 22,42)*.

■ Lluís Antoni

Del llibre «Quan ens fem grans»

Des de Tarragona

Quan superem els seixanta

Sempre que parlem de gent gran, procurem evidenciar que ens referim a persones de 55/60 anys en amunt, que no poden ser tingudes com a «vells». Encara que en un extrem de l'estol d'adults grans s'hi vegin situats alguns vells, aquests hi són en petita minoria. Perquè mentre restin forces per il·lusionar-se en quefers que poden ser duts a terme amb una relativa capacitat, ningú no ha de sentir-se «un vell».

Ve un moment, és cert, que hom no pot evitar comportar-s'hi; les seves energies, la seva capacitat intel·lectual, han minvat i la propensió a l'amarguesa augmenta cada cop més. És quan veiem esgotar-se els efectes d'aquell «mirallet» màgic que enganyava la visió d'un món meravellós. Aquella confiança que ens empenyia a fer coses pel demà va perdent la seva força a

mesura que s'escolen els dies...

Però és, precisament, aleshores quan cal avivar l'esperança i exclamar confiadament: «Veni, Senyor Jesús!... I oferir-li el nostre passat, confiar-li el nostre present i acceptar allò que el futur ens depari, posats esperançadament als seus braços i creient que, a la fi, rebrem l'eterna abraçada del Pare.

Per als qui ho entenen així, i desitgin treure profit de les seves forces i procurar estar preparats per al moment de la Gran Trobada, el nostre moviment —creat per gent gran i per a la gent gran— els obre els seus braços joiosament perquè, si ho volen, puguin fer amb nosaltres el camí que encara ens resta per recórrer.

■ Josep Riera i Güell

Espai de l'animador

La comunicació, imprescindible

El fet de poder relacionar-nos i comunicar-nos uns als altres, constitueix un factor positiu imprescindible per viure una harmonia profitosa i solidària. S'hi pot afegir encara que tota comunicació interpersonal pot ser un gest de caritat, reflex del do gratuït de Déu que no ha cessat mai de comunicar-se, primerament «valent-se dels profetes, fins que en aquesta època —la darrera de la història— ens ha parlat pel seu Fill» (Heb. 1,1-2).

Ens referim, naturalment, a la comunicació, no a la simple informació o conversa. Es tracta d'establir entre nosaltres no tan sols una relació oral, sinó una

comunicació vital. Ja es comprèn que no és qüestió de fer confessions públiques a tort i a dret, ni tampoc que cada conversa hagi de ser una lliçó magistral...

Hem de parlar-nos amb senzillesa i naturalitat, pensant que moltes vegades el sol fet de conversar pot alliberar-nos de la solitud, les preocupacions, els temors i, per contra, donar-nos distracció i fer-nos companyia. No obstant, podria ser comparat a la diferència entre un «pica-pica» y la satisfacció d'un bon àpat, compartit, a més, amb gent ben avinguda i capaç de sostenir una comunicació excel·lent.

Durant el curs passat haurem

tingut ocasió d'aprofundir l'Eucaristia. Doncs bé, en el cànon de la missa tal vegada ens haurem adonat d'una paraula que, sobretot en la seva versió llatina, té una ressonància tota especial per als sentits afuats per la fe. És la paraula COMUNICANTES, que en la seva equivalència al català resa així: UNITS EN COMUNITAT...

Procurem, per tant, fer tots els possibles perquè res no esbocini ni trenqui la germanor i la convivència en la qual hem de viure comunicats en tot moment

■ J.N.C.

La figura del Bisbe: espòs fidel

Litúrgia

«Una antiga norma dels Pares estableix: que els qui han de ser ordenats bisbes siguin examinats prèviament, davant del poble, sobre la seva fe i el seu futur ministeri».

Amb aquestes paraules s'introdueix, en l'ordenació episcopal, el diàleg que fa el bisbe ordenant principal amb el prevere o preveres que han estat elegits per a l'episcopat. Es tracta, en realitat, d'un examen públic, i d'una promesa i compromís assumits igualment de forma pública, en l'Església. A través d'aquest interrogatori, es dibuixa una figura suggestiva i prou clara del bisbe en l'Església. D'altra banda, les ensenyes que tot seguit després de l'ordenació es lliuren als nous bisbes no són sinó la plasmació visible d'aquests trets que configuren l'espiritualitat episcopal.

La fidelitat a Crist i a l'Església

Al Nou Testament, i després en els primers escrits cristians, s'insisteix que siguin elegits per col·laborar en el ministeri apostòlic, i per a succeir els mateixos apòstols, membres de la comunitat considerats com a capaços de mantenir el mandat original de Jesucrist.

Això continua essent la primera de les característiques que es demana dels bisbes: la fidelitat a Crist i a l'Església.

■ Pere Tena

Sant Pau ho vivia amb molta intensitat, sobretot quan parlava als cristians de Galàcia: «si algú us anuncia un evangeli diferent del que us hem anunciat, sigui reprovat!». (Gal 1,9)

Fidelitat, doncs, a l'Evangeli de Crist, per tal de «guardar el dipòsit de la fe, íntegre i pur, d'acord amb la tradició rebuda dels apòstols i conservada en l'Església sempre i a tot arreu». La carta de sant Judes parla també en aquest sentit: «M'he vist obligat a escriure-us exhortant-vos a combatre per la fe que ha estat donada als sants una vegada per sempre». (Judes 3)

Aquesta fidelitat no és la que ve d'una interpretació personal, aïllada i tossuda, de l'Evangeli: és una fidelitat «en comunió amb els altres bisbes, sota l'autoritat del successor de l'apòstol sant Pere», al qual s'obeeix amb la mateixa fidelitat.

Tampoc no és una fidelitat d'arqueòleg. La vocació de l'arqueòleg és redescobrir i d'alguna manera reconstruir la situació del passat. No és pas que no tingui l'arqueòleg un influx en el present i en el futur, però el seu camp d'estudi és el passat. La fidelitat dels bisbes —i de tots els pastors de l'Església— és la de l'espòs a l'esposa,

perquè, en definitiva, allò que busquen amb tot el cor és que l'Església de cada temps pugui trobar-se amb el Senyor que està més enllà del temps, i que és el Senyor i l'Espòs de l'Església: Jesucrist.

¿Quina és, la missió de la successió apostòlica, sinó la d'assegurar que el Senyor, quan torni, trobi l'Església tal com Ell l'ha estimada i l'estima? Sant Pau ho deia amb aquesta imatge: «Estic gelós de vosaltres —l'Església de Corint— amb una gelosia de Déu; us he esposat amb un sol espòs per presentar-vos al Crist com una verge pura» (2 Cor 11,2)

L'Evangeli i l'anell

En l'ordenació episcopal, el llibre dels Evangelis juga un paper important i significatiu. Durant la pregària d'ordenació, dos diaques el mantenen obert sobre el cap del que és ordenat. És un ritu antiquíssim de l'Església, que significa prou bé aquesta «càrrega» —aquest encàrrec— que es fa als bisbes. Després, aquest mateix evangeliari és lliurat al nou bisbe: «Rep l'Evangeli i predica la Paraula de Déu amb molta paciència i doctrina».

Tot just després de l'evangelari,

s'imposa al nou bisbe l'anell pastoral. És el signe que el distingirà, des d'ara, com a imatge de l'espòs de l'Església, Jesucrist. «Rep l'anell, signe de fidelitat, i, adornat d'una fe sense màcula, guarda amb consciència pura l'esposa de Déu, l'Església santa».

Estem acostumats a veure els esposos amb l'anell del seu matrimoni; en diem «l'aliança», perquè testifica l'aliança matrimonial a la qual s'han compromès. Una aliança d'amor i de fidelitat.

L'anell del bisbe és també una «aliança» amb l'Església de Jesucrist. El Directori sobre el ministeri pastoral dels Bisbes ho explica així: «El bisbe es troba estretament vinculat, i unit d'una manera mística, a l'Església, de la qual amb raó se'l pot anomenar «espòs», a semblança de Crist. El bisbe representa d'una manera especial la imatge visible de Crist que s'ha esposat l'Església».

Quan els fidels veuen l'anell del bisbe, quan el besen, tenen tot el dret a pensar: heus aquí el germà en la fe que l'Esperit Sant ens ha donat per estimar-nos «com el Crist va estimar l'Església» (Efesis 5,25)

■ Pere Tena, preconitzat bisbe auxiliar de Barcelona

Cicle litúrgic «A» - Diumenge XXI durant l'any

LECTURES BÍBLIQUES

Lectura primera

Is 22:19-23

Lectura del llibre d'Isaïes

El Senyor diu a Sobnà, cap del palau del rei: «Et faré caure del pedestal, et derrocaré del lloc que ocupes. Aquell dia cridaré el meu servent, Eljaquim, fill d'Helquies, el vestiré amb la roba que portes, li posaré les teves insígnies, li donaré l'autoritat que tens, i serà un pare per als habitants de Jerusalem i per als homes de Judà. Li posaré a l'espatlla la clau del palau de David: quan ell haurà obert, ningú no tancarà, i quan haurà tancat, ningú no podrà obrir. El fixaré com un clau en un indret segur, i serà un tron gloriós per a la família del seu pare.

Salm responsorial

137: 1-2a, 2bc-3, 6 i 8bc (R.: 8bc)

Us enalteixo amb tot el cor, Senyor,
us vull cantar a la presència dels àngels.
Em prosterno davant del santuari.

R. El vostre amor perdura sempre.
Acabeu la vostra obra, Senyor.

Enalteixo el vostre nom,
perquè estimeu i sou fidel.
Sempre que us invocava, m'heu escoltat,
heu enfortit la meva ànima. R.

El Senyor és excels, però es mira els humils,
mentre que els altius, els esguarda de lluny.
El vostre amor perdura sempre.
Acabeu la vostra obra, Senyor. R.

Lectura segona

Rm 11:33-36

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

Quina profunditat i riquesa en la saviesa i en el coneixement de Déu! Que ens són d'incomprensibles els seus judicis i d'impenetrables els seus camins! ¿Qui pot conèixer el pensament del Senyor? ¿Qui l'ha assessorat com a conseller? ¿Qui s'ha avançat mai a donar-li res perquè li ho pugui recompensar? Tot ve d'ell, passa per ell i s'encamina cap a ell. Glòria a ell per sempre, amén.

Al·leluia

Mt 16:18

Tu ets Pere.

Sobre aquesta pedra jo edificaré la meva Església
i les portes del Reialme de la Mort
no li podran resistir.

Evangelí

Mt 16:13-20

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu

En aquells temps, Jesús anà a la regió de Cesarea de Felip, i un cop allà, preguntava als seus deixebles: «¿Què diu la gent del Fill de l'home? ¿Qui diuen que és? Ells li respongueren: «Uns diuen que és Joan Baptista, altres, que és Elies, altres, que és Jeremies o algun altre dels profetes». Ell els diu: «I vosaltres, ¿qui dieu que sóc?». Simó Pere li contesta: «Vós sou el Messies, el Fill del Déu viu». Jesús li va respondre: Sortós de tu, Simó, fill de Jonàs: això no t'ho ha revelat cap home de carn i sang, sinó el meu Pare del cel. I ara, també jo et dic que tu ets Pere. Sobre aquesta pedra jo edificaré la meva Església, i les portes del Reialme de la Mort no li podran resistir. Et donaré les claus del Regne del cel: tot allò que deslliguis a la terra, quedarà deslligat al cel». Després prohibí severament als deixebles de dir a ningú que ell era el Messies.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions
(cicle dominical: A; ferial: I)

SETMANA 21 DURANT L'ANY
(salteri: setmana 1a)

AGOST:

22. Diumenge 21 durant l'any: *verd*. Lectures: Is 22:19-23 (Salm 137) / Rm 11:33-36 / Mt 16:13-20.

CELEBRACIONS PARTICULARS: Mare de Déu, reina, i altres advocacions; sant Timoteu, màrtir.

Aniversari de l'ordenació episcopal (1991) dels bisbes Joan Carrera i Planas i Carles Soler i Perdigó, auxiliars de Barcelona.

Festes majors: l'Arboç del Penedès, la Baillòria, Cornudella, Cubells, l'Espluga Calba, Gelida, Gironella, els Hostalets de Balenyà, Isona, Llançà, Massoteres, Mieres, Mollet del Vallès, Monells, Montseny, Navàs, Peramola, Prades, Sant Martí Sesgueioles, Sant Quintí de Mediona, Santa Coloma de Queralt, Santa Maria d'Oló, Santes Creus, Vallclara, Veciana i Vilanova del Vallès.

23. Dilluns. Del dia: *verd*. Lectures: 1Te 1:1-5.8b-10 (Salm 149) / Mt 23:13-22.

MEMÒRIA LLIURE: Santa Rosa de Lima, verge (dominicana, del Perú) (*blanc*).

ALTRES CELEBRACIONS: Sant Felip Benici, prevere (servita). Festes majors: Fonollosa.

24. Dimarts. Festa de sant Bartomeu (o Natanael), apòstol (de Canà de Galilea): *vermell*. Lectures: Ap 21:9b-14 (Salm 144) / Jo 1:45-51.

CELEBRACIONS PARTICULARS: Santa Emília de Vialar, verge (fundadora); santa Àurea, verge i màrtir.

Festes majors: Albinyana, Algerri, Alió, Alpicat, l'Argentera, Balenyà, Bellmunt d'Urgell, Bordils, Camallera, Creixentúrr, Freginals, Hostafrancs, Igualada, Masarboñès, el Masroig, Massalcoreig, Montferri, el Montmell, Prat de Comte, Riba-roja d'Ebre, Roda de Berà, Sant Bartomeu del Grau, Santa Agnès de Malenyas, Sants (Barcelona), la Sénia, Sidamon, Sitges, Tavascan, Tordera, Vallbona d'Anoia, la Vallan i Vilobí del Penedès.

25. Dimecres. Del dia: *verd*. Lectures: 1Te 2:9-13 (Salm 138) / Mt 23:27-32.

Bisbat de Lleida i Urgell: memòria de sant Josep de Calassanç, prevere (aragonès, fundador de l'Escola Pia: SchP) (*blanc*).

MEMÒRIA LLIURE: Sant Lluís de França (rei, terciari trinitari) (*blanc*).

ALTRES CELEBRACIONS: Sant Genís, màrtir (còmic); sant Genís, màrtir (notari); santa Patrícia.

Festes majors: l'Ametlla del Vallès, Cervià de Ter, Montellà, Orís, Taradell, Torrelles de Foix, Torroella de Montgrí i Vilassar de Dalt.

26. Dijous. Catalunya: Memòria de santa Teresa de Jesús Jornet, verge (d'Aitona, Segrià, fundadora de les Germanes dels Ancians Desemparats, patrona de la gent gran): *blanc*. Lectures del dia: 1Te 3:7-13 (Salm 89) / Mt 24:42-51.

ALTRES CELEBRACIONS PARTICULARS: Sant Cesari d'Arles, bisbe; sant Zeferí, papa i màrtir; sant Balduí, monjo; beat Juníper Serra, prevere (franciscà, de Petra, Mallorca, evangelitzador de Califòrnia).

Festes majors: Puigverd de Lleida i Saldes.

27. Divendres. Memòria de santa Mònica (mare de sant Agustí): *blanc*. Lectures del dia: 1Te 4:1-8 (Salm 96) / Mt 25:1-13.

Festes majors: Maldà i Sant Celoni.

28. Dissabte. Memòria de sant Agustí, bisbe (d'Hipona) i doctor de l'Església: *blanc*. Lectures del dia: 1Te 4:9-11 (Salm 97) / Mt 25:14-30. Vespres de demà.

CELEBRACIONS PARTICULARS: Sant Julià, màrtir; sant Hermes, màrtir.

Festes majors: Alfara dels Ports, Montornès de Segarra, Palau-solità, Sant Agustí de Lluçanès, Sant Fost de Campsentelles, Tregurà i Vilanova d'Escornalbou.

LA BÍBLIA A L'ABAST

El desafiament de la fe heroica

(Is 22:19-23)

■ Josep M. Aragonès

Oracle contra Sobnà

La perícopa que llegim avui és de la segona part del c. 22 d'Isaïes. Després de denunciar l'alegre irresponsabilitat dels habitants de Jerusalem enfront de la ruïna que els cau al damunt quan les tropes de Senaquerib estan a punt d'assetjar la ciutat, confiant més en els pactes polítics que en la salvació de Jahveh, el profeta pronuncia aquest oracle contra Sobnà. En tot el llibre del primer Isaïes, aquest és l'únic oracle referit a un personatge particular. No deixa de cridar l'atenció, que enmig dels oracles contra regnes, pobles i imperis, l'atenció del profeta es posi sobre aquest home. ¿Qui era Sobnà? El mateix text sagrat ens ho diu: **Cap del palau del rei** (v. 15). Home, doncs, d'una gran autoritat a la cort del rei Ezequies. Probablement era un estranger, home d'una gran habilitat, model d'arribistes polítics. De fet fou un dels dignataris reials que s'esforçà més a menar el rei i el seu poble a plantar cara a Assíria tot fent pactes amb Egipte. Es desoia així la predicació d'Isaïes que propugnava la neutralitat, sense entrar en el joc dels colossos, del qual Judà no en podia sortir sinó esmicolat. Davant d'aquella onada expansionista d'Assíria, la millor cosa era mirar de passar desapercebut sense desvetllar les sospites del tità. Hi havia sobretot una motivació religiosa en la predicació del profeta: volia portar el poble al veritable fonament de la seva pau que era la confiança insubornable en l'ajuda de Jahveh en lloc de buscar la seguretat en els poders constituïts sobre la terra. El poble, però, mal conduït pels seus governants, no acaba de posar la seva confiança en l'ajuda de Déu i, cercant frenèticament la protecció dels poderosos de torn, es precipita al seu propi extermini. Sobnà representa, doncs, en aquest context, l'home segur d'ell mateix, que es val de la seva sagacitat per obrir-se pas en el destret i que prescindeix de Jahveh. Així, una primera lliçó de la perícopa seria la de la necessària confiança en Jahveh que, malgrat que les circumstàncies històriques moltes vegades semblin desmentir-ho, és en definitiva el qui derroca els poderosos del sol i exalta els humils (Lc 1:52). Jahveh abat l'omnipotent Jobnà i al seu lloc hi posarà Eljaquim.

Lectura creient de la història

Isaïes mira Eljaquim com a servent de Jahveh, l'instrument de la seva justícia. És una visió creient dels fets de la història. Déu és qui el crida: **Aquell dia** —de la destitució de Sobnà— cri-

daré el meu servent Eljaquim, fill d'Helquies (v. 20). Jahveh el revesteix de poder —el vestirà amb la roba que portes, li posarà les teves insígnies, li donarà l'autoritat que tens (v. 21a)— i el farà com una mena de representant de la seva bondat enmig del poble: **serà un pare per als habitants de Jerusalem i per als homes de Judà** (v. 20b). El mateix càrrec de cap del palau del rei és presentat com un do que Jahveh li ha fet: **Li posarà a l'espatlla la clau del palau de David** (v. 22a). Es refereix a les antigues claus de fusta usades a Palestina, que es portaven literalment a l'espatlla degut a la seva grandària i al seu pes. La imatge —treta de la realitat— indica el poder com de primer ministre que es dona a Eljaquim. Aquí, però, la visió supera els límits del poder d'aquest home. Ja no es tracta simplement del poder sobre la casa concreta del rei de Judà d'aquell moment; el que ara és en joc és la protecció de la mateixa reialesa davídica: la sort de tot el poble de Déu. Per això **quan ell haurà obert, ningú no tancarà, i quan haurà tancat, ningú no podrà obrir** (v. 22b). Es tracta de compartir el poder de Déu, o millor, de ser-ne el seu administrador en benefici del poble. La seguretat que la confiança en Jahveh dona al jueu creient, es posa a les mans d'aquest instrument de Déu. **El fixarà com un clau en un indret segur** (v. 23). La imatge és treta de les tendes de campanya. Déu planta Eljaquim com una estaca que tansa els vents i assegura la tenda i tots els qui s'hi aixoplugen. Els primers beneficiats d'aquesta seguretat seran els familiars d'Eljaquim (Cf. v. 24). Tota la visió pren, però, aires de vaticini messiànic: **Serà un tron gloriós per a la família del seu pare** (v. 23b).

Una lectura cristològica

La tradició cristiana n'ha fet una lectura cristològica, d'aquest text. Això diu el Sant, el Veraç, el qui té la clau de David, el qui obre i ningú no pot tancar, el qui tanca i ningú no pot obrir (Ap. 3:7). Ell és el qui ha rebut el poder de Déu i el dona a Pere: **Et donaré les claus del Regne del cel** (Mt 16:19). És sobre la feblesa dels homes, que la gràcia de Déu converteix en roca ferma —o com un clau en un indret segur— que Jesús basteix aquí a la terra el poder de Déu, que és servei als germans. Com és costum, la litúrgia ens fa llegir aquest text de l'Antic Testament a tall d'introducció a la lectura de l'evangeli de la dominica. Així la catequesi litúrgica ens diu com en Jesús es corona tota l'obra de salvació, que Déu ha portat des dels inicis de la humanitat.

■ Josep M. Aragonès és Rector de Torrelavit

Déu ens ha parlat en el seu Fill (I)

Tot el que veiem, toquem, sentim, és ressò, expressió i fruit de la Paraula de Déu: «Tu que ho has fet tot amb la teva paraula» (Sa 9,1; cf Gn 1,1s; Jo 1,3). Tot és missatge d'un Déu amic dels homes.

Déu ens parla a través de les flors i dels ocells (Mt 6,26-28). La creació, que és una espècie de «revelació» o manifestació còsmica, desvela el misteri de Déu, el seu ésser, el seu amor: «la seva crida s'escampa a tota la terra» (S 18,5). Des del principi, Déu s'ha relacionat amb l'home i li ha deixat empremtes del seu missatge d'amic, que crida a una relació personal. La «paraula» divina («dabar») és paraula i acció, que dirigeix amb amor la història salvífica vers una plenitud i perfecció final.

En totes les cultures i religions hi ha hagut homes que han tingut experiència d'aquesta paraula i presència de Déu, malgrat la sensació simultània de «silenci» i

«absència». De manera peculiar Déu es va comunicar a alguns homes escollits per ell (Abraham, Moisès, els profetes...), per preparar una revelació o manifestació definitiva i plena: «Després d'haver parlat Déu antigament en diverses ocasions i de diverses maneres als pares en la persona dels profetes, darrerament, en aquests dies últims, ens parlà en la persona del Fill, que Déu ha constituït hereu universal, després que per mitjà d'ell havia fet també els mons» (Hb 1,1-2). Jesús, el Verb encarnat, és la Paraula personal de Déu (Jo 1,14).

En parlar-nos així, Déu ens ha «tret el vel» (o «revelat») el seu misteri i el misteri de l'home i del món. «Déu, creant i conservant l'univers amb la seva Paraula (cf. Jo 1,3), ofereix als homes en la creació un testimoni perenne d'ell mateix; volent a més obrir el

camí de la revelació sobrenatural, es revelà des del principi als nostres primers pares... fou preparant a través dels segles el camí de l'Evangeli» (DV3). «El seu Fill, la Paraula eterna... porta a plenitud tota la revelació» (DV 4). «Déu va voler manifestar-se a ell mateix i els seus plans de salvació a l'home» (DV 6).

D'aquesta manera, Déu entra en comunicació personal amb els homes, «parlant-los com a amics» (DV 2). Així també fa possible la nostra resposta fidel i generosa: ja podem escoltar, aprendre, respondre, obeir, col·laborar lliurement en la creació i en la construcció de la història humana.

Joan Esquerda Bifet,
Del llibre «Meditar en el corazón».

L'estiu, la temporada alta del monitor

L'estiu és per a molts joves l'espai de vacances desitjat durant la resta de l'any. Però per als joves dedicats al món del lleure, l'estiu és un bon moment per fer els cursos de monitor necessaris per tirar endavant una entitat de joves i infants.

Enguany, l'Escola de l'Esplai de Barcelona ha organitzat 20 cursos, distribuïts per diverses localitats catalanes. A part de repetir en ciutats com Sabadell, Granollers o Mataró, aquest estiu s'han estrenat Mollet, Olesa de Montserrat, Sant Boi de Llobregat i Sitges. En total, uns 650 alumnes s'hi han apuntat. Els cursos tenen una durada de 15 dies i són intensius. A l'agost se celebra el curs de monitors exclusiu per als monitors del MCEC (Moviment de Centres d'Esplai Cristians) a la casa de colònies La Ruca. Aquests cursos van adreçats a totes aquelles persones que ja estan treballant com a animadors d'esplai, ja sigui en colònies, en clubs d'esplai, a l'escola o en moviments educatius. La finalitat és que l'alumne estigui preparat per realitzar accions educatives concretes.

Preparació, realització i avaluació

Darrere l'art d'educar infants i joves en llur temps de lleure hi ha tot un plantejament educatiu. Els alumnes dels cursos han de superar tres etapes de la formació teòrico-pràctica, les pràctiques i l'avaluació. La primera part de formació inclou Pedagogia de l'esplai, Psicologia, Infraestructura, Pedagogia de la Fe, preparació i revisió d'activitats, entre d'altres, però també Expressió, Música, Natura...

Superada la primera fase, els alumnes han de realitzar unes pràctiques dins d'un marc educatiu concret d'educació en el lleure, ja siguin en campaments o colònies durant 10 dies, o bé en una entitat d'educació en el lleure, moviment educatiu infantil o juvenil o un centre d'esplai, d'una durada mínima d'un trimestre.

Finalment arriba l'avaluació. El futur monitor ha d'elaborar un treball-informe de les seves pràctiques. Després de tot el procés, l'alumne rep el diploma oficial de la Generalitat de Catalunya.

L'ofici de monitor

Els experts diuen que un monitor ha de ser una persona capaç de mostrar-se tal com és, de ser autèntica amb tothom i en tot moment. Cal que sigui una persona respectuosa amb la manera de ser de cada infant i que sàpiga transmetre uns valors i actituds als infants de forma coherent i ferma. Esdevenir monitor pot arribar a ser com un ofici, i com tot ofici cal primer aprendre'l.

«L'objectiu final és arribar a "ser" un monitor i no pas "fer" de monitor», diu en Ramon Terrassa, professor de l'Escola de l'Esplai de Barcelona, i afegeix: «aquest "ser" vol dir ésser conscient de la tasca educativa, tenir clares les conviccions. Per al monitor, el fet d'estar amb joves i infants, no vol pas dir disfressar-se, sinó ser autènticament ell, que no li provoqui canvis en la personalitat. Que si per a ell és important el valor de la solidaritat, que ho sigui quan està amb els infants i durant la seva vida quotidiana».

En Gerard Agustín, professor d'Expressió i Animació, creu que és fonamental que les persones que s'adrecen als cursos i hi participen siguin capaces de fer, junt amb els professors, una reflexió sobre la tasca educativa que duen a terme i veure com la poden millorar. «Sovint —diu Gerard— els alumnes vénen a buscar la recepta, el joc divertit o la dansa original, però no s'adonen que ells mateixos poden crear nous jocs, activitats i vetllades». Durant les seves sessions d'Expressió i Animació, en Gerard sempre comenta als seus alumnes que «quan parlem d'un infant hem de tenir al cap un infant concret, ja que no es tracta pas d'una abstracció d'un llibre de psicologia, i que quan parlem de la dinàmica d'un equip de monitors, puguem parlar sabent i recordant la dinàmica del nostre equip de monitors». Per això destaca la diferència que hi ha entre l'alumne que arriba al curs sense tenir cap experiència en el món del lleure i el que sí que en té. «Això es nota, sobretot a l'hora de parlar i de posar exemples. Qui treballa en el món del lleure qüestiona molt més les coses, exposa casos concrets i això és molt important».

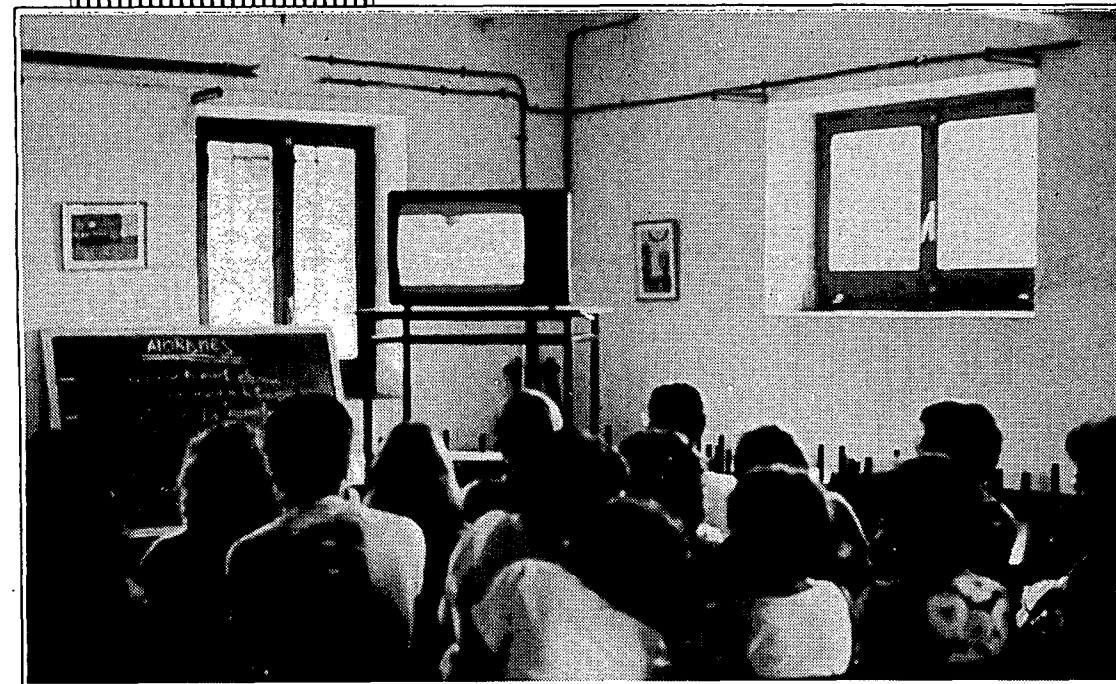
En Gerard també opina que el moment decisiu del monitor és quan torna al centre on treballa, «és llavors quan dona fruit tot el que s'ha rebut i es veu el que ha quedat i el que ha passat només com a meres teories. Crec que la preparació, realització i avaluació que diem tant en els cursos de monitors com a procés educatiu, és també fonamental a l'hora d'avaluar nosaltres quin resultat ha tingut en els alumnes», conclou en Gerard Agustín.

Aprenents de monitor

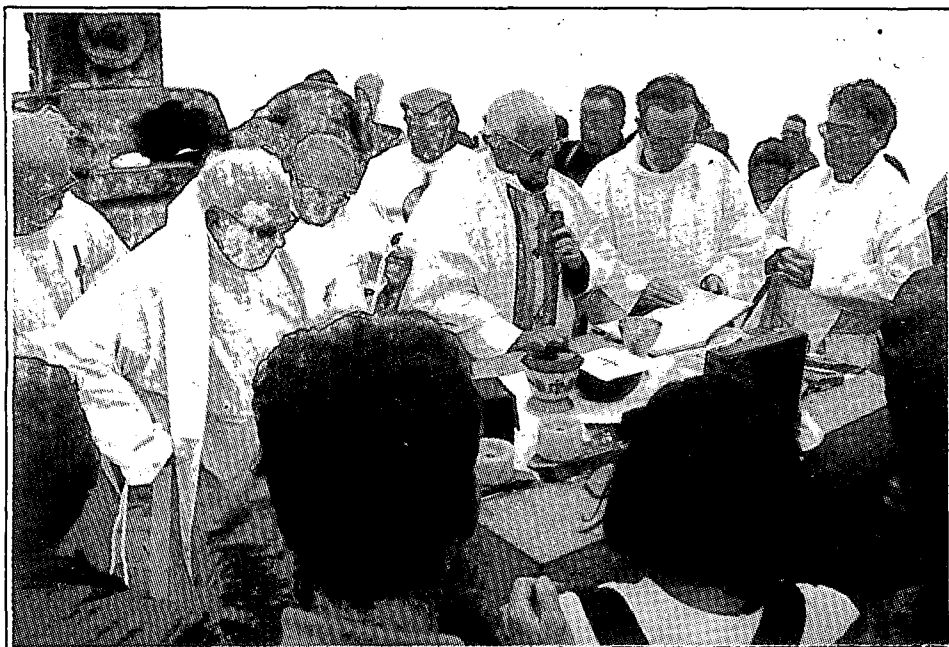
L'Abraham Jurado té 21 anys i fa cosa d'uns mesos que es va capbussar en el món dels infants. El van empenyer des de la parròquia del seu barri on li van detectar els valors necessaris per fer de monitor. «Però jo pensava —diu l'Abraham— que per molt d'amor que posés en el que feia, mai no estava prou segur de fer-ho bé, si feia el que calia de cara als infants, o si les activitats eren les adequades o no. Per això, havia de tenir una base, alguna cosa estudiada que em servís com a guia». Per aquest motiu l'Abraham va fer el curs de monitors.

En canvi, l'Alfonso Ibáñez de 23 anys, va veure clar que havia de fer el curs perquè la Generalitat li exigeix el títol per treballar al camp d'aprenentatge del Delta de l'Ebre. Però no solament ho va fer pel títol sinó també perquè s'agafa més experiència. Tenir el títol és important, és una base per poder aplicar els coneixements a la pràctica.

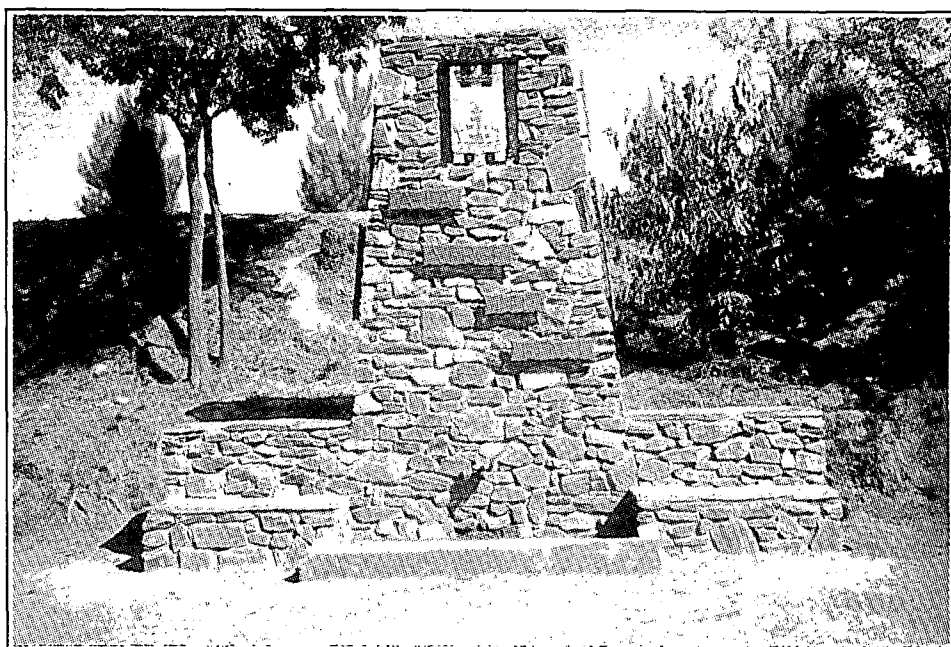
En un àmbit diferent es mou la Montse Florensa que té 24 anys. És professora de música en una escola del barri del Clot de Barcelona. El motiu pel qual va decidir fer el curs de monitors és que es proposa muntar unes colònies on els nens aprenguin a estimar i conèixer la música. «Jo havia estat a l'esplai però no com a monitora i per això no en tinc experiència, però quan acabi el curs de monitors penso fer també el de directors», finalitza la Montse.

professora de música en una escola del barri del Clot de Barcelona. El motiu pel qual va decidir fer el curs de monitors és que es proposa muntar unes colònies on els nens aprenguin a estimar i conèixer la música. «Jo havia estat a l'esplai però no com a monitora i per això no en tinc experiència, però quan acabi el curs de monitors penso fer també el de directors», finalitza la Montse.

Desafiant la boira i el vent gèlid, el Sr. Bisbe i els nou concelebrants celebren l'Eucaristia al cim, envoltats dels apleguistes fidels a tota prova

La 38ena font dels Aplecs al parc de l'Arbreda a Santa Maria de Palautordera, dedicada a la Verge del Remei i a Pompeu Fabra

La Missa concelebrada fou presidida pel Sr. Bisbe de Vic

El 44è Aplec de Matagalls tingué un caire claretia

VIC

L'Aplec d'enguany s'inicià amb la missa vespertina a Viladrau concelebrada pel Sr. Rector i els claretians Faustí Illa, Ramon Caral i Josep M. Codina. A l'homilia es posà en relleu que la llavor que el bon Sembrador de la paràbola evangèlica sembla abundant en el cor dels homes, caigué abundantament i produí el cent per u en el cor de sant Antoni Maria Claret que seguí, cridat per Déu, el camí de l'evangelització.

Viladrau rebé les primícies de l'apostolat claretia: regent durant un temps, predicà la primera missió, apagà el focal Mas Nogué de forma prodigiosa, plantà la Creu al cim de Matagalls i des de Viladrau prengué embranzida el zel de Claret que amb l'aprovació i benedicció del Bisbe de Vic inicià un ample i fecund apostolat per tot Catalunya.

La llavor que Claret sembrà a Viladrau caigué en terra bona, esponjosa en uns cors oberts a la paraula del Senyor i produí fruits d'arrelada fe i vivència cristiana que encara perduren i es fan palesos cada any quan arriba la diada dels Aplecs en el suport i col·laboració generosa; en l'ajuda en la restauració de les fonts del Montseny; en la participació nombrosa; en les celebracions populars que clouen la jornada.

La concelebració al cim de Matagalls

Ben de matí els romeus inicien il·lusionats l'ascensió a la Creu. El dia, radiant i esplèndid a la plana, es torna gèlid i desapareixible al cim. Els col·laboradors de l'Aplec, encarregats de repartir l'àlbum anual, de recollir

les fitxes dels assistents, glaçats de fred presten el seu servei desinteressat i sacrificat.

El fred posa a prova la fidelitat i constància dels pelegrins que deixen la seva signatura i esperen l'hora de la celebració. Resten com a testimoni més de 1.350 fitxes provinents de 116 poblacions diferents.

A les 9.30 comença la distribució de les medalles a la constància dels deu als quaranta anys d'assistència. Es reparteixen més de 70 medalles. Tot seguit, el Sr. bisbe de Vic, Josep M. Guix, comença l'Eucaristia acompanyat de nou concelebrants i molts fidels que fent pinya entorn de l'altar de la Creu fan possible una celebració que es veia difícil a causa del fort i fred vent de la muntanya.

Aconsellat per les circumstàncies, el Sr. Bisbe entregà la seva homilia per ser llegida en l'àlbum dels aplecs, posant en relleu solament els punts commemoratius:

«El tema claretia de l'aplec d'enguany és doble. Primer de tot, la commemoració del 150è aniversari de la primera edició del llibre *El Camí dret i segur per arribar al cel*, imprès a Vic, l'any 1843 per Josep Trullàs.

Aquest llibre, editat unes setanta vegades en català i traduït a moltes altres llengües, inicialment no volia ser altra cosa que un record que mantingués viu en els fidels el caliu de la missió que els havia predicat el P. Claret i que els facilités la pràctica de les devocions populars tradicionals. Amb el temps, es convertiria en el devocionari català per excel·lència.

L'altre vessant claretia d'aquest

aplec és el record de la beatificació de cinquanta-un missioners fills del Cor de Maria, feta per Joan Pau II a Roma, el dia 25 d'octubre de l'any passat. Vint-i-cinc eren catalans, sis dels quals

l'anhel expressat pel Bisbe de Vic: «que sortim de l'Eucaristia celebrada als peus d'aquesta creu, que corona el "Tabor" de Catalunya, plens de coratge i d'il·lusió per mantenir-nos fi-

Inscriuint el nom en la fitxa dels aplecs. Aquell dia se'n signaren més de 1.350 provinents de 116 poblacions

eren de la nostra diòcesi de Vic.

Entre aquests, és de justícia fer esment especial del jove claretia Ramon Illa i Salvia, de 22 anys, germà del nostre estimat P. Faustí Illa, i també del jove Eusebi Codina i Millà, de 21 anys, oncle del P. Josep Codina, un dels principals responsables de l'Aplec.

A l'Ofertori es féu ofrena de la font de l'Arbreda que seria benèida a la tarda a Palautordera i s'uní al vi que es convertiria en la sang del Senyor.

Dirigi els cants el P. Ramon Caral. Es repartiren els goigs del beat Ramon Illa. Es donà gràcies amb la formosa pregària d'en Miquel Bosch i Jover, apleguista incondicional i mestre gloriós dels Hostalets.

La rotllana tradicional del cant dels Adéus clogué la celebració a la muntanya com a penyora de

dels en el seguiment de Jesucrist i per ser testimonis valents del seu Evangeli enmig del món.

La dedicació de la font de l'Arbreda

Són ja 38 les fonts erigides o restaurades al Matagalls i al seu entorn. Aquest any fou Santa Maria de Palautordera el poble que oferí la font als aplecs. La Font de l'Arbreda, dedicada a la Verge del Remei i a Pompeu Fabra, en commemoració del 125è aniversari del seu naixement va ser l'escollida. Ha estat patrocinada per l'ajuntament de la població i la col·laboració dels Amics del Aplecs. El seu emplaçament és un parc, denominat l'Arboretum, que recollirà totes les espècies de plantes i vegetació del Montseny.

A les 6 de la tarda amb nombrosa participació del poble de Santa Maria de Palautordera i romeus de l'Aplec, el Sr. Rector Mn. Dídac Faig Vinyes, després d'un breu parlament, beneí la font, de la qual foren padrins els nens David Travessa Mariages i Neus Ungé Mariages.

També posaren en relleu el significat de l'acte el P. Faustí Illa, promotor dels aplecs, el diputat per la zona del Vallès Oriental Sr. Martos i el batlle Sr. Joan Soler i Molas. El P. Illa enllaçà la dedicació de la font a Pompeu Fabra amb els dos màrtirs particularment esmentats aquest any, els estudiants claretians Illa i Codina, que eren distingits seguidors i alumnes de Pompeu Fabra en el conreu de la llengua catalana.

També subratllà que l'emplaçament en un parc dedicat a la vegetació montsenyca recorda l'obra del P. Claret a Cuba on a la Granja de Puerto Príncipe havia plantat tota mena d'arbres i plantes, l'afició de Verdaguer a recollir i cantar en els seus poemes tota mena de plantes i flors del Montseny i del Pirineu.

Un refrigeri abundant i una ballada de sardanes va cloure joiosament la tradicional jornada del 44è Aplec:

*«Benvinguda al bell esbart
de fontanes de l'Aplec!
Quin millor padrinatge
que el de la Verge del
Remei!
Quina millor divisa
que la del Mestre
de la nostra llengua!»*

(Josep Petit)

■ Josep Maria Codina

Claretia

La sociòloga francesa Evelyne Sullerot ha creat polèmica amb un llibre en què manté que avui el pare és el veritable sexe dèbil. El nou pare aixeca acta de l'aparició d'un nou matriarcat que dóna tot el poder a les dones en els

casos —tan freqüents ara— de conflicte familiar. Així, una proporció mai vista d'infants i d'adolescents es crien sense la presència del pare; alhora, molts homes es veuen separats dels seus fills, sense que els tribunals els reconguin gairebé els drets de paternitat.

Una lluitadora pels drets de la dona denuncia que l'home ha estat desposseït de la seva paternitat

L'eclipsi del pare

«El que jo desitjo intentar comprendre i explicar l'ocàs dels pares al qual assistim actualment, ocàs que afecta alhora la seva condició civil i social, al seu paper biològic en la generació, al seu paper en la família, a la seva imatge en la societat, a la idea que es fan d'ells mateixos de la paternitat, de la seva dignitat, dels seus deures i dels seus drets, a la seva pròpia percepció de la seva identitat com a pares, a la manera de com senten les seves relacions amb les mares dels seus fills i amb les dones i a la forma en què imaginen el futur de la paternitat». El que sorprèn davant d'aquesta declaració d'intencions no és el voler intentar comprendre o recuperar la figura paterna, sinó el veure de qui prové aquesta declaració. Evelyne Sullerot és una activa feminista francesa, sociòloga, que ha centrat fonamentalment el seu treball en el camp demogràfic, familiar i de política social.

Aquest llibre ha fet butllofes entre algunes feministes. Exactament dedica tot un estudi detallat, fonamentat en nombrosos treballs demogràfics i sociològics, a revaloritzar la figura del pare i a reclamar els seus drets.

El regne de les mares

Segons l'autora, és evident que l'home ha estat desposseït de la seva paternitat, ja que ara és la dona la que té el poder sobre la fecunditat. A causa dels anticonceptius i a la fecundació artificial, la dona s'ha situat en el centre absolut de la procreació. És ella la que decideix tenir o no tenir el fill, i és ella la que domina en la relació entre pares i fills.

El que un pare segueixi en contacte amb el seu fill dependrà de com vagi la relació conjugal. Cada vegada és més freqüent que sigui la dona la que sol·licita el divorci, segura, a més, que la llei li concedirà la custòdia dels fills.

Tots dos són necessaris

A causa de les separacions, divorcis, mares solteres, canvi

de parella, etc., un nombre molt elevat de nois i noies menors de 18 anys no han conegut el seu pare, o simplement no l'han tocat a veure. A França un de cada quatre infants perdrà el contacte amb el seu pare abans

Construir sobre l'amor

Un infant necessita conèixer els seus dos progenitors, necessita la presència real de tots dos, que no es mesura en temps

✓ **«Una proporció mai vista d'infants i adolescents creixen sense la presència del pare»**

✓ **«Amb l'actual legislació, la mare té el poder de decidir si els fills seguiran en contacte amb el seu pare»**

de complir 16 anys; a Noruega la proporció és un de cada tres. El pare és expulsat de la família, o simplement prefereix no tornar a ocupar aquest lloc, o és substituït per un altre.

La figura paterna és absolutament necessària per a la configuració de la personalitat. La qüestió no és quin dels dos progenitors és més important, sinó que ambdós són necessaris per igual per al desenvolupament psicològic harmònic dels fills.

Avui és alarmant el nombre de fills que no veuen el seu pare i, per això, no tindran mai l'oportunitat de veure i imitar un ideal, un estil, una forma de conducta paterna. En aquesta segona meitat del segle XX s'ha passat d'un extrem a un altre en la consideració dels dos sexes i dels seus papers en la societat. El 1970, obnubilats per la idea de reformar les lleis únicament en benefici dels fills, els juristes i els legisladors no són conscients que han canviat per complet d'òptica respecte als sexes, al qual, com totes les generalitzacions, comporta una part de ceguesa i, a llarg termini, d'injustícia. La balança torna a inclinar-se, encara que aquesta vegada vers la part contrària. Ara bé, evidentment, «els pares no aconseguiran els nous drets si no assumeixen voluntàriament les noves càrregues».

de presència, sinó en atenció d'afecte i amor». La paternitat prové de la voluntat i del cor, arriba a afirmar Sullerot, i a això no s'hi pot posar traves. Cada vegada sabem més de la paternitat biològica, però cada vegada menys de la paternitat sòcio-afectiva. Els homes han de tornar a interioritzar la seva total responsabilitat davant la paternitat, i la dona ha d'adonar-se que ella no serà mai l'únic progenitor del fill. Tant els homes com les dones al·leguen que s'arriba a aquestes situacions conflictives en bé del fill, per bé que el que volen els fills és un pare que mai no els abandoni. I aquí és on comença la reducció de les oportunitats materials i afectives dels fills.

La proposta de solució de Sullerot és el canvi de les lleis. Això ja de per si és molt, però, encara, insuficient. Cal anar a l'arrel del problema. L'arrel és en la concepció de l'home, en els valors que hi primen... i, com a conseqüència, en la concepció de la família i del matrimoni que se'n deriven. Una família que es contrueix sobre l'amor i les relacions de la qual estan assentades en l'amor, és el que dóna sentit als papers patern i matern, al seu caràcter complementari i insubstituïble.

■ **Marta Ruiz Corbella**

(Acepta)

La figura paterna és absolutament necessària per a la configuració de la personalitat

DIPUTACIÓ 231
08007 BARCELONA

A partir del primer de setembre s'obrirà el servei d'informació. El seu programa, de tres anys, forneix d'una sòlida preparació en la fe cristiana. Tot i que s'adreça a tothom, interessa especialment als fidels que duen a terme tasques evangelitzadores (catequesi, responsables de grup, monitors, universitaris, professors de religió, joves animadors de grups i moviments).

CLASSES VESPERTINES, DE DILLUNS A DIJOURS. A L'ACABAMENT, S'OBTÉ EL DIPLOMAT EN TEOLOGIA.

Secretaria: de dilluns a dijous, de 17 a 20 h. Diputació, 231 (Seminari Conciliar), 08007 Barcelona. Telf. 454 19 63 - Fax 323 73 73.

Les ONG demanen que Espanya incrementi la cooperació amb països subdesenvolupats

Les Organitzacions No Governamentals (ONG) intensificaran després de l'estiu una campanya amb la qual pretenen recollir un milió de signatures com a suport perquè el Govern espanyol destini un 0,7 per cent del PIB estatal a ajudes a països en vies de desenvolupament, davant el 0,23 per cent actual.

Espanya és el tercer estat, entre els 20 que formen el Comitè d'Ajut al Desenvolupament (CAD), que menys percentatge del seu Producte Interior Brut destina a la cooperació amb països subdesenvolupats, només per davant d'Irlanda (0,19 per cent del seu PIB) i Estats Units (0,20 per cent), segons un informe elaborat per ONG internacionals.

En aquest informe es reflecteix que l'objectiu fixat per les Nacions Unides que els països

rics dediquin almenys un 0,7 per cent del seu PIB a ajudes als països en vies de desenvolupament, només es compleix a Noruega (1,14 per cent), Dinamarca (0,96), Suècia (0,92), Holanda (0,88) i Finlàndia (0,76 per cent).

Lluís Magriñà, director general d'Intermón, i el director d'estudis de l'ONG Ignasi de Senillosa, van entregar fa uns dies l'informe al secretari d'estat per a la Cooperació, Inocencio Arias, a qui van demanar que Espanya dediqui més esforç a l'ajuda a països en vies de desenvolupament.

En l'informe s'opina que «no és probable» que Espanya arribi a curt termini a l'objectiu assenyalat de situar-se en el 0,7 per cent del PIB, encara que el president del Govern, Felipe González, va fer pública la seva

intenció, en la recent Cimera de la Terra celebrada a Rio de Janeiro, de triplicar el volum de l'ajuda espanyola al llarg d'aquesta dècada.

Lluís Magriñà va opinar que «les reduccions pressupostàries necessàries per aconseguir la convergència amb la Comunitat Europea posen en perill aquest compromís» de Felipe González.

Intermón, que forma part de l'executiva de la Coordinadora Estatal Espanyola d'ONG per al Desenvolupament, que té 70 organitzacions federades, enviarà aquest informe als diferents partits polítics i a la comissió per a la cooperació al desenvolupament del Congrés dels Diputats.

Magriñà i Senillosa van sol·licitar també a Arias que el Govern incrementi l'aportació que s'atorga a les organitzacions no governamentals, que l'any

L'objectiu marcat per les Nacions Unides és que els països rics dediquin almenys un 0,7 per cent del seu PIB a ajudes als països en vies de desenvolupament

1992 va pujar a 3.158 milions de pessetes, dels quals 2.358 procedeixen de l'Impost sobre la Renda (IRPF) i 800 dels pressupostos estatals de cooperació.

Les ONG dels països de l'OCDE consideren que els pressupostos d'ajuda humani-

tària, moltes vegades s'utilitzen, de fet, per subvencionar les indústries nacionals i afavorir la política exterior dels mateixos països donants.

■ N.C.

Una de cada 67 dones embarassades en el món corre perill

Una de cada 67 dones embarassades en el món corre perill de mort, segons es desprèn d'un estudi del Banc Mundial. Aquest mateix estudi indica que aquest risc és molt ampli en els països en vies de desenvolupament (una de cada 51), mentre que en els països industrialitzats es redueix considerablement.

L'estudi del Banc Mundial indica que més de 150 milions de dones queden embarassades cada any, de les quals mig milió moren durant l'embaràs per problemes de salut. Uns altres 7 milions d'embarassos acaben en avortament espontani o en la mort del fill en la primera setmana de vida, per problemes de salut de la mare.

Entre les dones embarassades, el risc és més petit als Estats Units i Canadà, on només es dona un cas per cada 2.671 embarassos. Segueix Europa amb un cas de risc cada 2.132 embarassos. Contràriament, a l'Àfrica es donen els índexs més alts de risc, amb una mitjana d'1 de cada 22 embarassos.

Per només 2 dòlars

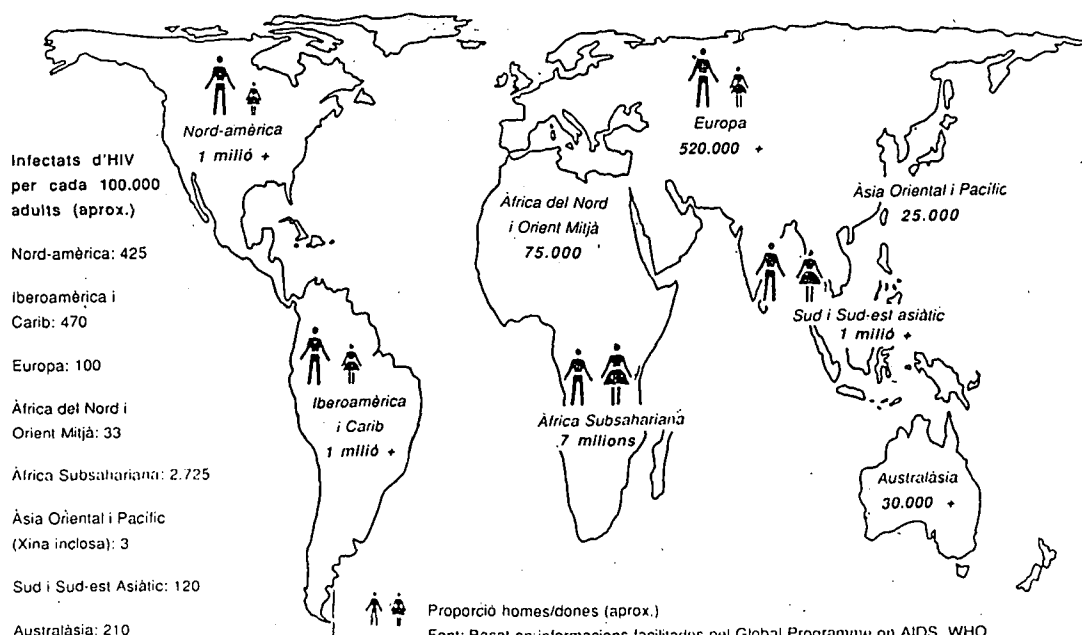
Aquest estudi del Banc Mundial assenyala que els programes per reduir substancialment els índexs de malaltia i mort durant l'embaràs costarien només dos dòlars «per càpita» a l'any als governs dels països.

L'estudi indica que aquests programes no solament es justifiquen en el terreny social i humanitari, sinó que també tenen una justificació econòmica perquè «les intervencions per provar directament la salut de les mares, particularment quan estan ben combinades amb l'educació, també augmenta la capacitat econòmica dels països en augmentar el rendiment dels nens».

L'any 1987, el Banc Mundial, l'Organització Mundial de la Salut, les Nacions Unides i agències de més de 45 països van fer una proposta per reduir a la meitat aquestes xifres abans de l'any 2000. Aquesta proposta ha posat en marxa una sèrie de programes per solucionar el problema.

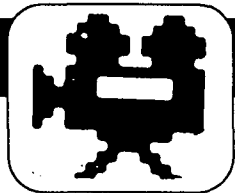
La sida s'estén al Tercer Món

Adults infectats per l'HIV (estimates, 1992)

Gairebé tres de cada cent persones d'Àfrica subsahariana estan infectades de sida. La malaltia, que s'està estenent com una pandèmia pels països del Tercer Món, afecta sobretot homes i dones d'edats compreses entre els 20 i els 45 anys i acostuma a anar associada a unes altres malalties, com la tuberculosi

CINEMA

Atrapado en el tiempo

Director: Harold Ramis. **Intèrprets:** Bill Murray, Andie MacDowell, Chris Elliot.

Phil (Bill Murray) és l'home del temps d'una televisió local; un tipus egocèntric i sarcàstic. El dia 2 de febrer va a cobrir, junt amb la productora Rita (Andie MacDowell) i un càmera, una festa local a Punxsutawney: el *Dia de la Marmota*, en què el despertar d'una marmota hivernada assenyala la fi de l'hivern o el seu perllongament per sis setmanes. Finalitzat el treball, el mal temps els obliga a quedar-se en el poble. L'endemà, Phil descobreix amb estupor que continua essent dia 2 de febrer i què els esdeveniments que ja ha viscut es repeteixen. Només ell és conscient d'aquest extrany fenomen, pel qual tots els seus dies resulten ser el mateix: el *Dia de la Marmota*.

Danny Rubin i Harold Ramis han escrit una comèdia intel·ligent i sòlida, una fàbula moderna a l'entorn de la vida quotidiana, en la qual reviu l'esperit de Frank Capra. Si un àngel mostrava al protagonista de *Què bello es viure!* el que hauria estat la vida dels seus amics sense ell, en *Atrapados en el tiempo* s'observen les possibilitats d'una jornada segons es dediqui a un mateix o als altres. Els gags provocats per l'experiència de Phil es dosifiquen bé i arrenquen el somriure i fins

i tot la rialla de l'espectador. Però els guionistes no s'han estancat en la banda còmica de la història. Han tractat d'analitzar a través del personatge de Phil les raons per les quals val la pena viure cada dia.

Phil passa per diferents etapes en la seva singular aventura. A la sorpresa, li segueix un desig d'aprofitar la situació: menjar i beure sense mesura, saltar-se les lleis, flirtejar amb les noies maques. Però això no el satisfà. Llavors tracta de conquistar Rita, de la qual està enamorat; però el seu egoisme l'impedeix de triomfar. Desesperat, intentarà suïcidar-se. Però els dies es repeteixen igualment. Només quan comença a preocupar-se del sofriment dels altres, de fer bé el seu treball, de descobrir la bellesa de les coses, començarà a agradar-li el que és la verdadera felicitat.

Atrapado en el tiempo és la millor pel·lícula d'Harold Ramis com a director. La narració és fluida, i sap valer-se de petits detalls que guanyen l'espectador, com el familiar despertar de cada matí al so de la cançó *I got you, babe*, de Sonny i Cher.

■ José María Aresté
(Aceprensa)

LA SARDANA I LA DANSA

El Congrés ha de donar un nou impuls al sardanisme

Potser algú pot pensar que ja no té sentit parlar del tema del Congrés del Sardanisme, el primer que ha conegut, celebrat el mes de febrer a Calella. De fet, el millor que podem fer, si volem que la feia d'aquells dies sigui positiva, és considerar que totes les èpoques seran bones per parlar-ne... i per aplicar els seus acords.

El que motiva aquest comentari és la recepció de les conclusions adoptades en el curs de les onze ponències que van formar la totalitat del Congrés. Reunides en 64 pàgines, de mida foli, i il·lustrades amb alguna fotografia, considero que han de ser el Reglament pel qual es regeixi d'ara endavant el sardanisme. Potser la paraula Reglament és una mica dura en aquest cas, però cal anar de pressa per recuperar part dels anys, no perduts, però si estancats en la vida de la sardana, i aquesta pressa la guanyarem si tots anem a una, si tots acceptem unes normes que, tinguem-ho molt en compte, es van acordar amb votacions molt majoritàries, diria que moralment unànimes.

No he llegit encara les conclusions. Quan les rebo ja es pot dir que estic a punt de pujar a l'autocar que em portarà a l'aplec de Florència, i prescindir de fer un comentari després de llegir-les, perquè, tal com ja dic, considero que cal acceptar-les i assimilar-les com a decisió precisa. Més que una lectura crec han de ser una consulta, un consell que ens dona gent experimentada.

I cal tornar a considerar l'èxit que va tenir el Congrés, l'interès que va despertar i la bona imatge que es va desprendre de tots els seus actes. Es va insistir en el tema de la reducció de tirades. Potser passarà encara molt temps fins que no s'adoptin resolucions generals i es compleixin. El problema, greu, de la indiferència amb què els mitjans de comunicació, majoritàriament, tracten els temes de la sardana potser tampoc no el resoldrem per la via ràpida, però tindrem unes nocions de com conduir-lo. Ho va dir el President de la Federació Sardanista de Catalunya. El veritable Congrés va començar en el moment que es van acabar els debats.

■ Josep Ventura

Crònica televisiva

Vet aquí que una vegada

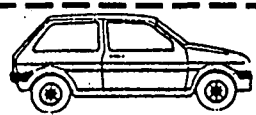
Un nou programa ha nascut a TVE-1. S'anomena *Colorín, colorado*. Una de les seves novetats és que s'emet de dilluns a diumenge. Els set dies de la setmana hi tenim una cita. Cal anotar-la i no oblidar-se'n. Posseeix el qüestionable honor de ser un dels espais més breus de la programació televisiva actual, juntament amb el religiós *Tertimotio*. La seva durada és, amb prou feines, de cinc minuts. O, si es prefereix, de tres-cents segons —la seva amplitud temporal sembla així més extensa—. Sens dubte, una altra característica singular. Els seus destinataris són majorment la quitxalla malgrat els adults també podem gaudir del seu contingut. Ara bé... ¿de què tracta? ¿Quines sorpreses ens esperen un cop engeguem el nostre estimat aparell televisiu?

Una bona pista és el títol de l'espai. Personatges famosos, principalment del món de l'espectacle, ens expliquen contes. Sergio Dalma, Ana Belén o María del Monte han estat alguns dels convidats-relators. Contes clàssics, populars, immortals, que han passat de generació en generació mitjançant la paraula o l'escriptura arriben ara a les nostres llars per via hertziana. Tota una ocurrència. Alguns són molt coneguts, d'altres menys. *L'anec lleig*, *Hansel i Gretel*, *La princesa del pèsol* o *El soldadet de plom* són uns quants d'aquests contes. Autors de renom dels germans Grimm o H.C. Andersen van escriure molts d'ells.

Aquesta reivindicació del conte infantil és sorprenent —i necessària— en un món tan tecnològic i mecanitzat com el nostre on, fins i tot, la mainada prefereix jugar amb els video-jocs que amb les joguines universals de sempre —nines, cotxes, trencclosques o jocs de construccions—.

Força significatiu és l'horari d'emissió de *Colorín, colorado*. Just cinc minuts abans de les nou del vespre. Potser, un dels propòsits del programa sigui fer un toc d'atenció als nens per aconseguir tot el ritual quotidià abans de ficar-se al llit i somniar amb els angelets. Quan el cronista era infant, l'encarregada de comunicar a la xicalla que ja era hora d'anar-se'n a dormir era la *Família Telerín*, tot un clàssic televisiu dels primers anys setanta. Els contes de fades acaben quan els seus protagonistes fóren feliços i menjaren perdus. Certament, un àpat d'allò més inversemblant i quimèric per cerca la felicitat.

■ Miquel Àngel Codina
Periodista

De viatge

Avinyó

Anant a París o tornant-ne, anant a Taizé o tornant-ne, força vegades he sortit de l'autopista i m'he arribat a aquesta bonica població francesa. Toca de pas també si hom es dirigeix a Itàlia.

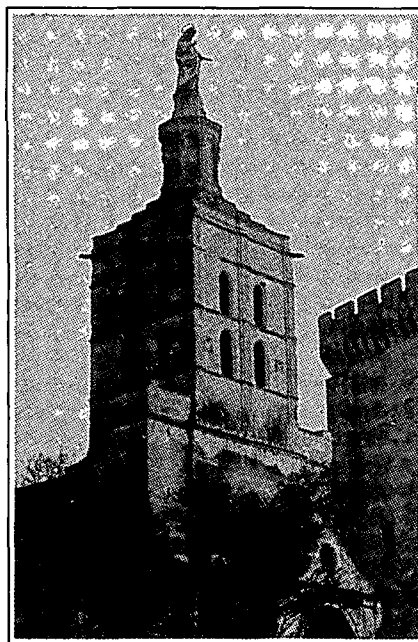
Abans d'entrar al nucli urbà, hom es troba amb les restes del pont antic, aquell de la cançó *Sur le pont d'Avignon on hi dance...* A mi però el que m'interessa és l'església dels Papes. No he volgut mai visitar el palau tot i que diuen que és molt bonic, amb l'església en tunc prou. Entro al recinte sagrat, vaig fins al presbiteri, miro la cadira presidencial, m'apropro a alguna de les sepultures papals, reflexiono.

L'estada dels bisbes de Roma, dels successors de St. Pere, a la ciutat d'Avinyó és el paradigma de la fugida de responsabilitats dels papes per aconseguir una protecció militar dels reis de França, deixant-se dominar per ells. Es van deixar protegir, es van deixar manipular, sense voler renunciar ni als privilegis cristians, ni del tot al poder temporal. Aquí arribaven les cartes denunciadores i exigents de Sta. Caterina de Siena a les quals ells, com tantes vegades fa l'autoritat a la veu dels profetes, no feren cas. (Jo sé que per a molta gent amb «morbositat» els resulta més escandalós el comportament dels papes amb amants i festes de palau com fou a l'època dels Borja, però la realitat no és tan greu).

A Avinyó penso que pertanyo a una Església de pecadors, de papes covards i ambiciosos. Una Església, però, que m'admet a mi pecador no gaire gran, ja que la meua petita personalitat no dona per a més. Aquesta Església que els accepta a ells i a mi és el meu gran consol. A Avinyó com enlloc més, hom comprèn que l'Església és mare, perquè mai una dona demostra més aquesta qualitat, que en acollir els seus fills quan aquests tornen capcots per les seves malifetes. Un viatge a l'atractiu Taizé es complementa molt bé amb aquesta fonda experiència d'Avinyó.

Per altra banda la població és elegant i alegre. Els seus festivals de teatre, als quals mai no he assistit, li deixen tot l'estiu un solatge d'espectacle ben atractiu. La darrera vegada una colla d'universitaris d'Amèrica llatina que estudien a Barcelona cantaven a la plaça les seves cançons, mai el so melangiós de la «quena» m'havia emocionat tant.

■ P-J Ynaraja, capellà de la Llobeta

VARIS

NOVA RESIDÈNCIA 3a. Edat amb jardí i terrasses, hab. ind. i col·lectives, alimentació adequada, ambient familiar, assistència mèdico-sanitària, permanents o temporal. Ref. Tel. 450 39 30.

ES FAN treballs de pintura-estucat, fusteria, lacat de mobles. Tel. 442 43 81 - 226 78 47.

S'OFEREIX Sra. 44 anys per atendre i acompanyar persona sola anciana o malalta, tardes. Experiència i seriositat, amb referències. Tel. 212 54 75

SRA. responsables s'ofereix per atendre cura persona gran i residència 3a. edat. referències. Tel. 311 66 63

LLOGO bonica habitació a Sra. Informes. 1r setembre. Tel. 457 53 63.

A 50 mts. metro Rocafort, casa Sra. sola, ofereix habitació amb dret a cuina a Sra. formal, amb informes. Tel. 424 19 25 de 9 a 11 del matí.

SRA. 50 anys s'ofereix com a modista i també per tenir cura de persones grans i malats; i nola de 18 anys s'ofereix com a mecanògrafa. Referències. Tel. 570 87 67

SRTA. desitja i busca persona religiosa per fer companyia a canvi d'allotjament a Mataró o rodalies. Tel. 798 93 50.

ES VEN piano creuat de part. a part. Preu a convenir. Interessats truqueu al tel. 315 47 40 de 22 a 23 h.

S'OFEREIX Sr. culte de 54 anys per dur comptabilitat o administració a particulars. Do de gentes per encarregat de comerç. També acompanyaria Sr. gran. Ref. l'exp. Tel. 212 54 75 Sr. Alfonso de 14 a 17 h. o de 21 a 24 h.

ES LLOGA habitació a Sra. o Sra. estudiant. Es demanen referències. Tel. 284 21 44 de 19.30 a 21.30 h.

PISNOU, 3 habitacions dobles, bany complet, rebost, cuina, rebedor, menjador, sala d'estar, terrassa. 25.000 ptes. mes. Albi (Lleida). Tel. (973) 17 50 34.

SRTA. UNIVERSITÀRIA amb idiomes i ref. per tenir cura de Sra. gran, nits. Tel. 311 66 63.

20 ANYS

al servei de la pau,
la justícia i els
drets humans

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho junt amb un gir postal de l'import total del vostre anunci a CATALUNYA CRISTIANA carrer València, 244. 2º. 08007 Barcelona.

NOM
ADREÇA
POBLACIÓ TEL
PREU LÍNEA SETMANES

125 pts.
250 pts.
375 pts.
500 pts.
625 pts.
750 pts.
875 pts.

Calculeu l'import que haureu d'abonar, multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions.

Adjunteu gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA c/ València, 244. 2º. 08007 Barcelona

AJUDEM EL POBLE DE BÒSNIA

Recollida de fons per comprar «paquets d'alimentació i medecines» per família; valor de cada paquet: 2.500 ptes.

c/c Ajudem el Poble de Bòsnia. 2100-3200-2201147436
Caixa de Pensions de Barcelona, «La Caixa»

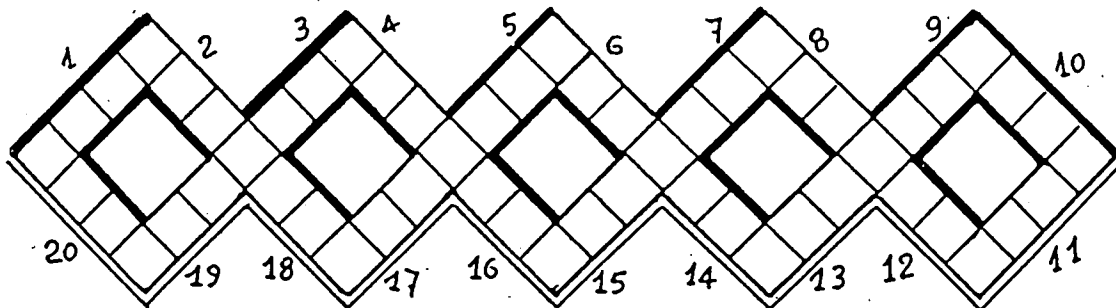
Entitats coordinadores

CIEMEN
Pau Claris, 106, 1r la
08009 Barcelona
Tel. 302 01 44
Fax 412 08 90

Justícia i Pau
Rivadeneyra, 6, 10a
08002 Barcelona
Tel. 317 61 77
Fax 412 53 84

ENCREUATS

per Rosa Colléll

LA CORDA

Com indica la numeració, començar per l'u fins al 10 fent vauvé i llavors tornar per la línia de baix, fins a arribar al nº 20.-

- 1- Pèrsia.-
- 2- La muller del fill.-
- 3- Esclava de Fabiola.-
- 4- Esclava egípcia de la muller de Abraham.-
- 5- Loteria.-
- 6- Municipi de la Selva.-
- 7- Tempestat de vent i pluja en àrees muntanyoses.-
- 8- Aparell simple de càlcul digital que permet fer totes les operacions aritmètiques.-
- 9- Referent o relatiu al gos.-
- 10- Visió de quelcol en la ment.-
- 11- El diari escrit totalment en la nostra parla.-
- 12- Xifres romanes.-
- 13- Signe ortogràfic.-
- 14- Estimar.-
- 15- Pedra.-

- 16- El qui té amor desordenat al diner.-
- 17- Nom femení.-
- 18- Una de les cinc parts del món.-
- 19- Cer.-
- 20- Faci ús del rem.-

Solució

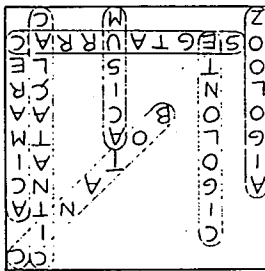
- 1- Iran.-
- 2- Nora.-
- 3- Alfa.-
- 4- Agar.-
- 5- Rifa.-
- 6- Amer.-
- 7- Rifa.-
- 8- Abac.-
- 9- Cant.-
- 10- Idea.-
- 11- Avui.-
- 12- IMLC.-
- 13- Coma.-
- 14- Amar.-
- 15- Roca.-
- 16- Avar.-
- 17- Rifa.-
- 18- Asia.-
- 19- Acer.-
- 20- Remi.-

SOPA DE LLETRES

per Montserrat Albert

AVUI CONTINUEM
VISITANT... I ADMIRANT.
SÓN 7 I TAMBÉ SÓN A
BARCELONA

R O S A S U C R E C C
A S C Z E F L L U I S
I C I A R P A O N T A
A A G R I I C A V N C
I R O A A C T L I A I
G A L A N O A A O T M
O Y O E B I C S L A A
L S N Z O T I L A C R
O A T N E M S A L L E
O S E G T A U R R A C
Z I N N I A M A R C A

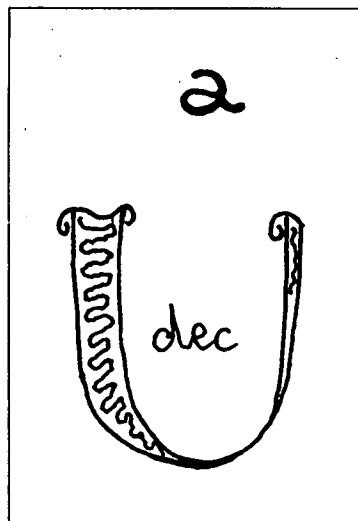

Calat Antic - Zoologia - Etnologia -
Botànic - Música - Carnestoltes - Ceràmica

JEROGLÍFIC

per Núria Albert

¿COM TANQUES?

Solució al 725

prop de cinc, anys
Prop de cinc anys

FILATÈLIA

per Enric Graupera

ΕΛΛΑΣ ΔΡ. 2.50

SANT ZENÓ D'ANTIOQUIA, monjo

Grècia el va incloure en la filatèlia l'any 1969. Deixeble de sant Basili, havia nascut a Ponto i entrà a la cort de l'emperador Valente. En morir aquest l'any 378 abandonà la cort imperial i totes les seves possessions i es dedicà a una penitència molt austera fent vida d'anacoreta. A desgrat de la seva erudició, el diumenges anava a l'església a escoltar l'explicació de la doctrina cristiana. Se salvà miraculosament de la ferocitat dels isauris que en les seves incursions mataben tots els solitaris d'Antioquia. Morí l'any 417. La seva festa se celebra el 10 de febrer.

ESCACS

per Jaume Mora

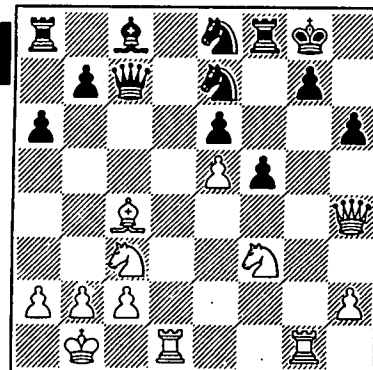
DIAGRAMA 495

Blanques juguen i guanyen

De veritat la jugada clau no és la primera ni és la segona. És la tercera i és de cavall.

Solució al diagrama 494

1 C6R A3A, 2 T7C+ AxT, 3 D7T + R2A, 4 CxA R1A, 5 D8T+ R2A, 6 DxT+ RxC, 7 DxPR+ R1C, 8 T1D 1-0

LOURDES

1993

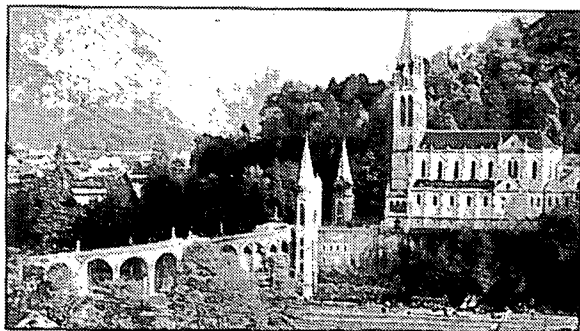
**PELEGRINATGES
DE L'HOSPITALITAT
DE BARCELONA**

**AMB MALALTS
I MINUSVALIDS**

PRESIDITS PEL

Sr. ARQUEBISBE

Dr. RICARD MARIA CARLES

114 è
DEL 23 AL 28
DE JUNY

115 è
DEL 16 AL 21
DE SETEMBRE

INFORMACIÓ I INSCRIPCIONS:
HOSPITALITAT DE LA MARE
DE DÉU DE LOURDES

Diputació, 235 - 1er. 1a.

Telèfon: 4874009 - 08007 BARCELONA

Organització tècnica: G.C. 8

«Senyor, ensenyeu-nos a pregar (I)»

Una vegada, ens comenta Lluç al capítol onzè, un dels deixebles digué a Jesús: «Senyor, ensenyeu-nos a pregar...» I ell, amb tota senzillesa, els ensenyà la pregària per excel·lència: el parenostre.

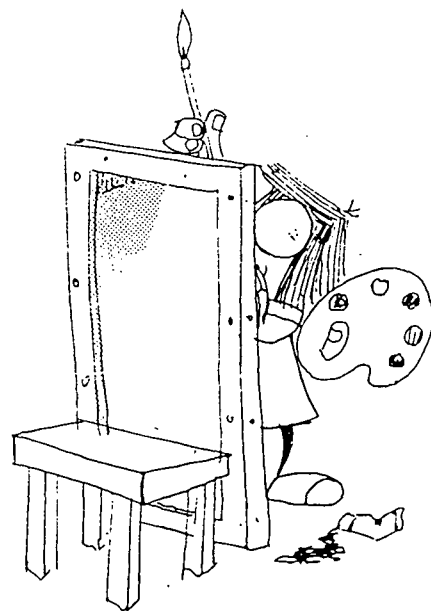
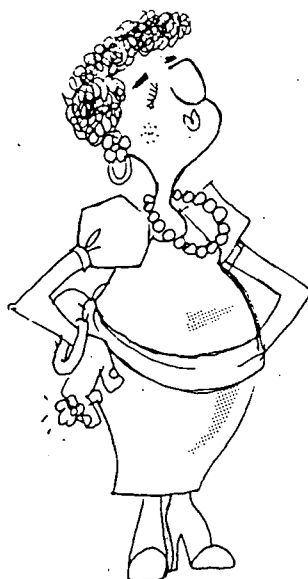
Segur que, per nosaltres, és una oració ben coneguda. Però poques vegades ens hem parat a pensar tot allò que significa. Reflexionem-hi una mica i amb una actitud de pregària.

«*Pare nostre.*» La nostra filiació amb Déu pel baptisme ens fa adonar del compromís adquirit pels cristians: viure com a fills. I, alhora, ens fa germans els uns dels altres i ens exigeix viure en fraternitat.

«*Que esteu en el cel.*» Cel és una paraula bíblica que no es refereix només al «més enllà», sinó també a «aquí». Un «Aquí» que em compromet a viure l'Evangeli dia rera dia, tot recordant la forma de viure Jesús a la terra: en comunió.

«*Sigui santificat el vostre nom.*» No hem de tenir la mirada fixa en nosaltres mateixos, sinó en Jesucrist. La seva vida fou la d'un home que es conformà plenament amb el voler de Déu. Permetem a Déu ser Déu en la nostra vida i no substituïm pels nostres interessos la seva presència. Que el nostre futur resti amb una confiança total a les seves mans.

LLEONART

EN PITU CALSAPEU

EN PITU PASSEJA PEL CARRER

AMB EL SOL EL GELAT SE L'HI DESTÀ.

PER EVITAR-LO
HA DE PASSAR
PER L'OMBRA.

PERÒ LLAVORS MAI NO ES
POSARÀ BRONZEJAT

QUÈ PUC FER?

EN PITU S'HA CONSTRUÏT
UNA OMBRELLA DE BRAC
I AIXÍ EL GELAT ESTÀ A
L'OMBRA I ELL AL SOL.

Busquem l'evangelí de diumenge: Evangeli segons sant Mateu, capítol 16, versets del 13 al 20 (Mt. 16:13-20).

Reflexionem: 1. Ningú no nega que Jesús és un gran personatge. Ja en el seu temps, la gent el valorava, si més no com a profeta: persona compromesa amb el seu poble, al qual crida l'atenció tot expressant-li el voler de Déu. També ara, el Jesús «històric» és ben considerat per tot allò que diuen els evangelis que va fer «en aquell temps».

2. Pere, en canvi, diu de Jesús allò que ell sent a dins, inspirat per Déu Pare, i posa en evidència la realitat de Jesús i quin és el seu paper: «El Messies, el Fill de Déu viu.» Aquesta és la nostra fe: la fe de l'Església. I no sols hi podem pujar de peus, amb aquella seguretat que dóna la fe, sinó que no tenim cap dret a dissimular-ho, i menys encara a tergiversar-ho.

3. Pere és el puntal on recolza Jesús la seva «Església», la que ell mateix edifica, i és també qui té les claus del Regne del cel. El successor de Pere i vicari de Crist té, doncs, la responsabilitat de puntal de l'Església i, alhora, d'anunciador de la Bona Notícia arreu del món. És la comunió amb Pere que ens permet participar en l'edificació del Regne de Déu i en la vida de gràcia iniciada en el nostre baptisme.

■ El catequista

L'ANGELET IGNASI

FUTBOL A UNA EMISSORA EXCLUSIVA DE MÚSICA CLÀSSICA?

La sireneta de riu

(Adaptació d'un conte d'Andersen)

per M. Dolors Canela i Barrabeig

Un dia, quan el pescadoret estava a la mar pescant, es va desfermar una gran tempesta.

—Socors! socors!— cridava, en veure que la barca estava a punt d'enfonsar-se. La barca es tombà i el nostre noi va caure a l'aigua. I vet aquí que uns cops lletjos i rabiüts el varen agafar i el portaren a la presència de Neptú —que, com sabeu, és el rei de la mar.

—Aquest és un d'aquests homes que es dediquen a capturar els nostres germans —va dir un dels pops—. Mereix que se'l castigui!

Però just en aquell moment arribà la sireneta que havia viscut al riu i dirigint-se a Neptú i els seus companys de la mar, digué:

—El petit pescador fou bo i generós amb mi. Us demano, oh Rei!, que el perdoneu!

Els pops, que estimaven molt la sireneta, per maca i simpàtica, retiraren la seva acusació i el Rei Neptú el deixà marxar, lliure de tota culpa.

Persubscripció entre tots ells, els pops i les sirenes varen comprar una barca nova, més bonica i marinera que la que el pescadoret havia perdut. Imagineu-vos com es va posar de content el nostre amic!

—Adéu amic! —cridava la sirena— mentre la barca s'allunyava a tota vela. Estic molt joiosa d'haver-te pogut tornar el favor que em vares fer. I potser, per això, el pescadoret no ha agafat mai més cap pop en les seves xarxes.

I mai més no s'ha trobat amb la sirena. I prou que quan navega per la mar està amatent i mira, i mira.

Li agradaria tant de poder tornar a veure la sireneta...! Jo no sé si alguna sireneta deu llegir «L'Eixerit». Per si de cas, però, aquí faig constar el desig del nostre amic. Potser la nostra sireneta se n'assabenta i fa per trobar-se alguna vegada amb el pescadoret.

BABAR i els seus amics de vacances

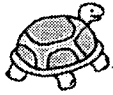
BABAR TORNA DE LA MA D'EDICIONS BEASCOA

Ahí comencen les vacances d'estiu!

Els nens han marcat el dia al

Flora, inquieta, es demana a qui podrà
confiar la seva

durant un mes...

Els nens comencen a fer les maletes.

-Jo prenc la

i la gorra per al sol

-diu Alexandre-. Però Pom! A l'estiu no

hi ha neu; què fas amb el

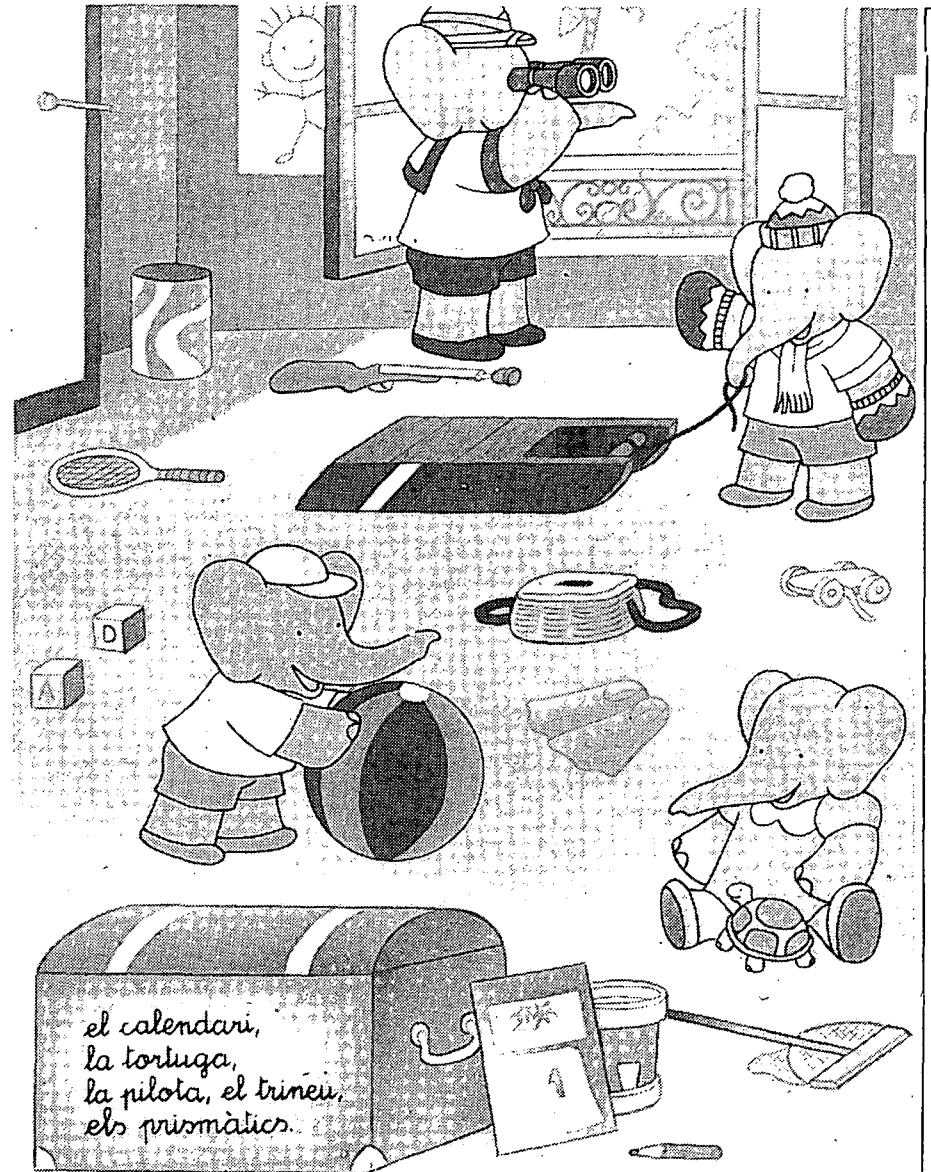
?

Ahí, vestit d'explorador, intenta veure

el mar per la finestra amb els

-Em sembla que farà bo -conclou.

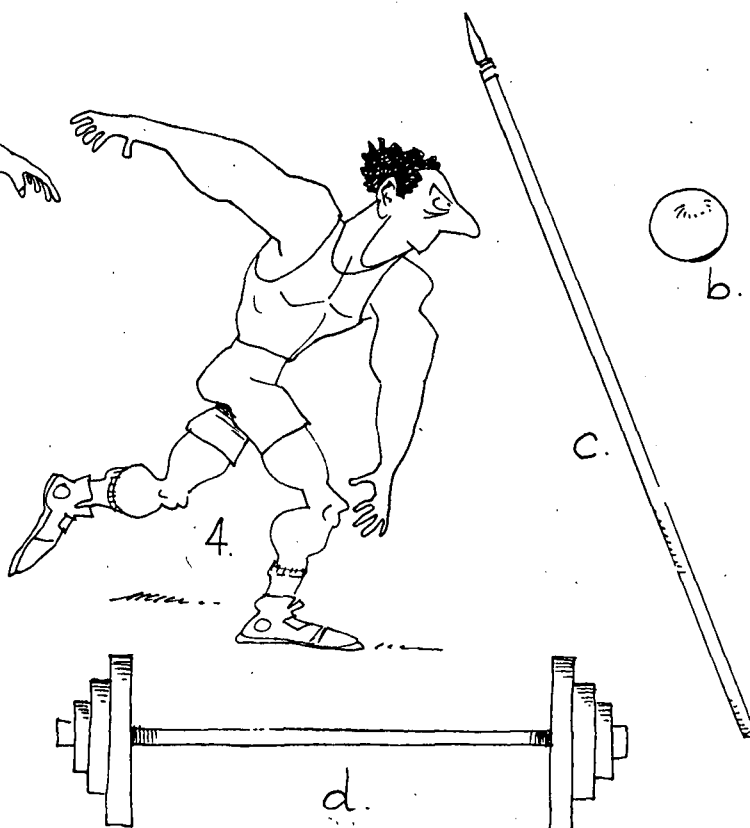

el calendari,
la tortuga,
la pilota, el trineu,
els prismàtics.

Babar i els seus amics creats per Jean i Laurent de Brunhoff

Masce'l. Lània

RELACIONEU CADA ATLETA AMB
L'OBJECTE ESPORTIU QUE LI
CORRESPONGUÌ.

EN QUIMET TRAPELLA

